

www.burmeseclassic.com

အကယ်၍

မေ့ရင်ရင်

BURMESE
CLASSIC
.COM

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၇၅၀၅၁၀
- မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၅၀၉၀၅၁၀
- အုပ်စုပိုင် - ကိုဆန်း
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်မိုးသီတာ (စိုးမိုးစာပေ)
(မြ-၀၃၈၅၁)
အမှတ်(၁၃)၊ ၁၀၇လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)
စံပယ်အောင်ဆုတံဆိပ်
အမှတ်(၁၃)၊ ၁၀၇လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့
- အတွင်းဖလှယ် - ဦးထွန်းဆိုင်
- စာအုပ်မျှပ် - ကိုသန်းဌေး
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၀ခုနှစ်၊ ဇွန်လ
ပထမအကြိမ်။
- အုပ်စုရ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၂၂၀၀ကျပ်

စတုရန်း

အကြည်တော်

ရွှေရင်ရှည်/အကြည်တော်၊ ရန်ကုန်

စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၀

၁၈၅-စာ၊ ၁၃၅ x ၂၀၅ စင်တီ

(၁) ရွှေရင်ရှည်

ပုံပြင် (၁)

ပင့်ကူတစ်ကောင်ဟာ သူနေထိုင်စားသောက်ဖို့ ခန္ဓာကိုယ် ကထွက်တဲ့ အဆိမ့်မျိုးနဲ့ ကြိုးယက်ရှာတယ်။ ပြီးတော့ သူယက်ထား တဲ့ အဆိမ့်အတွင်းမှာပဲ နေထိုင်ပါတော့တယ်။ တခြားဘယ်လိုမှလည်း ထွက်ခွာမသွားတော့ပါဘူး။ သားကောင်များကိုလည်း ထွက်ပြီးရှာဖွေ စားသောက်တဲ့ အလေ့အထနည်းလှပါတယ်။ များသောအားဖြင့် သူကြိုးကို လာဝင်တိုးသည့် မျက်စိလည်လမ်းဒုားပြီး ရောက်လာတဲ့ သားကောင်များကိုသာ စားသောက်လေ့ (များသောအားဖြင့် ဦးနှောက်ဖောက်စားတတ်ပါတယ်။) ရှိပါတယ်။ သူ့ဆီကို တိုးဝင်လာ တဲ့ ဘယ်လိုသတ္တဝါမဆို အလွတ်ပေးရိုးထုံးစံမရှိပါဘူး။ အကောင်ကြီး သည်ဖြစ်စေ၊ ငယ်သည်ဖြစ်စေ သူပိုင်နိုင်တဲ့နေရာဒေသမှာဆိုရင် အစတေးခံလိုက်ရတာချည်းပါပဲ။ ဒါကြောင့် သူနေထိုင်ရာနေရာမှာ ဆိုရင် အမှိုက်သစ်ကွေ့၊ အညှီအဟောက်ကွေ့၊ စားကြွင်းစားကျန် ကွေ့နဲ့ ပြည့်နက်နေပါတယ်။

ဟုတ်ကဲ့။ ရုပ်ရှင်သမားတွေဟာလည်း ပင့်ကူတွေပါပဲ။ သူတို့ ဟာ ဒီကလွဲလို့ ဘယ်မှမသွားပါဘူး။

ဥပဒေသ... လူတိုင်းတွင် ကိုယ်သန်ရာသန်ရာယက်ကွင်း ရှိတတ်ကြသည်။

x x x x

စိုးမိုးစာပေ

လောကမှာ အစွပ်ကြီးသုံးပါးရှိပါတယ်။
 သပ္ပတ်အရယ်...
 ဖုန်းလှိုင်းရယ်...
 ရုပ်ရှင်ရယ်ပါ။ (ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ပင့်ကူအိမ်ပေါ့)

x x x x

ဤဝတ္ထုအတွက် အမှာစကား...
 အဖြစ်မှန်များပါရှိပါ၍
 တိုက်ဆိုင်မှုများရှိခဲ့လျှင်
 ကိုယ့်အကြောင်းရေးပေးတာဟု မှတ်ပါ။

လေးစားတစ်ဝက်၊ မလေးစားတစ်ဝက်ဖြင့်

အကြည်တော်
 (ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ)

x x x x

နေ့လယ်ကျောင်းဆင်းခေါင်းလောင်းသံက သံသောင်ပြင်ကို
တွေ့သော ကလေးငယ်သဖွယ် ရွှင်မြူးတက်ကြွစေပါသည်။

ချက်ချင်းပင် စိမ်းစိုသောမြက်ခင်းပြင်ပေါ် စိမ်းစိုသော ဝတ်စုံများ
လုံးထွေးကုန်ကြ၏။

ဘောလုံးကန်ကြသည်။ နပန်းလုံးကြသည်။ ပြေးတမ်းလိုက်
တမ်းကစားကြသည်။ မုန့်ဈေးတန်းသွားသူများနှင့် ရုပ်ယုက်ခတ်ကုန်
၏။

“နေမီး...မင်းတစ်ယောက်၊ ငါတို့သုံးယောက် ပေးချ မလား”

မြက်ခင်းပြင်ထောင့်တစ်နေရာတွင် ကလေးငယ်တစ်စု
အဖျော်တမ်း ဖိုက်တင်ပလေးရန် ပြင်ဆင်နေကြသည်။ သူတို့နားမှာ
ရုပ်ရည်အင်မတန်လှပြီး မုန့်တစ်ထုပ်ကို ဖောက်စားရန်ပြင်နေသော
ကလေးမလေးက...

“ဟဲ့...မင်းနိုင် အဲဒါတော့ နင်တို့လွန်ပြီ၊ နေမီးက တစ်ယောက်
နင်တို့ကသုံးယောက်ဆိုတော့ စဉ်းစားလည်းကြည့်ဦး၊ နင်တို့ကတောင်
နေမီးထက် ဗလသာသေး”

သူ့စကားကို နေမီးဆိုသောကောင်လေးက လုံချည်တိုတိုပြင်
ဝတ်ပြီး...

“အသာနေစမ်းပါ သံစဉ်လွင်ရယ်၊ ဒီကောင်တွေလောက်
အေးဆေးပါ”

ဟုဆိုပြီး အဆင်သင့်ဖြစ်သည်နှင့် ခုနလူငယ်လေးများဖက်
ပြန်လှည့်ကာ...

“ချမယ်ကွာ”

“ယား”

နေမီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်နှင့် အချက်ပေးခေါင်းလောင်း

တီးလိုက်သလို နံဘေးမှကောင်များ ပြေးဝင်လာ၏။

“နေမီး...သတိထား”

သံစဉ်လွင်၏ စိုးရိမ်တကြီးအသံ။ တစ်ယောက်က ကျောက်
ခွစီးသည်။ တစ်ယောက်က ခြေထောက်ကို လှမ်းဆွဲသည်။ ကျန်
တစ်ယောက်က လည်ကုပ်မှဆွဲ၍ ဖွတ်ချသည်။

“ယား”

နေမီး လဲကျသွားသည်နှင့် သုံးယောက်လုံး မလှုပ်နိုင်အောင်
ဆွဲချုပ်ကြသည်။ တစ်ယောက်က တက်ဖိထားသည်။ တစ်ယောက်က
ခြေထောက်ဆွဲ၏။ တစ်ယောက်က လက်ကိုလိမ်သည်။ သို့သော် မရ။

“ဟေ့ကောင် အောင်မိုး အသေအချာချုပ်ပါဟ”

“ချုပ်နေတာပဲ မင်းနိုင်၊ မင်းလည်းဖိထား”

အားလုံးချုပ်နေသည့်ကြားက နေမီး ရအောင်ရုန်းထွက်လာ
သည်။

“ယား”

ခွစီးထားသော မင်းနိုင် ပက်လက်လန်ကျသွား၏။ နေမီး
တစ်ပတ်လှည့်လိုက်သည်နှင့် အောင်မိုးပါ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေးပြုတ်ကျ
ပြန်သည်။

“နေမီး ကြိုးစားထား”

သံစဉ်လွင်၏အသံက လွင်နေသည်။

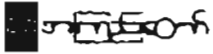
“ကျား”

နောက်ဆုံးတစ်ယောက်ကိုတော့ နေမီး ခါးမှကိုင်မြှောက် လိုက်ချိန်...

“အား...အစွမ်းပေးပြီ၊ အစွမ်းပေးပြီ၊ တော်ဟော နေမီး၊ တော်တော်”

ကိုင်မြှောက်ခံရသောသူမှ ကြောက်လန့်တကြားအော်သည်။ နေမီး
အသာအယာပင် မြေပြင်ပေါ်ပြန်ချပေးလိုက်၏။ ကလေးငယ် များအားလုံး

နေမီးကို တအံ့တသြကြည့်ကြသည်။

“နေမီးရာ...မင်းက အသုတ်အပုတ် တကယ်တော်တာပဲ၊ မင်းဘယ်ကတက်လာတာလဲ”

သုငယ်ချင်းအမေးကို နေမီးရင်ကော့ပြီး...

“ငါ့အဖေဆီက သင်ထားတာကွ၊ ငါ့အဖေက လက်ရေ၊ သမားလေ”

သုငယ်ချင်းအားလုံး မျက်လုံးပြူးကုန်၏။

“ဒါဆို မင်းအဖေကလည်း အတော်တော်မှာပေါ့နော်”

နေမီး မာန်ပိုဝင့်ပြီး...

“တော်တာပေါ့ကွ၊ ငါ့အဖေဆို လူဆယ်ယောက်လောက် တစ်ပြိုင်တည်း ချုပ်ထားနိုင်တာ၊ နောက်ပြီး ငါတို့အိမ်မှာ လက်ရေ၊ ရုံထောင်ထားတာလေ”

သုငယ်ချင်းများ၏ လေးစားအားကျသော အကြည့်ကို ခံယူရသည်။ နေမီးက ဖောင်အမျိုးမျိုးဆွဲ၍ ဟန်ရေးပြနေသည်။ ဒါကို မင်းနိုင်က...

“ဒါဆို ညနေကျောင်းဆင်းရင် မင်းတို့အိမ်ကို ငါတို့လိုက်ခဲ့မယ်၊ ငါတို့လည်း မင်းအဖေဆီ လက်ရေသင်ချင်လို့”

နံဘေးနားက သုငယ်ချင်းများကလည်း...

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ငါတို့လည်း မင်းလို လက်ရေတော်ချင်တယ်၊ ဒါမှလည်း ငါတို့ကို အနိုင်ကျင့်တဲ့ ကျော်ခိုင်တို့အဖွဲ့ကို ပြန်ချနိုင်မှာ၊ ညနေကျရင် မင်းတို့အိမ်၊ အဲ လက်ရေကလပ်ကို လိုက်ခဲ့မယ်ကွာ”

သူတို့တက်ကြသောစကားများကြောင့် နေမီး မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“အဲ...အဲဒီလိုတော့မရဘူးကွ၊ ငါ ငါ့အဖေက လူရွေးပြီး မှ

သင်ပေးတာ၊ မင်းတို့လို ပျော့စိစိတွေနဲ့တော့ မဖြစ်ပါဘူးကွာ”

နေမီးစကားကြောင့် အားလုံးပြန်ပျော့ကျသွားမိ၏။ ဒါကို နံဘေးနားက သံစဉ်လွှင့်က...

“အောင်မလေး...နေမီးတို့အိမ်များ နင်တို့ကိုမပြောနဲ့၊ ငါတို့တောင်ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ နေတိုင်းလိုက်မယ်ပြောတာကို”

“ဟ...အိမ်မှာက ယောက်ျားတွေအများကြီး၊ မိန်းကလေး နဲ့ ဘယ်သင့်တော်ပါ့မလဲ”

သုစကားကို အောင်မိုးက...

“ငါတို့ကြတော့ ယောက်ျားတွေလေကွာ”

“အဲ...အဲဒါက”

“ကလင်...ကလင်...ကလင်”

“အေး...ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းထိုးပြီ၊ သွားကြစို့”

သုငယ်ချင်းများက ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းသံကြား သည်နှင့် စိတ်ပြောင်းသွားကြကုန်၏။ နေမီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ သံစဉ်လွှင့်က သူ့လက်ကို လာပြေးဆွဲရင်း...

“လာလေ...အတန်းဝင်နောက်ကျနေဦးမယ်”

နေမီး သံစဉ်လွှင့်ဆွဲခေါ်ရာ ပြေးလိုက်သွားသည်။ ခုန အဖြစ်အပျက်များက အငွေ့တစ်ခုသဖွယ်သာ လေထဲလွင့်ပျောက်သွားလေပြီ။

x x x x x

ဘာမိတွန်ချိန်ဟုခေါ်သော မြန်မာစာချိန်၌ နေမီး နေ့လယ်က နပန်းလုံးခဲ့သည်ပင်ပန်းမှုကြောင့် ပိုက်ခြည်းနေသည်။ ဆရာမ စာသင်နေတာကိုလည်း ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက်နှင့် ခွဲဝါး နေလေပြီ။

မျက်လုံးကို အတင်းပြုကြည့်သေးသည်။ ဘယ်လိုမှမရ တော့။
ထိုင်လျက်နှင့်ပင် မှေးခနဲ။

အိပ်မက်ထဲတွင် သူမိန်းမဝတ်စုံများ ဆင်မြန်းထားသည်။
မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း မိတ်ကပ်များ၊ မျက်တောင်တုများနှင့်။
အိပ်မက်ထဲမှာပင် မိတ်ကပ်များကို သူရုံရှာစွာ ဖျက်ပစ်ချင်နေသည်။
သူမက်ချင်တာက လက်ငှေ့သမားအိပ်မက်။ သို့သော်...

“နေမီး”

“ရှင်...မာမီ”

အိပ်ပျော်လှဖြစ်နေရာမှ နာမည်ခေါ်သံကြား၍ နေမီး
လန့်ပြီးပြန်ထူးလိုက်သည်။ သူ့ထူးသံကြားတော့ တစ်တန်းလုံး ဝါးခနဲ
ပွဲကျသွား၏။

သူလည်း ကြောင်တောင်တောင်နှင့် အားလုံးကို လိုက်ကြည့်
မိသည်။ အမြင်က သိပ်မသဲကွဲသေး။

ရယ်နေသော ကျောင်းသားများ အရယ်ရပ်စေရန် ဆရာမက
တုတ်ချောင်းဖြင့် စားပွဲကို တဖျန်းဖျန်းရိုက်ရင်း ဟန့်သည်။
အားလုံးအရယ်ရပ်မှ...

“နေမီး”

“ရှင်...အဲ...ဗျာ မာမီ”

အားလုံး ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်ကြပြန်သည်။ ဆရာမက မျက်နှာ
ကို ခပ်တင်းတင်းနှင့်...

“ကဲ...ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရှင်လို့ထူးပြီး ဆရာမကို မာမီခေါ်တဲ့
လူစွမ်းကောင်းလေး ခုံပေါ်တက်ရပ်ပါဦး”

ထိုတော့မှ နေမီး မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားသည်။ နောက်
ဆရာမခိုင်းသည့်အတိုင်း ခုံပေါ်သို့...

“မင်းက ယောက်ျားစစ်စစ်ဖြစ်ပါလျက်နဲ့ ဘာလို့ ရှင်လို့ထူး
ရတာလဲ၊ မင်းက ဆရာမကိုရွံ့တာလား”

ဆရာမ၏အမေးကြောင့် နေမီး၏မျက်နှာ စီးရွက်လောက် သာ
ဖြစ်သွားရ၏။

“မ...မဟုတ်ပါဘူး ဆရာမ၊ ကျွန်...ကျွန်တော် ယောင်သွားလို့ပါ”

ဆရာမ၏မျက်နှာတွင် အလိုမကျမှုများ မြင်နေရသေး၏။

“ယောင်သွားလို့ဟုတ်လား၊ စာသင်တန်းမှာလည်း ငိုက်နေ တယ်၊
ဆရာမခေါ်တော့လည်း ရှင်လို့ပြန်ထူးပြီး ဆရာမကို မာမီ ခေါ်တယ်၊
ကဲ မင်းမှာအပြစ်မရှိဘူးလား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့၊ ရှိပါတယ်ဆရာမ”

နေမီး၏အသံများက တုန်ယင်နေသည်။ ဆရာမက ခေါင်း

တဆတ်ဆတ်ညီတကာ...

“အဲဒီတော့ စာသင်ချိန်မှာ ငိုက်နေတဲ့အတွက် ဒီအတန်းချိန် ပြီးသည့်အထိ ခုံပေါ်မှာ မတ်တပ်ရပ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ဆရာမကို ယောက်ျားဖြစ်ပါလျက် ရှင်လို့ပြန်ထူးတဲ့အတွက် လုံချည်ကို ထဘီလို ပြင်ဝတ်ရမယ်”

“ရှင်...အဲ...ဗျာ”

နေမီး၏မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်ကုန်၏။

“ကြားတယ်မဟုတ်လား၊ အခုချက်ချင်း လုံချည်ကိုပြင်ဝတ် စမ်း”

နေမီး၏ ပြူးကျယ်နေသောမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များ ဝိုင်း တက်လာ၏။ ထိုအလုပ်မှာ သူမလုပ်ချင်ဆုံးအလုပ်။

“ကျွန်တော်...ကျွန်တော် ဟိုလေ မိန်းမလိုမဝတ်တတ်”

“မဝတ်တတ်ဘူး ဟုတ်လား၊ ဒါဆို မင်းသူငယ်ချင်း သံစဉ် လွင်ရှိတယ်၊ သမီး သံစဉ်လွင် မင်းသူငယ်ချင်းကို မိန်းမလိုပြင်ဝတ် ပေးလိုက်စမ်း”

သံစဉ်လွင်က သူသူငယ်ချင်းနေမီးကို မျက်လုံးအဝိုင်းသား နှင့် မော့ကြည့်သည်။ ဒါကို နေမီးက...

“ရ...ရပါတယ်ဆရာမ၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် ဝတ်လိုက်ပါ့မယ်၊ သံစဉ်ကိုတော့ မကူခိုင်းပါနဲ့၊ သနားပါတယ်”

ဆိုကာ လုံချည်ကိုဖြေလျှော့ပြီး မိန်းမထဘီလို ပြင်ဝတ်လိုက် သည်။ ဒါကို ဆရာမက...

“ဪ...သူငယ်ချင်းတော့အချစ်သား”

မိန်းမလိုဝတ်ထားသော နေမီးကို ကြည့်၍ ကျောင်းသား များ တိုးတိုးအုပ်အုပ်ရယ်ကြသည်။ နေမီး၏ လုံချည်က ခါးတွင် ပြားကပ်နေ၏။

ဆရာမက နေမီးကိုကြည့်ပြီး...

“အောင်မာ...မိန်းမလိုဝတ်တော့လည်း မိန်းမချောချော သား”

အတန်းသားများ၏ ရယ်သံ ကြားရ၏။

“ဒါနဲ့နေပါဦး မင်းကြီးလာရင် ဘာလုပ်မယ်စိတ်ကူးလဲ”

“လက်တွေ့...လက်တွေ့ထိုးမယ် ဆရာမ”

ဆရာမမျက်နှာ မဲ့သွားသည်။ ပြီးမှ...

“လက်တွေ့မထိုးနဲ့၊ အဲဒီလိုပဲဝတ်ပြီးမာမီလုပ်၊ အဲဒါပိုဖြစ်နိုင် တယ်”

ကျောင်းသားများ ဝါးခနဲ ပွဲကျသွား၏။ နေမီး၏ခေါင်း ငုံ့သွားရ၏။ ဆရာမက စားပွဲကို တဖျန်းဖျန်းရိုက်ပြီး ရယ်ရှိန်သတ် စေသည်။ အားလုံးငြိမ်သွားမှ...

“ကဲ...ခုနက ဆရာမပြောခဲ့တဲ့ မြန်မာလူစွမ်းကောင်းများ အကြောင်းကို ဆက်ရအောင်”

သံစဉ်လွင်က နေမီးကို မော့ကြည့်သည်။ နေမီးက ခေါင်းကို ငုံ့နေ၏။ သူ့စိတ်တွင်လည်း မြန်မာလူစွမ်းကောင်းများအကြောင်းကို လက်တွေ့သမားဖြစ်ချင်သူက လုံချည်ကို ထဘီလိုဝတ်ပြီး နားထောင်ရ တာ ကြက်ဟင်းခါးသီးဟင်းထဲကို ရှောက်သီးသုပ်ထည့်ထားသလို အဆိုးဆုံးအရသာ။

x x x x x

“ဒေါင်...ဒေါင်...ဒေါင်”

ကျောင်းဆင်းခေါင်းလောင်းထိုးပြီး မကြာမီမှာပင် လမ်းပေါ်ကျောင်းသူကျောင်းသားများ ကျပြန့်ကျလာ၏။

ခြေလှမ်းကျနှင့် သွားနေသော နေမီးနောက်သို့ သံစဉ်လွင် က မနည်းမီအောင် လိုက်နေရသည်။

“နင်စိတ်မကောင်းဖြစ်နေလား နေမီး”

နေမီးက ခြေလှမ်းတုန်သွားပြီး...

“ဘာကိုစိတ်မကောင်းဖြစ်ရမှာလဲ”

“မြန်မာစာဆရာမက နင့်ကို”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဟ၊ အိပ်ငိုက်သွားလို့ ဒဏ်ပေးခံရတာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ဟိုလေ မိန်းမလို့”

“ထားလိုက်ပါဟ၊ မေ့လိုက်ပါ”

စကားသံက ခေတ္တရပ်သွားသည်။ အတန်ကြာမှ သံစဉ်လွင်က ခြေလှမ်းမှန်အောင်လှမ်းရင်း...

“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ နင်ကကြီးလာရင် တကယ့်လက်တွေ့သမားကြီးလုပ်မှာလား”

စိုးမိုးစာပေ

“လုပ်မှာပေါ့ဟ...ဒါကြောင့် ငါအိမ်မှာဆို အမြဲလေ့ကျင့် နေတာ၊ နင်ကရော ကြီးလာရင် ဘာလုပ်မှာလဲ”

နေမီး၏ တန်ပြန်အမေးကြောင့် သံစဉ်လွင် ပြုံးသွားသည်။ ရှက်ပြီးဖြစ်နိုင်သည်။

“ငါပြောရင် နင် မရယ်ရဘူးနော်”

“မရယ်ပါဘူး၊ ဘာလို့ရယ်ရမှာလဲ”

“ငါကကြီးလာရင် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလုပ်မှာ၊ ဟင်း...ဟင်း”

သူ့ဘာသာသူပြောပြီး သူ့ဘာသာသူ ရှက်ရယ်ရယ်နေ၏။ နေမီးက လိုက်မရယ်ဘဲ ခြေလှမ်းကိုတုန်ပြီး...

“ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဟုတ်လား”

ဆိုကာ သံစဉ်လွင်ကို အသေအချာရပ်ကြည့်လိုက်သည်။ သံစဉ်လွင်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့်...

“ဟဲ့...နင် ဘာလို့ ငါ့ကိုစိုက်ကြည့်နေတာလဲ”

“အေး...နင်ကချောတော့ချောသားပဲ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး တော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ဆိုကာ ခြေလှမ်းပြန်စ၏။ ထိုတော့မှ သံစဉ်လွင်က အနည်းငယ် ပြန်ရဲတင်းလာပြီး...

“တကယ်ပြောတာဟ၊ ငါက ကြီးလာရင် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဖြစ်အောင်ကိုလုပ်မှာ”

“ငါကလည်း လက်တွေ့သမားဖြစ်အောင်ကို ကြိုးစားမှာ”

သံစဉ်လွင်က နေမီး၏အကျီလက်ကို ပြေးဆွဲပြီး...

“ဒါဆို ငါ မင်းသမီးဖြစ်ရင် နင့်ကို ဘော်ဒီဂတ်ခန့်မယ်”

“ဟား...ဟား”

နေမီးက သဘောကျစွာရယ်၏။ သံစဉ်လွင်က ခြေလှမ်းကို

စိုးမိုးစာပေ

တန့်၊ နှုတ်ခမ်းကိုစုသွားသည်။ နောက် ခါးထောက်၍...

“ဘာလဲ နင်ကမလုပ်ချင်ဘူးလား”

သံစဉ်လွင် အလိုမကျဖြစ်သွားမှန်းသိ၍ နေမီး ရယ်ဖြဲဖြဲလုပ်ကာ...

“ဟဲ ဟဲ လုပ်မှာပေါ့ဟ၊ ငါက နင့်အနားမှာ အမြဲတမ်းရှိနေမှာ၊ နင့်ရဲ့ကိုယ်ရံတော်ပေါ့”

“တကယ်နော်”

“တကယ်ပေါ့”

“ကတိ”

“ကတိ”

နှစ်ယောက်သား ကြည်နူးစွာရယ်လိုက်ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် နှစ်ယောက်သား လမ်းခွဲနေကျ ကျောက်တိုင်ကြီးနား ရောက်လာ သည်။

“ဟဲ့...နေမီး နင်တို့အိမ်ကို ငါလိုက်ကြည့်ချင်တယ်”

နေမီး မျက်နှာပျက်သွား၏။ နောက် ခေါင်းကိုသွက်သွက်ခါရင်း...

“ဟာ...မ...မလိုက်ပါနဲ့ဟာ၊ တို့အိမ်မှာက ယောက်ျားတွေချည်းပဲဟ”

“ဟာ...ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ယောက်ျားတွေ သူ့ဘာသာရှိရှိပေါ့”

“မ...မဟုတ်ဘူးဟ၊ နောက်ပြီး သူတို့တွေက အင်္ကျီချွတ် ကြီးတွေနဲ့၊ နောက်ပြီး ငါ့အဖေက သူ့ကလပ်ကို မိန်းကလေးတွေလာ တာ မကြိုက်ဘူးဟ”

သံစဉ်လွင် သက်ပြင်းချသည်။ ပြီးနောက် နေမီးတို့လမ်းထဲ လှမ်းမျှော်ကြည့်ကာ သတိရသွားဟန်ဖြင့်...

“ဟဲ့...နင်တို့လမ်းထဲမှာ အလှပြင်ဆိုင်တစ်ခုရှိတယ် ပြောတယ်

ဟုတ်လား”

နေမီး မျက်နှာပျက်သွားပြန်၏။

“ဟာ...မသိပါဘူးဟာ၊ ငါ တစ်ခါမှ သတိမထားမိဘူး”

သံစဉ်လွင်က နေမီးနား တိုးကပ်လာပြီး အသံတိုးတိုးဖြင့်

“အေး...သတိမထားမိဘူး မလုပ်နဲ့၊ သတိလည်းထားဦး၊ အဲဒီက မာမီဆိုတဲ့ လူကြီးက ဗလကြီးနဲ့တဲ့ဟ၊ ကောင်လေးငယ်ငယ် ချောချောလေးတွေဆို အလွတ်မပေးဘူးတဲ့၊ အဲဒါ နင်ပါသွားမှာစိုး လို့၊ ဟိ ဟိ”

သံစဉ်လွင်က သူ့ဘာသာသူပြောပြီး သဘောကျနေသည်။ နေမီးကသာ မျက်နှာအပျက်အယွင်းယွင်းနှင့်...

“ဟာ...မသိပါဘူးဆိုနေဟာ၊ ကဲ နင်လည်းနောက်ကျနေ မယ်၊ သွားတော့”

“အောင်မာ...နင်က ငါ့ကိုနှင်လွှတ်တာပေါ့လေ”

“အဲ...မဟုတ်...မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ နင်အိမ်က စိတ်ပူနေမှာစိုးလို့ပါ”

ထိုတော့မှ သံစဉ်လွင်က အလိုကျဟန်ဖြင့်...

“အေး...ငါသွားတော့မယ်၊ မနက်ဖြန်မနက် ကျောင်းသွား ရင် နင် ဒီကပ်စောင့်နော်၊ ငါမလာမချင်း မသွားရဘူး”

“အေးပါ...အေးပါဟာ၊ စောင့်ပါ့မယ်”

“ဒါဆို သွားပြီ”

သံစဉ်လွင် ပေါ့ပါးစွာ ပြေးထွက်သွား၏။ ခပ်ဝေးဝေးရောက်

မှ--

“နေမီးရေ ဟာတာ”

ဟု ပြန်လည်အော်ကာ လက်ပြသွား၏။ နေမီးက သံစဉ်လွင်

✕ ✕ ✕ ✕ ✕

စိုးမိုးစာပေ

ဆံပင်တုကြီးစွပ်၊ မိတ်ကပ်လိမ်းထားပြီး မိန်းမအကျီ

စိုးမိုးစာပေ

လက်ရှည်တစ်ထည်ကို ဝတ်ထားသော သူ့ဖခင်လည်းဟုတ်၊ မာမိမင်းမင်းလည်းဟုတ်သော အမေးကို ကန့်ကလျ ခေါင်းညိတ်ဖြေလိုက် သည်။ ဖခင်ဝတ်ထားသော ထိုမိန်းမအင်္ကျီလက်အောက်တွင် ဒေါသ ကြီးသော ဇာမဏီနှစ်ကောင် ခွပ်နေပုံရှိနေကြောင်းသိ၍ ရယ်ချင်မိ သေး၏။ ထို့အပြင် ကျောကုန်းနှင့် ရင်ဘတ်တွင်လည်း ရောင်စုံ နဂါးကြီး ခွေရစ်ထားပုံကရှိသေး။ သူ့ဖေဖေက ထိုအရပ်ကို မမြင် အောင် အမြဲဖုံးထားရသည်။ အရပ်နှင့်အလုပ်က မအပ်စပ်ပဲကိုး။

“ဟယ်...ဒါ မာမိသမီးလေးလား၊ အချောလေးပါလား၊ မာမိတို့များ ဘယ်လိုပုံသွင်းထားလဲမသိဘူး၊ ထမင်းအိုးလေးမွေးထား တာပဲ”

မဲသဲနေသောမျက်နှာကြီးကို အတင်း မဖြူဖြူအောင် မျက်နှာ လာလာပေါင်းတင်နေသော မိန်းမကြီးက ပြောသည်။

“ဒါပေါ့၊ ဒီလိုပုံမျိုးလေးဆို မိတ်ကပ်တစ်ဘူး လက်ထဲထည့် ပေးလိုက်၊ တစ်သက်လုံး ထမင်းမငတ်တော့ဘူး”

နံဘေးနားက သုံးချောင်းလောက်သာကျန်သော ဆံပင်ကို ဘယ်တော့မှ မကျေနပ်နိုင်ဘဲ အမြဲတစေ ဖြောင့်လိုက်ကောက်လိုက် လုပ်နေသော သူ့ငွေးတစ်ဦး၏ တတိယ တိတ်တိတ်ပုန်းကလေးက ဆိုပြန်သည်။

“မာမိ...မိး အဝတ်အစားသွားလဲတော့မယ်”

“အေး...မိးမိး မာမိဆီလည်းလာကူဦးနော်”

“ဟုတ်...မာမိ”

ခြေလှမ်းခပ်သွက်သွက်နှင့် အိမ်ထဲလှမ်းဝင်လိုက်သည်။

ပြင်းပြသည်ထက် ပြင်းပြစေချင်၍ နေမီးဟူသောအမည် ကို မှည့်ခေါ်သော်လည်း အပျော့တကာ အပျော့ဆုံး ကြောင်ကို ချောခေါ်သလို ‘မီးမီး’ဟူသော အမည်တွင်နေရသော သူ့ဘဝ။

ဝတ်ထားသောလုံချည်လိုလို၊ ထဘီလိုလိုဟာကို ဆွဲချွတ်ပြီး နောက်ဖေးတွင်ချိတ်ထားသော သံအိတ်ကို ဗုန်းခဲကန်လိုက်သည်။ နောက် အားပါသောလက်သီးဖြင့် သံအိတ်ကို သုံးလေးချက်ဆင့်ထိုး လိုက်သည်။

စိတ်ထဲတွင် အယားမပြေသေး။ နေ့ခင်းက ကျောင်းစာ သင်ခန်းထဲ အိပ်ပျော်သွား၍ ဒဏ်ပေးခံရသည်များ တန့်နုနှင့် ပြန်ပေါ်လာသည်။

“ဖုန်း...ဖုန်း...ဖုန်း”

သံအိတ်ကို ဒေါသတကြီး ထိုးကန်နေမိသည်။ မည်သူ့ကိုမှ မသိစေချင်သော မိမိ၏ဘဝတစ်စိတ်တစ်ဒေသက လူအများရှေ့ အထုပ်ဖြေပြသလို ဖြစ်မိတော့မလို့မဟုတ်လား။ အဓိက မိမိအချစ် ဆုံး သူငယ်ချင်း သံစဉ်လွင်မသိစေချင်။ သံစဉ်လွင်၏စိတ်ထဲ မိမိ အား

လက်ဝှေ့သမားကြီးအဖြစ်သာ မြင်စေချင်သည်။

သူတကယ်ဝါသနာပါသည်ကလည်း လက်ဝှေ့ထိုးသတ်ရန် သာလေ။ သို့သော်...

“မီးမီးရေ”

“ဗျာ...အဲ ရှင်”

“လာပါဦး မီးမီးရယ်၊ မာမိကိုလာကူပါဦး”

“ဟုတ်...လာပြီမာမိ”

သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ချွတ်ထားသောလှံချည်ကို ပြန်မ ကောက်ချင်တော့။ အခန်းထဲသွားပြီး ကိုယ်နှင့်တော်သည့် စကဒ် တစ်ထည်ကောက်စွပ်လိုက်ကာ ခေါင်းပေါ် ဘီးကုပ်တစ်ခု တပ်လိုက် သည်။ နှုတ်ခမ်းနီရဲရဲကို ခပ်ပါးပါးနဲ့ မြန်မြန်ဆိုးလိုက်၏။ စားဝတ် နေရေးမို့ မလုပ်လို့မရ။ မကြိုက်လည်း လုပ်ရမည်။

“လာပြီ မာမိ”

အိမ်ရှေ့ ကမန်းကတန်း ထွက်လာလိုက်ရသည်။

“မီးမီးရေ...ဟောဒီကမမကို ခေါင်းလျှော်ပေးလိုက်နော်၊ မာမိက မအားသေးလို့”

“ဟုတ်...မာမိ မမဒီဘက်လာ”

“ဟယ်...မီးမီးလေးက ဒီလိုတော့လည်း အချောပဲ၊ ကြီးလာရင် မမလိုယောကျ်ားတွေအများကြီးရမှာ၊ ဟိဟိ”

ယောကျ်ားအများကြီးရထား၍ ဖျော်နေသည့်သူကရှိသေး။ ဪ အင်မတန် ကျန်းမာရေးကောင်းသည့်မိန်းမ။

“မမ...ဒီအပေါ်မှာလှဲအိပ်လိုက်နော်”

ထုံးစံအတိုင်း အခေါင်းသဖွယ် ရှည်ရှည်လျားလျား လုပ်ထား သော တစ်ယောက်အိပ်ရတင်ပေါ် လှဲခိုင်းလိုက်သည်။ လုပ်စရာရှိ

သည့်အတိုင်း တဘက်ခု၊ လည်စွပ်စွပ်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့နေပါဦး၊ အခု ကိုအောင်သောင်းကြီးက ညည်းအပေါ် ကောင်းရဲ့လား”

မျက်နှာမဲကြီးက ဖြူနီနီနီး သူ့မျက်နှာကြီးပေါင်းတင်ရင်း လှမ်းမေး၏။ ဒါကို ဆံပင်သုံးချောင်းလောက်သာရှိသော တတိယ တိတ်တိတ်ပုန်းလေးက ပြောချင်လျက် လက်တို့ဖြစ်သွားပုံရသည်။

“အောင်မလေး...ကိုအောင်သောင်းတို့ ကောင်းချက်၊ မျက်တောင်တုတောင် ကျွတ်ဆို”

“အင်...အင် ဦးဆန်းကြီးတုန်းကလည်း ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ဘက်ပဲဖြည်းဖြည်းလေးကျွတ်တာ၊ ကိုအောင်သောင်းကမှ ကောင်းချက်က မျက်တောင်တုတောင် နှစ်ဘက်လုံးစုံကျွတ်တာ”

အလှပြင်ဆိုင်သည် မိန်းမများ၏ လျှို့ဝှက်ချက်များ အလိမ့် လိုက် လှိမ့်ထွက်နေသောနေရာပင်။ နေမီးတို့က ထိုစကားမကြားချင် မှအဆုံး။

“ဟဲ့...ဒါဆို ကိုအောင်သောင်းက အပေးအကမ်း ပိုကြမ်းတာပေါ့”

“အပေးအကမ်းကြမ်းပုံတော့ ပြောမနေနဲ့ အစ်မရေ၊ တလောကပဲ အခုနေတဲ့အိမ်ကမကောင်းလို့ အိမ်ပြောင်းပေးပါ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ အဟင့် အဟင့်ပဲ လုပ်ရသေးတယ်၊ ဟော လမ်းထိပ် မှာတင် တိုက်အိမ်တစ်လုံးရတာ၊ အံ့ဩလွန်းလို့ မျက်တောင်တုတောင် နှစ်ဘက်လုံးကျွတ်ကျရာ”

“ဟဲ့...ဒါနဲ့ သူ့မယားကြီးကရော”

“အောင်မလေး...သူ့မယားကြီးက အစကတော့ မကြည် ဘူးပေါ့၊ တွေ့တဲ့နေရာ ဆံပင်ဆွဲမယ်၊ ချမယ်လုပ်တာ၊ ဒါပေမဲ့ အခု တော့ သူ့ဖက် ကိုအောင်သောင်းမလှည့်တော့တာနဲ့ ညီမရယ်၊ ကိုအောင်သောင်း

ဒီနေ့ ငွေတွေလွန်ရလာလို့ အဲဒါ ညီမလေးခွဲပြီး တောင်းစမ်းပါ။ ရလာရင် မမကိုလည်းခွဲပေးနော် ဆိုပြီး ကိုအောင် သောင်းပိုက်ဆံရလာသမျှ သူချည်းသတင်းပေးနေတာ”

“ငါ့ညီမကတော့ ပိုင်ပါ။ ဒါနဲ့ ကိုအောင်သောင်းက သူမယား ကြီးကို ဘာလို့မကြည်တော့တာလဲ။ ခါတိုင်း နံပါတ်နှစ်ရှိတုန်းကထိ ကြည်နေသား”

“ကြည်စရာလားအစ်မရဲ့၊ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်ကမှ မယားကြီးက ဂုံးထောက်(ခိုက်ကြီး)တာ။ သိပ်မကြာဘူး မယားကြီး ထစ်ချ (မွေးချ)လိုက်တာ အငန့်ပွက်(ကလေးမွေး) ပါလေရော၊ အဲဒီ မှာ ပြဿနာတက်တာ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ကိုအောင်သောင်းကလည်း ဖြူဖြူ။ သူက လည်း ဖြူဖြူ။ မွေးလာတဲ့ကလေးကြမှ ငါးခွင်ပိကောင်ကြီး ဆီဆမ်း ထားတဲ့အတိုင်းလေး၊ ဟီး ဟီး ဟီး မဲတာမှပြောင်လို့၊ ပြီးတော့ ထစ်ချ လာတာက နောက်(ယောက်ျား)လေး၊ ရပ်က သူတို့အိမ်က စက်လှည်း (ကား)မောင်းတဲ့ရေကိုင်(ဒရိုင်ဘာ)နဲ့ တစ်ရပ်ထဲ၊ ဟီး ဟီး ဟီး”

“ဟဲ...ဟဲ ညီမပြောတော့မှရယ်ရတယ်၊ ဒါနဲ့ ညီမလေး လည်း အစင်(ယောက်ျားပျို)လေး တစ်ပွေ သူငယ်ထားထားတယ်ဆို”

“အဟင်း...ဒါကတော့ လုပ်ထားရတာပေါ့မမရဲ့၊ သူက အစင်လေးလည်းဖြစ်၊ လျော်ရတာလည်းနည်းတယ်လေ၊ အဟင်း အား လား လား”

နေမီး အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ဆံပင်ဆောင့်ဆွဲလိုက်တာ ကြမ်းသွားသည်ထင်။ သုံးချောင်းအစ်မ ထအော်၏။

“ဟဲ့...ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါဟဲ့၊ မီးမီးရဲ့ အောင်မလေး ရှိစု မဲ့စု

ဆံပင်တော့ ကုန်ပါပြီ”

“ဆောရီး...ဆောရီးနော်မမ၊ မမပြောနေတာကို မီးမီး အားရသွားလို့”

နေမီး၏ အကျင့်ကို သိသော သူမခင်မှ...

“မီးမီးနော်...အလုပ်ကိုဂရုစိုက်”

“ဟုတ်...ဟုတ် မာမီ”

“အဲဒါနဲ့လေ သိလား”

အာပေါင်အာရင်းသန်နေကြပြန်သည်။

လောက၌ မကောင်းမှုပြုသူချင်းတွေလျှင်လည်း သာယာ နိုင်ပါသည်။ သူတို့သည် သူတို့၏ မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုနှင့် သူတို့၏ ကမ္ဘာကို တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အမှီသဟဲပြု တည်ဆောက် နေကြ၍ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သစ်ငှက်တို့ပေါ်၌လည်း သစ်ခွက် ပေါက်ချင်ပေါက်နေလေတော့၏။

x x x x x

ပုံပြင် (၂)

ဘုရင်ကြီးတစ်ပါး လေသာဆောင်တွင် အနားယူနေစဉ် ငှက်ကလေးတစ်ကောင် ကောင်းကင်၌ ပျံဝဲနေသည်ကို တွေ့ရှိ၏။

ငှက်ငယ်ကလေးမှာ ရွှေ့နောက်ဝဲယာဝေ့ကာဝိုက်ကာ စိတ်ကြိုက်ပျံဝဲနေသည်ကို ဘုရင်ကြီးက နှစ်ထောင်းအားရ၍ ငှက်ငယ်ကလေးကို ဖမ်းစေသည်။

ထို့နောက် ဘုရင်ကြီးက မှူးကြီးမတ်ရာများနှင့် တိုင်ပင်၏။

“ငါ့ကိုယ်တော်မြတ် ဤငှက်ငယ်ပျံသန်းခြင်းကို နှစ်ထောင်း အားရတော်မူတယ်၊ မည်သို့ သူကောင်းပြုလျှင် သင့်တော်နိုင်ကြောင်း

လျှောက်တင်စမ်းကွယ်”

“မှန်လှပါ အရှင်မင်းကြီး၊ အရှင်မင်းကြီး နှစ်ထောင်းအားရ
အောင် ပျံသန်းနိုင်သည်မှာ ဤငှက်ငယ်လေး၏ တောင်ပံကြောင့် သာ
ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် လှပစွာပျံသန်းနိုင်သော ငှက်ငယ်က လေး၏
တောင်ပံကိုသာ ရွှေချသင့်ကြောင်းပါ”

ငှက်ငယ်ကလေး၏ တောင်ပံကို ရွှေချပေးကြသည်။

x x x x

နောက်တစ်နေ့တွင် ငှက်ငယ်လေးကို ဘုရင်က သတ်စား
လိုက်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တောင်ပံရွှေချပြီးကတည်းက
ငှက်ငယ်လေးမှာ မပျံနိုင်တော့ဖြစ်၏။

ဥပဒေသ...ကလေးများ၏ အနာဂတ်ကို ရွှေမချပါနှင့်။

စိုးမိုးစာပေ

သူ့အတိုင်းပျံဝဲပါစေ။

x x x x

“မာမီမင်းမင်း”

ဟူသော အရိပ်အာဝါသက လွတ်သည်နှင့် နေမီးခေါင်းပေါ်
မှ ဘီးကုပ်ကိုဖြုတ်ကာ မိန်းမသဖွယ် ပြားကပ်စွာဝတ်ထားသော လှူချည်ကို
ယောက်ျားဆန်ဆန် ပြန်ပြင်ဝတ်လိုက်သည်။ နောက် ပေါ့ပါးရွှင်လန်းသော
ခြေလှမ်းဖြင့် သံစဉ်လွင်နှင့် ဆုံနေကျ ကျောက် တိုင်ကြီးဆီသို့
ပြေးသွားလိုက်သည်။

ပြေးသွား၍မဖြစ်။ နံနက်စောစောကတည်းက ဘွဲ့ယူမမ များကို
မိတ်ကပ်ကူပြင်ရ၍ နောက်ကျနေပြီကိုး။

“နေမီး မြန်မြန်လာ၊ အဟင့် အဟင့် မြန်မြန်လာ”

စိုးမိုးစာပေ

“ဟင်”

ဆိုနေကျနေရာလေးတွင် သံစဉ်လွင်တစ်ယောက် မျက်ရည် စက်လက်နှင့် အသည်းအသန်လက်ယပ်ခေါ်နေ၍ နေမီး စိတ်ပူသွား သည်။ ထို့ကြောင့် ခြေလှမ်းကို အရှိန်မြှင့်၍ ပြေးသွားလိုက်သည်။

“ဘာ...ဘာဖြစ်တာလဲ သံစဉ်လွင်၊ ဘာလို့ငိုနေလဲ ငါ့ကို ပြောစမ်း”
“ကျော်...ကျော်ခိုင်တို့ ငါ့လွယ်အိတ်ကိုယူပြေးလို့ အဲဒါ”

“ကျော်ခိုင် ဟုတ်လား၊ တောက် ဒီကောင်တွေတော့ကွာ၊ လာ မြန်မြန်လာ”

နေမီးစိတ်ထဲ တင်းစနဲဖြစ်သွားပြီး သံစဉ်လွင်လက်ကို ဆွဲကာ ပြေးလိုက်သွား၏။ သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ သံစဉ်လွင်၏ လွယ်အိတ်ကို တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပစ်ပေးရင်း ဆော့ကစား နေသော ကျော်ခိုင်တို့လူစုကို မြင်ရသည်။

“ကျော်ခိုင်”

နာမည်ခေါ်သံကြား၍ ကျော်ခိုင် ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“နေမီး”

နေမီးကိုမြင်တော့ ကျော်ခိုင် မျက်နှာပျက်သွား၏။

“သံစဉ်လွင်ရဲ့ လွယ်အိတ်ကိုပြန်ပေးစမ်း”

ကျော်ခိုင် ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေ၏။ နေမီးအကြောင်း သူသိ သည်ကိုး။ ထို့ကြောင့် သူလက်ထဲရောက်နေသော လွယ်အိတ်ကို မျက်နှာအပျက်ပျက်အယွင်းယွင်းနှင့် ပြန်ပေးရန်ပြင်သည်။ သို့သော်

“ပေးစမ်းပါ၊ မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ ကျော်ခိုင်”

ကျော်ခိုင်၏လက်ထဲမှ လွယ်အိတ်ကို တစ်ယောက်က ဆွဲယူ သွားသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့ထက် အတန်းကြီး အကောင် လည်းကြီး၊ အနိုင်ကျင့်တတ်သည်ဟု နာမည်လည်းကြီးသော

ကျောင်းသားကြီး ညီနိုင်။ သူ့နောက်မှာလည်း သူ့လိုသုံးယောက် လောက်နှင့်...

ညီနိုင်က လွယ်အိတ်ကို ထိမထင်ဟန်နှင့် မြှောက်ကစားပြီး “ဪ...ဘယ်သူများလဲလို့ မနေ့က မင်းတို့အတန်းထဲ မှာ လိုချည်ကို ထဘီလိုဝတ်ပြီး မတ်တပ်ရပ်နေတဲ့ကောင်မလေးပဲ”

ညီနိုင်၏စကားကို အားလုံးပွဲကျသွား၏။
“မင်းက ဒီလွယ်အိတ်ကို လိုချင်တယ် ဟုတ်လား”
“သံစဉ်လွင် လွယ်အိတ်မို့ ပြန်တောင်းတာပါ”

ညီနိုင်တို့အဖွဲ့ ဝိုင်းရယ်ကြသည်။
“သံစဉ်လွင်တဲ့လား၊ နာမည်လည်းလှ၊ လူလည်းလှပါပဲ”
နေမီး၏စိတ်ထဲ တင်းစနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဒါနဲ့နေပါဦး ကောင်မလေးရဲ့လွယ်အိတ်ကို မင်းက ပြန်တောင်းရအောင် ကောင်မလေးရဲ့ကပ်ကိုလား၊ ခိုး ခိုး ခိုး ကောင်မလေးကို အလှပြင်ပေးတဲ့မာမိပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ် လား၊ ဟား ဟား ဟား”

ညီနိုင်က သူ့စကားကိုသူ သဘောကျစွာရယ်သည်။ ဆားနားက ကျောင်းသားကြီးများကလည်း ပွဲကျနေ၏။ သူတို့ကို ကြည့်၍ သံစဉ်လွင်လည်း ကြောက်လန့်ကာ နေမီးနောက်တိုးကပ်ပြီး

“သွား...သွားစို့ နေမီး၊ ကျောင်းရောက်မှ ဆရာမနဲ့ပြန် တိုင်တော့မယ်”
“နေစမ်းပါ”

နေမီးက သံစဉ်လွင်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြန်ပြောလိုက်သည်။
“ငါ...ငါကြောက်လို့ပါ”

သံစဉ်လွင်၏အသံများက တုန်ယင်နေသည်။ ဒါကိုကြည့်၍

ညီနိုင်က ဖြစ်ခဲ့ရယ်တာ...

“ဟဲ ဟဲ မင်းဒီလွယ်အိတ်ကို ပြန်လိုချင်တာလား”

“လိုချင်ရင် တစ်နည်းပဲရှိတယ်၊ မနေ့တုန်းကလို လိုချင်ကို မိန်းမလိုပြန်ဝတ်ပြ”

နေမီး၏မျက်နှာ တင်းခဲနေသွားသည်။ နောက် တစ်လမ်း ချင်း ညီနိုင်ရှေ့တိုးကပ်သွား၏။

“နေမီး”

သံစဉ်လွင်၏ စိုးရိမ်တကြီးခေါ်သံ။ နေမီး၏ ခြေလှမ်းက တုန်မသွား။

ညီနိုင်က ထိမထင်ဟန်နှင့် သံစဉ်လွင်၏လွယ်အိတ်ကို ခပ်မြင့်မြင့်မြှောက်ပြီး မော့နေသည်။ နေမီး လူယူပါက နောက် တစ်ယောက်ကို ပစ်ပေးရန်အဆင်သင့်။ သူ့စိတ်ထဲ နေမီးလွယ်အိတ် ကို လူယူမည်ထင်ထားသည်ကိုး။ သို့သော်...

“ယာဇ်”

“အု(ဖ်)”

လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း နေမီး၏ဒူးက ညီနိုင်၏နံကြားထဲ ဝင်သွားသည်။ တိုက်လိုက်သည့်အရှိန်က မည်မျှပြင်းသည်မသိ ညီနိုင် အရှေ့သို့ပင် ကိုင်းကျလာ၏။ ပါးစပ်မှလည်း တအစ်အစ်နှင့် အသက် ရှူရပ်မတတ်ဖြစ်နေသည်။ ထိုတော့မှ ညီနိုင်ဖက်မှ လူများက အသံ ဝင်လာပြီး...

“ဟာ...ဟိုကောင်တကယ်ချပြီကွ၊ ဝိုင်းချ”

ဆိုကာ ပြေးဝင်လာကြ၏။ သို့သော်...

“ဖောင်း”

“အောင်မလေးဗျ”

အရှေ့ဆုံးမှပြေးဝင်လာသူက နေမီး၏ ခြေကန်ချက်က မျက်နှာပေါ် တိုက်ရိုက်ကျသွားသည်။

“ယား”

“ခွပ်”

“အား”

နောက်တစ်ယောက်လည်း နေမီး၏ လျင်မြန်သော လက်သီးကို ရှောင်တိမ်းချိန်မရလိုက်။

“နေမီး...နေမီး ဒီကိစ္စမှာ ငါ ငါမပါဘူး၊ ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ၊ ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ”

ကျော်နိုင်မှာ ခြေရွတ်ဆွဲပြီး နေမီးကို အသည်းအသန် တောင်းပန်သည်။ နေမီးက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ သံစဉ်လွင်၏ လွယ်အိတ်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ခုနက ဒူးတိုက်ခံ ရသော ညီနိုင် ပြန်ပြေးလာပြီး...

“သေပေတော့”

ဆိုကာ အနောက်မှပြေးထိုးသည်။

“နေမီး သတိထား”

သံစဉ်လွင်၏ အော်သံ။ နေမီးအသာလေး လှည့်ပြီး ညီနိုင် ၏မေးရိုးသို့ သူ့လက်သီးကို ပစ်သွင်းလိုက်သည်။

“ခွပ်”

“အား”

ထိချက်ကပြင်းထန်၍ ညီနိုင် ဖင်ထိုင်ပင်လဲကျသွား၏။ နေမီးက တစ်လှမ်းချင်း ညီနိုင်ဆီ လျှောက်သွားသည်။ ပြီးနောက် လဲကျနေသော ညီနိုင်နား အေးဆေးစွာထိုင်ချလိုက်သည်။ နေမီး၏ ပခုံးတွင်လည်း ဘယ်သူ့ဆီကမှန်းမသိသော သွေးစက်များ စွန်းပေ နေ၏။

“ကျွန်တော့်အဖေ ဦးနေမင်းဆိုတာ ကြားဖူးလား”
ညီနိုင်က ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ခေါင်းခါ၏။ နေမီးက
ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ပြီး...

“သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ အရုပ်တွေအများကြီးထိုးထားတယ်၊
အဲဒီအရုပ်တွေကို သူထောင်ထဲမှာထိုးထားတာ”

ညီနိုင် ကြောက်လန့်တကြားနှင့် နေမီးကို ကြည့်သည်။ နေမီးက
အေးဆေးစွာပင် ဆက်၍ပြောသည်။

“သူ ဘာကြောင့်ထောင်ကျသွားလဲသိလား”

ညီနိုင်က ခေါင်းခါပြန်သည်။

“သူ ငယ်ငယ်တုန်းက ကျွန်တော့်အမေဖြစ်လာမဲ့သူကို
လူကြီးတွေက အနိုင်ကျင့်လို့၊ အဲဒီလူရဲ့ရင်ဝကို ဓားနဲ့ဆောင့်ထိုးထည့်
လိုက်တာ”

နေမီးက အေးဆေးစွာပြောနေသလောက် ညီနိုင်မှာ နတ်ကျသလို
တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ယင်နေသည်။

“ခင်ဗျားရော...ခင်ဗျားရင်ဝမှာ ဓားတန်းလန်းစိုက်ဝင် နေတာကို
ကိုယ်တိုင်မြင်ကြည့်ချင်လား”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း”

ညီနိုင် ကြောက်လန့်တကြား ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါ၏။ သူ့ပုံမှာ
သွေးပျက်တော့မည်ပုံ။

“မမြင်ချင်ရင် ကျွန်တော်နဲ့ဝေးဝေးရှောင်နေပါ၊ ဒီအဖြစ်
အပျက်ကို ကျွန်တော်မမေ့ဘူး၊ ခင်ဗျားမျက်နှာမြင်ရင် သံစဉ်လွင်ရဲ့
ငိုသံကို ကျွန်တော်ပြန်ကြားမှာပဲ၊ အဲဒီအချိန်မျိုးမှာ ခင်ဗျားရဲ့ရင်ဝ ကို
ခဏခဏပြန်ကြည့်ပါ၊ ဒါပါပဲ”

နေမီး ဖြည်းဖြည်းစွာထရပ်လိုက်သည်။ နောက် သံစဉ်လွင်

ဘက်လှည့်၍ ကြင်နာသံဖြင့်

“လာ...သံစဉ်လွင်”

ကောင်မလေးက မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ တိုးကပ်လာသည်။
“မငိုနဲ့တော့၊ တိတ် တိတ်”

နေမီးက သံစဉ်လွင်၏ မျက်ရည်ကို ကူသုတ်ပေး၏။ နောက်
သူတို့ခြေလှမ်းမှန်စွာနှင့် ကျောင်းဘက်သို့ လျှောက်သွားကြလေသည်။
နေမီးက မားမားမတ်မတ်ပင်။ သံစဉ်လွင်က သူ့အားကိုးရသော နေမီးကို
မော့ကြည့်မော့ကြည့်နှင့်။

x x x x x

“နေမီးဆိုတာ မင်းလား”

ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး၏ အမေးကို နေမီး ခေါင်းငုံ့နေ
လိုက်သည်။ ညီနိုင်တို့ ကျော်ခိုင်တို့အုပ်စုကတော့ ကြောက်ကြောက်
လန့်လန့်နှင့် ထောင့်ကပ်နေကြ၏။ ယခုလိုတိုင်ကြားရခြင်းမှာလည်း
သူတို့၏မိဘများသိသွား၍ လာရောက်တိုင်ကြားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။
သူတို့ဘာသာသူတို့ဆိုလျှင် နေမီးကို ကြောက်၍ တိုင်ရဲမည်မဟုတ်။

“နာမည်နဲ့လူနဲ့က လိုက်ပါ၊ ကျောင်းသားကြီးတွေကိုတောင်
မင်းက အနာတရဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်တာပေါ့လေ”

နေမီး တစ်လုံးမှပြန်မဖြေ။

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက ဒီလောက်မိုက်သွေးကြွနေရအောင်
မင်းအဖေက ဘာအလုပ်လုပ်တာလဲ”

ဆရာမကြီး၏စကားကို နှလုံးနားရပ်နေသော ညီနိုင်၏ အမေက မဲ့ကာရွံ့ကာဖြင့်...

“အို...ဆရာမကြီးကလည်း သူ့သားတောင် ဒီလောက် မိုက်နေမှတော့ သူ့အဖေလည်း လူမိုက်ပဲဖြစ်မှာပေါ့၊ သူ့နှုတ်ကတောင် ပြောသေး သူ့အမေက ထောင်ထွက်ကြီးတဲ့”

ဆရာမ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် မျက်မှန်ချွတ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ညီနိုင်မိခင်ဘက်လှည့်၍...

“ဒီမှာ ကျွန်မကျောင်းသားကို ကျွန်မဆုံးမနေတာ ဝင်မပါပါနဲ့၊ နောက်ပြီး အခုကိစ္စမှာလည်း ရှင်တို့ရဲ့သားတွေ အရင်ရန်စလို့ ဖြစ်ခဲ့တာကို ရှင်တို့သိတယ်နော်”

ဆရာမကြီး၏ မှန်ကန်သောစကားကြောင့် သူတို့၏မိခင် များ

စိုးသိုးစာပေ

မျက်နှာပျက်ကုန်၏။

“နေမီး”

“ခင်ဗျာ”

“ကျောင်းသားအချင်းချင်း ရန်မဖြစ်ရဘူးဆိုတာမသိဘူး လား”

“သိ...သိပါတယ်ဆရာမ”

“ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာ ဆရာမတွေ ရှိတာပဲ တိုင်ကြားပေါ့”

နေမီး ဘာမှပြန်မပြောမိ။

“ကဲ...အခုလိုဖြစ်တော့ မင်းမှာ အပြစ်မရှိဘူးလား”

“ရှိ...ရှိပါတယ် ဆရာမ”

ဆရာမက စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်များသိမ်းဆည်းရင်း...

“မနက်ဖြန်ကျရင် မင်းရဲ့မိခင်ကိုခေါ်ခဲ့”

“ဆရာမ”

ဆရာမကြီးက လုပ်လက်စများရပ်ပြီး နေမီးကို မော့ကြည့်သည်။ နေမီး ခေါင်းငုံ့ရင်း...

“အမေကဆုံးသွားပါပြီ ဆရာမ”

“ဪ”

ဆရာမကြီး ဆော့ငြိမ်သက်သွား၏။ ကိုယ်ချင်းစာမိ၍လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“အဖေတစ်ခု သားတစ်ခုပေါ့”

နေမီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အဖေကပဲ အဖေလို၊ အဖေကပဲ အမေလို”

နေမီး ကိုယ့်အခြေအနေကို ပြန်သုံးသပ်မိပြီး မျက်ရည်များ ဝိုင်းသွားရသည်။ ဆရာမက သက်ပြင်းကိုချပြီး...

စိုးသိုးစာပေ

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းအဖေကိုခေါ်ခဲ့ပေါ့၊ ကဲ အားလုံး သွားနိုင်ပြီ”
 “ခွင့်ပြုပါဦး ဆရာမကြီး၊ ဒီကောင်လေးကိုတော့ အသေ
 အချာဆုံးမပေးပါ”
 ညီနိုင်၏မိခင်က ဦးစွာနှုတ်ဆက်၏။ ဆရာမကြီးက ခေါင်း
 ညိတ်ကာ...
 “ကောင်းပါပြီ၊ ကိုယ့်ကလေးလည်း ကိုယ်နိုင်အောင်ထိန်းကြ
 ပေါ့”
 ဆရာမကြီးအခန်းမှ အားလုံးခေါင်းငုံ့၍ ပြန်ထွက်လာကြ သည်။
 အခန်းပြင်မှာတော့ နေမီးကို သံစဉ်လွင်က စောင့်နေ၏။ နှစ်ယောက်သား
 ခြေလှမ်းကိုစရင်း...
 “ငါစိတ်မကောင်းပါဘူးဟယ်၊ ဒီကိစ္စတွေက ငါ့ကြောင့်ဖြစ်ရ
 တာ”
 နေမီးက သံစဉ်လွင်ကို လှည့်ကြည့်ကာ...
 “ဘာစိတ်မကောင်းဖြစ်စရာရှိလဲ၊ အခုဟာက သူတို့အနိုင်
 ကျင့်လိုဖြစ်ရတာ၊ ဆရာမကြီးလည်း နားလည်ပါတယ်”
 “ဒါပေမဲ့ ဆရာမကြီးက နင့်အဖေကိုခေါ်ခိုင်းတယ်ဆို”
 နေမီး ခြေလှမ်းတုံ့သွား၏။ ပြီးနောက် လေသံပျော့ပျော့နှင့်
 “ကိစ္စမရှိပါဘူးဟာ၊ ငါ့အဖေက ဖြေရှင်းတတ်ပါတယ်”
 သံစဉ်လွင်က နေမီးကို ကရုဏာသက်စွာ မော့ကြည့်၏။
 “နင့်အဖေပါလာရင် နင့်အဖေ ဘယ်လိုပုံစံလဲဆိုတာ ငါ
 ကြည့်ချင်တယ်”
 “ဟာ...နင်ကလည်း”
 နေမီး မျက်နှာ ပျက်သွား၏။ သံစဉ်လွင်က နေမီး၏အကျိုး
 လက်ကိုဆွဲရင်း...

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟ၊ ငါက လူဆိုးတွေကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး၊
 နင့်အဖေက လူဆိုးကြီးဆိုတော့ ငါကြည့်ချင်တယ်၊ ဟင် နင့်အကျိုး မှာ
 သွေးစွန်းနေပါလား၊ နင့်သွေးတွေလား”

အခုမှ သံစဉ်လွင်က နေမီး၏ပခုံးပေါ် စွန်းနေသော
 သွေးကွက်ကလေးများကို ဂရုစိုက်မိသည်။ နေမီးက ပခုံးပေါ်မှသွေး
 စက်များကို ပြန်ကြည့်ပြီး...

“ငါ့သွေးမဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ တစ်ယောက်ယောက်ဆီက
 စွန်းလာတာဖြစ်မယ်”

“ဟဲ့...အဲဒီသွေးစွန်းနေတဲ့အကျိုး ငါလျှော်ပေးချင်တယ်”

“ဟာ...မလုပ်ပါနဲ့ဟာ၊ ငါ့ဘာသာငါလျှော်ပါ့မယ်”

“ဟာ...နင်ကလည်း ငါကစေတနာနဲ့”

“ဟော...ဟိုမှာ အတန်းနောက်ကျနေပြီ မြန်မြန်”

နေမီး စကားလွဲလိုက်၏။ သံစဉ်လွင်ကလည်း နေမီးပြော
 သမျှအတွေး လိုက်လွှဲ၏။ ဤသို့ဖြင့်...

x x x x

“မာမီ...မီးမီးပြန်လာပြီ”

“ကိုနေ အဖေအိမ်ထဲမှာ”

ဖခင်၏အသံကြားတော့ နေမီးပုံစံ ပြန်ပြောင်းလိုက်သည်။
 သူ၏ဖခင်က သူ့ကို လူရှေ့တွင် မီးမီးဟုခေါ်ပြီး နောက်ကွယ်တွင်
 ကိုနေဟုပင် ခေါ်သည်မဟုတ်ပါလား။ သူ၏ဖခင်က ထုံးစံအတိုင်း
 ဝိစကီခွက်ကို ရေခဲထည့်၍ လှည့်နေသည်။ ဒါက နေမီး၏ဖခင် ဦးနေ
 မင်း၏ မူရင်းစတိုင်လ်ပင်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်မို့ အကျိုးမလာကျင်း
 နှင့်မို့ ရင်ဘတ်နှင့် ကျောနေရာတွင် နဂါးကြီးက မာန်ဖီနေ၏။
 လက်မောင်းတွင်တော့ ဇာမဏီနှစ်ကောင် ဒေါသတကြီးနှင့် ခွပ်နေ ၏။

ဘိုကေခပ်တိုတိုနှင့်မို့ အဖေပုံက ကြည့်ကောင်းသည်။ ကြည့်မ
ကောင်းသည်က စားပွဲပေါ်ချထားသော သူတပ်နေကျ ဆံပင်တုနှင့်
ထိုင်ခုံပေါ် အလိုက်သင့်ချိတ်ထားသော မိန်းမအင်္ကျီပင်။

“ဖေဖေ”

ဦးနေမင်းက မော့မကြည့်ဘဲ သူ့ဝိစင်္ကြံခွက်ကိုသာ အရသာ
ခံပြီး လှည့်နေသည်။ နေမီးက သူ့အဖေနား မနို့တရို့တိုးပြီး...

“ဆရာမကြီးက ဖေဖေကို မနက်ဖြန် ကျောင်းလာဖို့ခေါ်
ခိုင်းလိုက်တယ်၊ ကျွန်တော်ရန်ဖြစ်လို့တဲ့”

ဦးနေမင်း၏ဖန်ခွက် ရပ်တန့်သွားသည်။ နောက် ဝိစင်္ကြံကို
အရသာခံပြီး အနည်းငယ်စုပ်ယူလိုက်သည်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းချပြီး

“သွားစရာမလိုတော့ပါဘူး သားရယ်”

“ဗျာ...အဖေ”

နေမီး အံ့အားသင့်သွားသည်။

“အဖေတို့ ဒီမြို့ကပြောင်းရတော့မှာ”

“ဟင်”

“အကျီချွတ်လွန်းလိုက်ပါဦး သားရယ်”

ဖခင်ပြောသည့်အတိုင်း နေမီး သွေးစွန်းနေသော အကျီ အဖြူကို ချွတ်လွန်းလိုက်သည်။ နောက် အဆင်ပြေရာ စွပ်ကျယ် တစ်ထည်ကို ကောက်စွပ်လိုက်သည်။

“မင်းအမေရဲ့ အစ်ကို ကိုအောင်ပန်းက ဖေဖေတို့ကို ရန်ကုန် လာခဲ့ဖူးတယ်၊ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်လာလုပ်ပါတဲ့၊ သူ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်တာများလို့ မနိုင်တော့တာမို့ အဖေတို့ကို လှမ်းခေါ်တာ”

“ဟင်...ဒါဆို ကျွန်တော့်ကျောင်းက”

“ရန်ကုန်မှာဆက်တက်ပေါ့ သားရယ်၊ အဖေပြောင်းတာ သားပညာရေးကြောင့်လည်းပါတယ်”

နေမီး သက်ပြင်းချမိသည်။ သည်မှာ နေသားကျနေပြီမို့ ဒီမြေကို သိပ်မခွဲချင်။ ဘယ်ကဘယ်လို စကားစရာမှန်းမသိ။ သူ့အချစ် ဆုံးသူငယ်ချင်းကိုလည်း မြင်ယောင်၏။ ထိုစဉ်မှာပင်...

“မာမီရေ...မာမီ ဘယ်ရောက်နေလဲ”

“ရှင်...လာပါပြီ”

ဦးနေမင်းက ဝိစကီခွက်ကို တစ်ချိန်ထိုး ကမန်းကတန်း မော့ချကာ ဆံပင်တုကို လှမ်းစွပ်ကာ မိန်းမအကျီကို ကောက်စွပ် လိုက်သည်။ နေမီး၏ဖခင် ဦးနေမင်းမဟုတ်တော့။ မိတ်ကပ်ဆံပင် အလှပြုပြင်သော မာမီမင်းမင်း ရုတ်ချည်းဖြစ်သွား သည်။ အပြောင်းအလဲမြန်သော ဖခင်ကို နေမီး ငေးကြည့်နေမိ သည်။ ပြီးနောက် ကနွဲ့ကလျ လမ်းလျှောက်ရင်း...

“ဟယ်...ဘယ်သူများလည်းမှတ်တယ်၊ အန်တီလွင်ပါ လား၊ မလာတာကြာပေါ့၊ ဘယ်များမြေဦးလှည့်နေတာတုန်း၊ အန်တီ လွင်ရဲ့”

“မလာတာကြာဆို စီးပွားရေးနဲ့ ခရီးထွက်နေရတယ်လေ၊

ဒီနေ့တောင် ခုနကမှပြန်ရောက်တာ၊ ခေါင်းတွေစွပ်ပွနေလို့ အမင်း ရေ၊ အမင်းကို သတိရလို့”

သူတို့၏ပြောစကားများ အတိုင်းသားကြားနေရသည်။

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း စွပ်ပွနေတော့ သတိရပြီပေါ့၊ ဟယ် ဒါလေးက အန်တီလွင်သမီးလေးလား၊ လှလိုက်တာ၊ ကြွေရပ် ကလေးကျနေတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေ၊ နာမည်က သံစဉ်လွင်တဲ့”

နေမီး ခေါင်းနုပန်းကြီးသွား၏။

“သံစဉ်လွင်...သံစဉ်လွင်...သံစဉ်လွင် ဒီရောက်နေပြီ”

ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ ဘေးတစောင်းနှင့် သံစဉ်လွင်ကို တွေ့ရသည်။ သူမကတော့ နေမီးကို တွေ့ပုံမပေါ်။

“အောင်မလေး...သမီးလေးက ကြီးလာရင် ရုပ်ရှင်မင်းသ မီးလုပ်မှာတဲ့၊ အဲဒီအတွက်ပဲ တို့လည်းငွေရှာနေရတာ”

“ဟယ်...မင်းသမီးတဲ့လား၊ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ ဒီလောက် ဘောင်ချောတာ၊ မင်းသမီးဖြစ်ရင် မာမီက မိတ်ကပ်ပြင်ပေးဦးမှာ၊ ဒါနဲ့ သမီးလေးက အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

x x x x x

သံစဉ်လွင်၏အသံက တိုးတိုးလျလျမို့ နေမီး မကြားမိ။ ကြား လိုက်သည်က...

“ဟယ်...ဒါဆို မာမီရဲ့မီးမီးလေးနဲ့ ရွယ်တူပဲပေါ့၊ မီးမီးရေ မီးမီး ဒီမှာ မီးမီးနဲ့ရွယ်တူ မင်းသမီးလေး လာကြည့်ပါဦးကွယ်၊ လှလိုက်တာ”

နေမီး ထူပူပြီး နောက်ဖေးပေါက်မှ ပြေးချသွားလိုက်သည်။

ဒီပုံစံအတိုင်းနှင့် သံစဉ်လွင်ကို ရင်မဆိုင်ချင်။

“ဪ...ဒီကလေးနှယ် ဘယ်ရောက်သွားလည်းမသိပါ ဘူး၊
လာ အန်တီလွင်လာ”

သံစဉ်လွင်က ကြောင်တက်တက်နှင့် လိုက်ငေးကြည့်နေ၏။
သူ့ဓမ္မာ ကြောက်နေတာလား၊ အံ့သြနေတာလားမသိ။ ငြိမ်သက်နေ
သည်။ အတန်ကြာမှ...

“အန်တီ...အဲ...အန်ကယ်”

ဦးနေမင်းကို ရည်ရွယ်ပုံရ၏။

“ဒီနားမှာ လက်တွေ့ကလပ်တစ်ခုရှိတယ်ဆို၊ သမီးသူငယ် ချင်းက
အဲဒီလက်တွေ့ကလပ်မှာနေတာတဲ့”

ချောင်းနားထောင်နေသော နေမီး အသက်ရှူမြန်နေ၏။

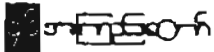
“ဟယ်...ဒီနားမှာမရှိပါဘူး၊ ရှိလို့ကတော့ မာမီနဲ့ဘယ်
လွယ်ပါ့မလဲ၊ ဇော်တကားပစ်လိုက်မှာ၊ ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

မာမီမင်းက အရွှန်းဖောက်နေသေးသည်။ နေမီးက နားထောင်ရင်း
ငိုချင်နေ၏။

“လက်တွေ့ကလပ်က တကယ်မရှိတာလား”

“ဪ...မာမီတို့ ဒီမှာနေတာကြာပေါ့၊ လက်တွေ့ကလပ် မပြောနဲ့
ယောက်ျားနဲ့တူတာတောင် ခပ်ရှားရှား၊ ဟင်း ဟင်း”

စကားသံထပ်မကြားရတော့။

“ဟင်”

သံစဉ်လွင်၏အကြည့်က အိမ်ထဲအဝတ်တန်းတွင် လှန်းထားသော သွေးစွန်းနေသော အင်္ကျီအဖြူကလေးပေါ် ရပ်တန့်နေသည်။

မျက်စိကို မလွှဲနိုင်ဘဲ အကြာကြီးစိုက်ကြည့်နေသည်။ နေမီးကတော့ သူမနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် အိမ်နံရံကို ကျောမိုဗ်းထိုင်ချလိုက် သည်။

အမြင်တွေကသာ ဝေးနေသော်ငြား သူတို့နှစ်ယောက်မှာ နံရံတစ်ခုသာခြားနေ၏။ သံစဉ်လွင်၏မျက်ဝန်းတွင် အရောင်အမျိုးမျိုး ပြောင်းနေသည်။

x x x x x

နေခြည်ဖြန်းမှ လန်းမှာတဲ့လား။

ပန်းကလေးခမျာ သူ့ဘာသာငုံ၊ သူ့ဘာသာပွင့်။ ဆုံနေကျနေရာသို့ သံစဉ်လွင်ရောက်နှင့်နေပြီ။ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် နေမီးလာရာ လမ်းလှမ်းမျှော်ကြည့်နေမိသည်။

မကြာမီ ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းသံကြားရတော့ နေမီး ကားပေါ်မလာသေး။

“နေမီးကလည်း ဘာလို့နောက်ကျလဲမသိ”

သံစဉ်လွင်ကျောင်းကိုပဲ ဆက်သွားရမလား။ နေမီးကိုပဲ စောင့်နေရမလားမသိနှင့် ချီတုံချီတုံဖြစ်နေသည်။

နေမီး မိဘခေါ်ရမှာစိုးပြီး ကျောင်းမတက်တော့မှာလည်း စိုးရိမ်နေမိသည်။

“နေမီးကလည်း မိဘခေါ်ရတာ ဘာဖြစ်တာမှတ်လို့”

သူ့ဘာသာသူ ရေရွတ်ရင်း စုပွပွဖြစ်နေသည်။ စိတ်လည်း တိုနေပြီ။ ကျောင်းသွားရာလမ်းကို ကြည့်လိုက်၊ နေမီးလာရာလမ်းကို ကြည့်လိုက်နှင့် ဝေခွဲရခက်နေပုံ။

စိုးမိုးစာပေ

ထိုစဉ်မှာပင်...

“နေမီး”

ခပ်ဝေးဝေးမှ ပြေးလာသောအရိပ်တစ်ခု။

“နေမီး မြန်မြန်လာ”

သံစဉ်လွင် စိတ်စောစွာ အော်ခေါ်မိသည်။ သူခေါ်သည့် အတိုင်း

နေမီးက ဒုန်းစိုင်းပြေးလာ၏။

နေမီးလွယ်နေကျ လွယ်အိတ်ကလေးက တဖွားဖွားနှင့်လွင့်နေသည်။

“ဟင်”

အနားရောက်မှ သံစဉ်လွင် အံ့အားသင့်သွားသည်။ နေမီး က ကျောင်းဝတ်စုံနှင့်မဟုတ်။

စိုးမိုးစာပေ

“သံစဉ်လွင်”

ပြေးလာသောအချိန်ကြောင့် နေမီး မောဟိုက်နေပုံရသည်။
ခါးကိုကိုင်ပြီး အသက်ပြင်းပြင်းရှူနေရသည်။

“နေ...နေမီး နင်ကျောင်းမတက်ဘူးလား၊ ကျောင်း
မတက်ဘူးလားဟင်”

နေမီး အသက်ပြင်းပြင်းရှူရင်း မောလာသည်။

“သံစဉ်လွင်”

သံစဉ်လွင် နေမီးကို ငေးကြည့်နေသည်။

“ငါ...ငါ ကျောင်းထွက်တော့မယ်”

“ဟင်”

အဆက်အစပ်မရှိသော စကားကြောင့် သံစဉ်လွင် အံ့အား
သင့်သွားသည်။

“ဘာ...ဘာရယ် နင်ကျောင်းထွက်တော့မယ်၊ ဘာ
ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ငါ...ငါ ရန်ကုန်ပြောင်းရတော့မယ်တဲ့”

“ဟင်”

သံစဉ်လွင် ပို၍အံ့အားသင့်သွားသည်။ နောက်မှ သတိရ
သွားဟန်နှင့် နေမီး၏လက်ကို ဆွဲပြီး...

“ဟင်အင်...ဟင်အင် နင်မသွားရဘူး နေမီး၊ နင် ငါနဲ့ပဲ
နေရမယ်၊ နင်ဘယ်မှမသွားရဘူး”

သံစဉ်လွင်က ပိုတော့မလိုမျက်နှာမျိုးနှင့် နေမီးကို
လွတ်ထွက်သွားမည်စိုးသည့်အလား လက်ကိုဆွဲထား၏။

“မသွားလို့ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ သံစဉ်လွင်၊ အဖေတို့က ပြောင်း
တော့မှာ၊ ငါလည်းလိုက်ရမှာပေါ့”

စိုးမိုးစာပေ

“ဟင်အင်...ဟင်အင် မသွားရဘူး၊ မသွားရဘူး၊ အဟင်”
ပြောရင်း ပြောရင်းနှင့် သံစဉ်လွင် မျက်ရည်များကျလာ၏။
နေမီးကိုလည်း လွတ်သွားမည်စိုးသည့်အလား တင်းကြပ်စွာဆွဲထား သည်။
ထိုစဉ်မှာပင်...

“ဒေါင်...ဒေါင်...ဒေါင်”

“ဟော...ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းထိုးပြီ သံစဉ်လွင်၊ သွားတော့၊
သွားတော့နော်”

သံစဉ်လွင် ဇေဇေဝါဖြစ်သွားသည်။ ကျောင်းကိုပဲ
ဆက်သွားရမလား၊ နေမီးကိုပဲ ဆက်ဆွဲထားရမလားမသိ။ နေမီးက
သူ့လွယ်အိတ်ထဲ တစ်ခုခုကို နှိုက်ရှာလိုက်သည်။

“ရှေး...သံစဉ်လွင် ဒါ ငါ့ ငါ့လက်ဆောင်ပေါ့”

သံစဉ်လွင်၏ခေါင်းပေါ် သူတပ်နေကျ ဘီးကုပ်ကလေး
တပ်ပေးလိုက်သည်။ သံစဉ်လွင်က ငို၍သာ...

“သွားတော့နော်၊ တို့တွေ တစ်နေ့ပြန်ဆုံမှာပါ”

သံစဉ်လွင်၏ ရှိုက်သံသဲ့သဲ့သာ။ သံစဉ်လွင်လည်း သူ့လွယ်
အိတ်ထဲရှာဖွေပြီး နေမီး၏လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ခဲသားထူထူနှင့် မျက်ခုံးမွှေးပါ ဆွဲလို့ရသော ခဲတံတိုလေး တစ်ခု။

“နင်အမြဲသိမ်းထားနော် နေမီး”

“အေးပါ...သွားတော့နော်၊ တော်ကြာ ဆရာမအဆွေ နေရဦးမယ်၊
ဟိုမှာ ငါ့အဖေလည်း ငါ့ကိုကျောင်းထုတ်ဖို့လိုက်လာပြီ”

နေမီး ညွှန်ပြရာ ခပ်ဝေးဝေးကလူကြီးဆီ အကြည့်ရောက်
သွားသည်။ သံစဉ်လွင်၏စိတ်ထဲ ဇေဇေဝါဖြစ်သွားသည်။ နေမီး၏ ဖခင်ကို
သူမြင်ဖူးသလို။

“သွား...သွားတော့နော် သံစဉ်လွင်”

စိုးမိုးစာပေ

သံစဉ်လွင် ငိုမဲ့မဲ့နှင့် နေမီးကိုကြည့်သည်။

“ငါသွားတော့မယ် နေမီး”

ဆိုကာ ကျောင်းဘက်ပြေးထွက်သွားတော့၏။

“လွင်...နင်ကြီးလာရင် မင်းသမီးဖြစ်အောင်လုပ်နော်၊ ငါ ငါ

နင်နားမှာ အမြဲ အမြဲ”

နေမီး၏ စကားကမဆုံး။ သံစဉ်လွင်က ပြေးနေရာမှ ခြေလှမ်းကိုရပ်ပြီး နေမီးကိုပြန်ကြည့်သည်။ သူ့ကို လွင်ဟုခေါ်လိုက် ၍ အံ့အားသင့်သွားပုံရ၏။

“နင်လည်း လက်ဝှေ့သမားကြီးဖြစ်အောင်လုပ်နော်၊ ဒါမှ နင်နဲ့ငါ ပြန်ဆုံမယ်”

သံစဉ်လွင် ကျောင်းဘက်သို့ ပြန်ပြေးထွက်သွားတော့၏။ နေမီးက လွင်ဟု ခေါ်သော သူ့သူငယ်ချင်းမလေး၏ ကျောပြင်ကို တစ်ဆုံးငေးကြည့်နေမိတော့သည်။

x x x x

ထိုနေ့က အခန်းရှေ့ဖြတ်လျှောက်သွားသော နေမီးကို သံစဉ်လွင် နောက်ဆုံးမြင်လိုက်ရသည်။ နေမီး၏ဖခင် မျက်နှာကိုတော့ သဲကွဲစွာမြင်လိုက်ရ။ သို့သော် အကျိုးစွပ်ကျယ်ကြားမှ ထိုးထိုး ထောင်ထောင် နဂါးနှစ်ကောင်ကို သတိထားမိလိုက်သည်။

သူမှတ်မိသည်က နေမီး သူ့ကိုပြုံးပြန့်တစ်ဆက်သွားခြင်းပင်။

ထိုနေ့မှစ၍လည်း...

x x x x

“မာမိပန်း အလှပြင်ဆိုင်”

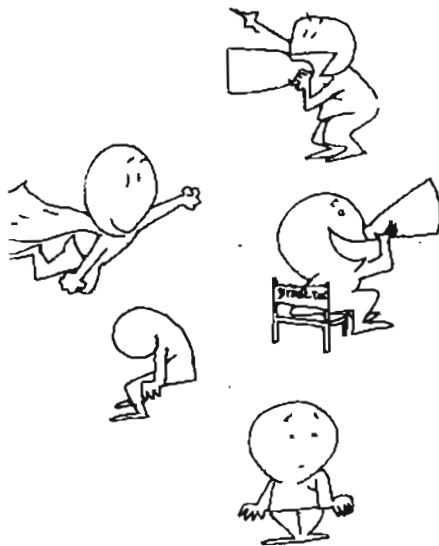
ဆိုက်က သူတို့ရွာကဆိုလို ဂုတ်စုတ်နုတ်စုတ်မဟုတ်။ တကယ့်ကို အကြီးစားကြီး။ မှန်တံခါးများတပ်ဆင်ထားပြီး လူတွေက လည်း

များပန်းခတ်မျှ များပြားသည်။ အလှပြင်ဆိုင်က စတုဒီသာ ကျွေးသလောက်ကို စည်ကားနေ၏။

ဆိုက်ကလေးကို ကျော်၍ ကပ်လျက်အိမ်ခြံထဲကို ကားက ချိုးဝင်လိုက်သည်။

“လာ...သား အိမ်ထဲဝင်ရအောင်”

မရောက်ဖူးသောနေရာမှ နေမီးစိတ်ထဲ အမြင်ဆွေစိမ်းနေ သည်။ အိမ်ထဲတွင် အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် လူကြီး တစ်ယောက်။

သူ့ဘာသာသူ အလုပ်တွေစွပ်နေ၏။ သူတို့ခြေသံကြားမှ
ထိုလူကြီးလှည့်လာ၏။

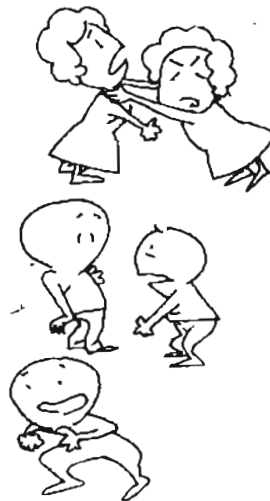
“နေမင်းတို့ရောက်လာပြီကိုး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အစ်ကိုအောင်ပန်း”

ထိုသူမှာ သူမိခင်၏အစ်ကို ဦးအောင်ပန်းပင်။

ဦးအောင်ပန်းက ဦးအောင်၍ ထိုင်ခုံပေါ်ထိုင်ထိုင်ပြီး...

“လာလေ...ထိုင်ကြ၊ ခရီးပန်းလာကြမှာပေါ့၊ နေမင်း

ဘာသောက်မလဲ၊ ဝီစကီပဲလား”

“ဟုတ် အစ်ကို”

ဦးအောင်ပန်းက ထိုင်ရာမှပြန်ထပြီး ဝီစကီနစ်ဖန်ခွက်သွား
စပ်သည်။ နေမီးက အိမ်တွင်းအနံ့ လျှောက်ကြည့်နေမိသည်။
တစ်နေရာအရောက် သူ့အကြည့် ရပ်တန့်သွားသည်။ မိန်းမ တစ်ယောက်
နောက်ကျောမှနေ၍ ခပ်စောင်းစောင်းပုံ။ ဓာတ်ပုံ တစ်ချပ်။
ထူးဆန်းသည်က ထိုမိန်းမ၏ကျောပြင်တွင် နဂါးကြီး နှစ်ကောင်
ရစ်မွှာနီဖီနေပုံ။ ထိုဓာတ်ပုံမှာ သေဆုံးသွားပြီဖြစ်သော သူ၏မိခင်
ဓာတ်ပုံပင်။

ဦးအောင်ပန်း ဝီစကီဖန်ခွက်များနှင့် ပြန်ရောက်လာသည်။ နောက်
သူ့ကို အသေအချာကြည့်ပြီး...

“နေမီးတောင် အတော်ကြီးနေပြီပဲ”

အဖေက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ သူ့စတိုင်လ်အတိုင်း ဝီစကီ ဖန်ခွက်ကို လှည့်နေသည်။

နေမီး၏စိတ်ထဲတွင်တော့ မိခင်ဖြစ်သူ၏ အစ်ကိုကို ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်အတိုင်း မြင်လိုက်ရ၍ စိတ်ထဲ ကြိတ် ဝမ်းသာနေမိသည်။

“မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ နေမင်း၊ အလုပ်တွေကသိပ်များလာတဲ့ အခါ ငါတစ်ယောက်တည်းနဲ့ မနိုင်တော့ဘူး၊ နောက်ပြီး ဒီလောက် က တပည့်တွေကလည်း အလစ်ပေးလို့မရဘူးလေ၊ ထိန်းရသိပ်ခက် တာ”

“ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပါတယ် အစ်ကို”

နေမီးကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုသာ ငေးကြည့်နေမိ သည်။

“မင်းမိန်းမ ငါ့ညီမ မလဲလုပ်သွားတဲ့အလုပ်တွေပေါ့၊ နောက်ပြီး ဒီအလုပ်ကလည်း ကိုယ်တိုင်မလုပ်ချင်ပေမဲ့ ပါးကိုင်နား ကိုင်ရုံနဲ့ ငွေလွယ်လွယ်ရတာမဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် စွန့်ပစ်ဖို့ကလည်း ခက်တယ်လေ”

ဟုတ်ပါသည်။ ဤအလုပ်မျိုးက မိန်းကလေးများ၏ စိတ်ထဲ ပါးကိုင်နားကိုင်လိုက်ရုံနှင့် သူတို့ပိုလှသွားသည်ထင်ကြ၍ ငွေကို လွယ်လွယ်ကူကူထုတ်ပေးတတ်ကြသည်မဟုတ်ပါလား။ မိန်းမတော် တော်များများသည် ကျန်ကိစ္စများ၌ ငွေဘယ်လောက်ကပ်ကပ် အလှ အပကိစ္စများနှင့်ပတ်သက်လျှင် လက်ကြားမှပင် ငွေတွေယိုစိမ့်လာ တတ်သည်ပင်။

“အခုလည်း လုပ်ငန်းက တအားကြီးလာတော့ သင်တန်း တွေရော၊ မင်္ဂလာဆောင်တွေရော၊ အိမ်ပြင်တွေရော၊ ဆိုင်တွေရောနဲ့ ရွပ်ယုက်ကိုခတ်နေတာ၊ ဝပ်ငွေကလည်း ငါတောင်မခန့်မှန်းနိုင်တော့ ဘူး၊

သူတို့တွေပြောကြတာတော့ ငါကလက်ဆိပ်ရုံတယ်လေတဲ့၊ ဘာလက်ဆိပ်လဲတော့မသိဘူး၊ ရွာမှာတုန်းက ထင်းပေါက်၊ ရေဆွဲနဲ့ ဂျွတ်တက်နေတဲ့ဒီလက် ဘယ်အချိန်မှ လက်ဆိပ်ဝင်လာတယ်မသိ ဘူး၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ဘကြီးက သူ့စကားသူ သဘောကျစွာရယ်သည်။ နောက်ပြီး အခုလိုပင် ဝီစကီကို စုပ်ရုံစုပ်ယူသည်။

“အဲဒီတော့ မင်းတို့သားအဖလည်း ဒီမှာပဲနေကြပေါ့၊ ဒီအိမ် ကြီးမှာလည်း ငါတစ်ယောက်တည်း”

စကားပင်မဆုံးလိုက် ကြားလိုက်ရသောအသံက...

“မာမီ...မာမီပန်းရေ”

“ရှင်”

ယောက်ျားစစ်စစ်ကြီးက ဝီစကီဖန်ခွက်ကိုချပြီး အထက်ပါ အတိုင်း ထူးလိုက်သည်မို့ နေမီး အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဟယ်...သွယ်သွယ်ပါလား၊ လာပြီ လာပြီ၊ မာမီလာပြီ”

ဆိုကာ လိမ်ကျစ်လိမ်ကျစ်နှင့် ထထွက်သွားသည်။ ပြီးနောက် အိမ်ပေါက်ဝရောက် နေပြီဖြစ်သော မိန်းမလှလှကလေး ကို လက်မောင်းနှစ်ဘက်ဆွဲကိုင်ပြီး...

“ဟယ်...သွယ်သွယ်တို့က လှလာလိုက်တာ၊ ကြည့်စမ်း ပြော ဘာကိစ္စလဲ၊ မာမီဘာကူညီပေးရမလဲ”

“မင်္ဂလာကိစ္စပေါ့ မာမီပန်းရဲ့၊ အဲဒါ မာမီပန်းကိုအပ်မလို့ မာမီပန်းကလည်း မအားတာနဲ့ဆိုတော့”

“ဟယ်...ဝမ်းသာစရာကြီးပါလား၊ မင်္ဂလာကိစ္စတဲ့၊ မာမီ တောင်အားကျလာပြီ”

“အောင်မယ်...မာမီနားမှာ ဘဲဘဲလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်

နေတဲ့ဥစ္စာ”

“အို...အဲဒါတွေက စားပြီးနားမလည်တွေ၊ ဒါနဲ့ထားပါဦး
မင်္ဂလာပွဲက ဘယ်ရက်လဲ”

“လာမဲ့ စနေနေ့၊ မာမိပန်း အားပါ့မလားလို့”

“အို...အဲဒီအတွက် စိတ်မပူနဲ့၊ မာမိမအားရင် မာမိမောင်
လေးရှိတယ်၊ မင်းမင်းရေ”

“လာပြီ မမ”

ဟုဆိုကာ ထထွက်သွား၏။

“ဟောဒါက မင်းမင်းကဲ့၊ မာမိမောင်ပေါ့၊ သူ့ကိုလိုက်ရင်
သွယ်သွယ်ပွဲလေး ရှယ်ဖြစ်သွားစေရမယ် သိလား၊ မာမိ အာမခံ တယ်”

“ဟင်...သူတစ်ယောက်တည်းနဲ့”

“ဪ...စိတ်ချပါဆိုနေ၊ နောက်တစ်ယောက်ပါ ထည့်ပေးမှာပေါ့၊
မီးမီးရေ”

“ရှင်...အန်တီ”

မထူးပါ။ သူလည်း ထိုကဲ့သို့သာထူးပြီး မတ်တပ်ရပ်လိုက်
သည်။ အတတ်နိုင်ဆုံး ဖင်ကိုကောက်၊ ရင်ကိုမောက်၍ ခြေနှစ်ချောင်း
အထဲခွင်ကာ...

မိတ်ဆွေ...

မာမိသုံးယောက်နှင့် မိန်းမပျိုတစ်ယောက် မင်္ဂလာပွဲ အကြောင်း
တိုင်ပင်နေသည်ကို မြင်ကြည့်ပါ။

ကလေးများ မိုနိုပိုလီကစားသည်ကို သင်လည်းမြင်တွေ့ဖူး
ပါလိမ့်မည်။ မိန်းမပျိုလေး ဤအရိပ်အာဝါသသို့ရောက်သည်နှင့်
သူ့ဆီမှငွေအစစ်များသည် မိုနိုပိုလီကစားသောအခါ သုံးသည့် ပါဟား
ငွေများသဖွယ် တဖွဲဖွဲထွက်ကျနေ၏။

စိုးမိုးစာပေ

စိန်ဆံထိုးလည်း ငွေပေးရသည်။ သစ်ခွပန်းလည်း ငွေပေး
ရသည်။ ခြေသည်းလက်သည်း လှီးတာကအစ ငွေပေးရသည်။ နောက်ဆုံး
ပါးမဖောင်းလျှင် မလှလို့ ပါးဖောင်းအောင် ပါးရိုက်ပေး ရမယ်ဆိုလျှင်တောင်
ပိုက်ဆံပေးရမည် အနေအထား။

x x x x x

ပုံပြင် (၃)

ရှေးအခါက ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးသည် ဥယျာဉ်ထဲ လှည့်လည်
သွားရင်း တစ်နေရာတွင် ရွက်ခြောက်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို မြင်လေ သည်။

စိမ်းစိုနေသော သစ်ပင်များကြားမှ ရွက်ခြောက်ပင်ကို တအံ့
တဩကြည့်ပြီး သဘောတော်ကျသွားသည်။ ထို့ကြောင့် မှူးကြီးမတ်
ရာများကို ခေါ်ယူပြီး...

“မင်းကြီးများ...စိုစိမ်းသောသစ်ပင်များကြား ဤရွက်
ခြောက်ပင်ကိုမြင်ရတာ ထူးလည်းထူးဆန်း၊ တအံ့တဩလည်း ဖြစ်စေ
ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဤဥယျာဉ်အတွင်းမှာ ဤကဲ့သို့ ရွက်ခြောက်ပင်
အမြောက်အမြား ပေါ်ထွက်အောင် မစွမ်းဆောင်ပေးနိုင်ကြဘူးလား ကွယ်”
မင်းအလိုလိုက် မင်းအကြိုက်ပြောနေသော အမတ်များက လည်း...

“ရနိုင်ကြောင်းပါဘုရား”

နောက်တစ်ကြိမ် ဘုရင်ကြီး ဥယျာဉ်ထဲဝင်သောအခါ
ဥယျာဉ်တစ်ခုလုံး ရွက်ခြောက်ပင်များနှင့် ပြည့်နေသည်ကို တအံ့
တဩတွေ့ရှိရလေသည်။ တချို့က အရွက်ခြောက်ရုံမက အပင်ပါ ခြောက်၍
မြေပြင်သို့ကြွေကျနေလေပြီ။

ဥယျာဉ်ကြီးမှာ ကန္တာရတစ်ခုလုံးပင် ခြောက်သယောင်းနေ
တော၏။

ဘုရင်ကြီးက ငိုကြွေးရင်း ငြီးညူသည်။

“ရွက်ခြောက်ကြွေ အမြဲမြင်ချင်လျှင် အပင်သေသည်ကို

စိုးမိုးစာပေ

စောင့်ရမှာပါလား။”

ဥပဒေသ...ပြုပြင်စရာမလိုအပ်သည်များကို မပြုပြင်ပါ နှင့်။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရံဖန်ရံခါသော ကြည်နူးမှုသည် အမှန်
တရားမဖြစ်နိုင်၍ဖြစ်သည်။

x x x x x

ကျောပြင်ပေါ် ရောင်စုံစုတ်ချက်များ တင်းကြမ်းကျနေ၏။
စုတ်ထိုးဆရာကလည်း သူ့အနုပညာကို ဂရုစိုက်ရင်း ချွေးများပင်
ထူထပ်နေပြီ။

စုတ်ချက်ကြောင့် ထွက်ပေါ်လာသော သွေးများကို သုတ် သော
အဝတ်ဖြူပင် ချင်းချင်းနီနေပေပြီ။

“အေး...ငါ့တစ်သက်မှာ ဒီအရပ်မျိုးထိုးပေးရတာ မင်းနဲ့ ပါဆို

စိုးမိုးစာပေ

လေးယောက်လားပဲ။ အဲ အဲဒီထဲမှာမှ မိန်းမတစ်ယောက်ပါခဲ့ တယ်ကွ၊
ငါ့အထင် မင်းနမူနာယူလာပေးတဲ့ မိန်းမပုံထဲကသူပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

စုတ်ချက်များကို မရွံ့စောင်းအောင် ဂရုတစိုက်ထိန်းသိမ်း
နေရသည်။

“ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်ကတော့ မင်းလိုပဲ ဖြူဖြူတောင့်တောင့်
ကြီးတွေ၊ သူတို့ကိုမေးတော့ လက်ငှေ့ထိုးမတဲ့”

စုတ်ထိုးဆရာ နဖူးမှ ချွေးများကို သုတ်လိုက်သည်။

“ငါလည်းရှာတာပဲကွာ၊ ဒီလိုနဂါးရုပ်နဲ့ လက်ငှေ့သမား
တစ်ယောက်မှမတွေ့ခဲ့ဘူး၊ လူပုံတွေက ဖြူဖြူမြောင့်မြောင့်တွေဆို တော့
အရပ်ထိုးပြီးမှ ခြောက်ကုန်ကြလားမသိဘူး၊ အဟေး ဟေး”

စုတ်ထိုးဆရာစုတ်ချက်ကြောင့် ရဲစနဲထွက်လာသော သွေး များကို
အဝတ်စနှင့်သုတ်ယူလိုက်သည်။

“မင်းလည်း အတော်သတ္တိကောင်းတာပဲကွ၊ တချို့ဆို
ဒီလောက်စုတ်ထိုးလိုက်ရင် ငယ်သံပါအောင်ထအော်တော့တာ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး
မင်းလည်း လက်ငှေ့သမားလုပ်မှာလား”

အရပ်အထိုးခံနေသော လူရွယ်ထဲမှ ဘာသံမှတုံ့ပြန်သံ မကြား။
သည်လောက်နာကျင်စရာ လုပ်နေသည်ကိုပင် အိပ်ပျော် နေသလားမသိ။

စိုးမိုးစာပေ

ကျောပေါ်က နဂါးနှစ်ကောင်သာ ရုပ်လုံးကြွလာပြီး
တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ထက်က်တော့မတတ် မာန်မီနေကြ လေပြီ။

x x x x x

“မာမီပန်းအလှပြင်ဆိုင်”

ပျားပန်းခတ်မျှ စည်ကားနေပြီ။ ခါတိုင်းနေ့များလိုပင် အလှ
လာပြင်သူများ၊ ဆံပင်ကို တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ပြုပြင်သူများ၊ ပျင်းလို့
ခေါင်းလာလျှော်သူများ၊ အလုပ်မရှိအလုပ်ရှာ လက်သည်းညှပ်ရာမှ အစ
တစ်ကိုယ်လုံးပေါင်းတင်သူများနှင့် ရွပ်ယှက်ခတ်နေ၏။

မိတ်ကပ်နဲ့၊ ခေါင်းလျှော်ရည်နဲ့၊ ဆံပင်ဆိုးဆေးနဲ့၊ ပေါင်းဆေး
နဲ့၊ ရေမွှေးနဲ့များဖြင့် မွန်းကြပ်နေသည်။

နေမီး စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ အပြင်သို့

စိုးမိုးစာပေ

ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူတို့ဘဝက သားဖွားဆရာမပြီး လျှင်
မိန်းကလေးတွေကို အမြင်ရဆုံး၊ မြင်ရလွန်းပါများ၍ တော ထွက်ချင်စိတ်ပါ
ပေါက်နေပြီ။

လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော ငယ်စဉ်က လက်ဆောင်ရဲ့ သော
ခဲတံလေးကို မရိုးနိုင်စွာ လှည့်ပတ်ကြည့်နေမိ၏။ စိတ်ထဲတွင် လည်း
ဘာကိုသတိရနေမိမှန်းမသိ။

“အောင်မလေး...ကိုယ်တို့ကတော့ တစ်ကိုယ်လုံး
တစ်ပတ်တစ်ခါပေါင်းတင်ရမှ ကျန်းမာတာ၊ တို့ကိုကိုများကလည်း
အသားလေးကိုင်ကြည့်လို့ မအိနေရင်မကြိုက်ဘူး”

လူတစ်ကိုယ်လုံးကို ဘဲလိုသဘောထားပြီး တစ်ချိန်လုံး
လာပြုတ်နေသူများ၏စကား။ တစ်ကိုယ်လုံး နူးအိနေရုံမက ရိရဲ့
ကျတော့ရန်သာရှိတော့၏။

“တို့များကြတော့လည်း သိပ်ပေါင်းနေစရာမလိုဘူး၊
ကိုယ်လုံးလေးကလှတော့ ရတဲ့ယောက်ျား ကံကောင်းတာပေါ့တဲ့”

ဆင်ခန္ဓာဝက်ကိုယ်လုံးနှင့် ကျွဲအသားအရည် အစ်မကြီး ကလည်း
အားကျမခဲ။ မိန်းမကိုယ်လုံးလှရုံနှင့် ယောက်ျားများ ကံစတာတက်စရာမရှိ။
ဒါကဒါပင်။ ကြားနေကျစကားသံ၊ ကြားနေကျစကားသံများကြား နေမီး
စိတ်ပျက်နေမိသည်။ ထိုစဉ် မှာပင်...

စိုးမိုးစာပေ

ဒုန်းခနဲ တံခါးဆောင်ဖွင့်သံ၊ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ တံခါးဝတွင်
မာရေကျောရေနှင့် ရပ်နေသော ယောက်ျားကြီး လေးယောက်။

“ဟယ်...ကိုကို”

ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်နေသော မာမီလေးပိပိက ဝမ်းသာ အားရ
ပြေးသွား၏။ ဒါက သူ့ဖောက်သည်။ သူနှင့်ခေါင်းလျှော်နေ ကျ။

“ကိုကိုတို့များ နေနိုင်လိုက်တာ အခုမှ”

“နေစမ်းပါ”

ကနွဲ့ကလျလုပ်နေသော ပိပိကို ထိုသူမှ လက်ဖဝါးကြီး နှင့်
တွန်းဖယ်ကာ ဆိုင်ထဲဝင်လာ၏။ မျက်နှာက ဘယ်သူ့မှလူမ
ထင်သည့်ဟန်၊ မာမီနှင့် မိန်းမများသာရှိ၍ မည်သူကြောက်ရမည် နည်း။
ထိုသူက ခြေထောက်တစ်ဖက် ခုံပေါ်လှမ်းတင်ရင်း...

စိုးမိုးစာပေ

“မီးမီးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

နေမီး ခေါင်းထောင်သွား၏။ ပိပိက ပြာပြာသလဲနှင့်...

“ဟယ်...ကိုကိုကလည်း ခါတိုင်း ပိပိနဲ့မှထိတာဆို၊ လာပါ
ပိပိပြုစုပါမယ်”

“ဒီမယ် မိုးထောင်”

“ဗျာ...အယ်...ရှင်”

နာမည်ရင်း မိုးထောင်ဖြစ်သော်ငြား ထိုနာမည်မလှ၍
သူ့ဘာသာသူ ပိပိကလေးမှန်းသိအောင် ပိပိဟုနာမည်ပြောင်းထား ခြင်းပင်။
ယခုလို နာမည်ရင်းကြီး တဲ့ခေါ်ချလိုက်တော့ ပိပိခမျာ မပိပိနိုင်တော့ဘဲ
ထောင်ရာအားလုံးကုပ်ကာ ယောင်ပေယောင်ပေ ဖြစ်သွား၏။ သူ့ဗလကို
ကျုံ့၍ကြည့်နေရှာသည်။

“ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အေးဆေးနေစမ်း၊ ထွန်းမြိုင် အကြောင်း
သိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်...ဟုတ် သိပါတယ်ကိုကို”

နုလုံးသားမြို့တော်ဇာတ်ကားထဲမှ မိုးမြို့မြင့်အောင်အသံကို
လူရွှင်တော်ကုသိုလ် ပြန်ပြောသလို ဖြစ်နေသည်။ နာသံလည်း ထည့်ရသေး။
အောက်မေးလည်း ဖြုတ်ရသေးမို့ အသံက ချော်ချော် ချဲ့ချဲ့ကြီးဖြစ်နေ၏။

ထွန်းမြိုင်ဆိုသူက အခန်းထဲဝင်ကြည့်ပြီး...

“မီးမီးဆိုတာဘယ်သူလဲ”

“ကိုကို...အဟင့်”

ရည်းစားလူလုခံရသလို ပိပိ၏ အူနုကျွဲခတ်ခံရသော အသံ။
နေမီးလည်း မတတ်သာတော့ ထိုင်ရာမှထပြီး...

“မီးမီးက ဒီမှာပါ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

မီးမီးကိုမြင်သည်နှင့် ထွန်းမြိုင်၏မျက်လုံးများ တောက်ပ

စိုးမိုးစာပေ

သွားသည်။ ပြီးနောက် ဆေးနားပါလာသော ငတိများကို ဂုဏ်ယူ ဟန်နှင့် ပြန်ကြည့်သည်။

“ကြားကြားနေရတာက မင်းက ဒီကအလှနတ်ဘုရားဆို၊ နောက် အစင်လေးတဲ့၊ ဟုတ်လား”

ဪ...ယောက်ျားအချင်းချင်းကို ကြည့်ချင်သူကရှိသေး။ သို့သော် မတတ်နိုင်။ ဒါက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းပင် မဟုတ်လား။ ဆိုင်ထဲတွင်လည်း အလှလာပြင်နေသော မိန်းမစစ်စစ်များလည်း ရှိနေသည်မို့ ရုတ်ရုတ်သံသယဖြစ်စေချင်။ ထို့ကြောင့်...

“မီးမီး ဘာကူညီရမလဲဟင်”

“ခေါင်းလျှော်ချင်တယ်၊ ဟီး ဟီး မင်း ငါ့ကိုခေါင်းလျှော်ပေး”

“ကိုကို”

ပီပီ၏ မချီတင်က ရင်ထဲကအသံ။

နေမီး သက်ပြင်းချမိသည်။

“ခါတိုင်းလည်း ပီပီနဲ့လျှော်နေကျမဟုတ်လား၊ မီးမီးက ခေါင်းလည်းသိပ်မလျှော်တတ်”

“ခွမ်း”

“အောင်မလေး...ဘာဖြစ်တာလဲ”

စကားပင်မဆုံးလိုက် ထွန်းမြိုင်က နံဘေးနားတွင်ရှိသော ဆံပင်ဆေးစပ်ခွက်တစ်ခုကို ပစ်ချလိုက်သည်။ အားလုံးက ထွန်းမြိုင်ကို တအံ့တသြကြည့်ကြသည်။ ထွန်းမြိုင်က ဒါကို ဂုဏ်ယူဟန်တူသည်။ ခေါင်းကိုမော့ထား၏။ နေမီးလည်း ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားသော်လည်း ဟန်မပျက်ပင်နေလိုက်သည်။

“နောက်တစ်ခါထပ်ပြီး ပြောနေရရင် ဒီထက်ပိုဆိုးသွား မယ်နော်”

“ဟဲ့...မီးမီး ဘာဖြစ်တာလဲ ဆူညံဆူညံနဲ့”

အသံကြား၍ထင် ဖခင်နှင့်ဘကြီးတို့ အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာကြသည်။ အခြေအနေ ပိုမဆိုးချင်၍ နေမီးက...

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး မာမီ၊ ခွက်ကလေးလွတ်ကျလို့”

“အသေအချာလုပ်လေကွယ်၊ ဖောက်သည်တွေရှေ့မှာ”

အခြေအနေကို ရိပ်မိသော ဘကြီးဦးပန်းအောင်က ဟန့်တားသည်။

“ဟုတ်...ဟုတ် မာမီ၊ မီးမီးကြည့်ရှင်းလိုက်မယ်”

“အေး...အေး လက်တော့မလွန်စေနဲ့”

တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိနေကျမို့ လှမ်းသတိပေးရသေး၏။

“လာ...ကိုအတာ၊ ဒီမှာလာလဲ့ချည်”

“ဟီး...ဟီး...ဒီလိုပဲဖြစ်ရမှာပေါ့”

“ကိုကို”

ထွန်းမြိုင်က သွားဖြုတ်ပြီးနှင့် သဘောကျကာ နေမီး ညွှန်ပြရာ ခုတင်အသေးလေးပေါ် လာလှဲသည်။ နံဘေးနားက ပီပီက တော့သူမုန့်ကို သူများလုစားသွားသည့်အတိုင်း မျက်နှာလေးမဲ့ပြီး

“အဟင့်...အစကတော့ချစ်လှချည်ရဲ့ဆို၊ အဟင့် အဟင့်”

ဆိုကာ စန့်စန့်ကြီးလှနေသော ထွန်းမြိုင်နံဘေး ဆောင့်ကြောင့်လေးထိုင်ပြီး လူသေကိုယောင်ကျူးပေးသည့်အတိုင်း တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ငိုနေလေသည်။

“အဟင့်...ဒီနေ့ အိမ်ကထွက်ကတည်းက ခလုတ်က တိုက်လို့ စိတ်ထဲ အို အစ်ကိုထွန်းမြိုင်မှ နေကောင်းရဲ့လားဆိုပြီး စိတ်ထဲထင်ခနဲဖြစ်သွားသေး၊ အခုတော့ ဟောဒီက ပီပီကလေးကို ပစ်သွားပြီလား အစ်ကိုမြိုင်ရဲ့”

“ဟောကောင်...ဖိုးထောင်”

“ဗျာ...အဲ...ရှင်”

“တိတ်တိတ်နေစမ်း...ငါ အခုထကန်လိုက်ရဲ့”

“အောင်မလေး အခုတော့ရက်စက်ချင်ပြီပေါ့၊ အစကတော့ နှစ်ယောက်ဘဝထူထောင်ဖို့ ဟောဒီပိပိကလေးခမျာ ဟောဒီပိပိ ကလေးရဲ့ ရှာလို့ရသမျှကို ပိပိကလေးစုပြီး ယိုးဒယားမှာ ပိပိလေး တစ်ခုတော့ ဝယ်ပြောင်းနိုင်မယ်ဆိုတဲ့ သံမိဋ္ဌာန်နဲ့ ပိပိကလေး ကြိုးစား ခဲ့တာ၊ ဟီး အခုတော့ ပိပိမှာ ပိပိမရှိလို့ ပိပိကိုယ်မှာ ပိပိမပိုင်လို့ ပိပိရိရိ မုန်းသွားတာလား၊ အစ်ကိုမြိုင်ရဲ့၊ ဟီး”

နံနားနားက ပိပိက တပိပိနှင့် ငိုသည်။ ထွန်းမြိုင် ဂရုမစိုက် တော့။ သူ့လက်က နေမီး၏ တင်ပါးကို ပြုံးပြီးကြီးလာစမ်း၏။

ဪ...မီးချောင်းချင်းရိုက်ချင်သူနှင့်မှ လာတွေ့နေတာ ကိုး။

“မလုပ်ပါနဲ့”

နေမီးက သူ့လက်ကို ဖယ်ပစ်လိုက်သည်။ ဒါကိုမြင်သော ပိပိက...

“အဲဒီလက်...အဲဒီလက် အဲဒီလိုပဲ မှတ်မိတယ်၊ ပိပိကို ပိပိက အစ်ကိုရယ် ပိပိကို မကလိပါနဲ့ဆိုတာကို ချစ်ချင်လို့ပါပိပိရယ် တဲ့၊ အဲဒီတုန်းက မျက်နှာပေါ် ရေလောင်းနေချိန်မို့ ပါးစပ်ထဲရေဝင် ပြီး ပိပိတောင်မပီဘဲ ငိုတောင်ဖြစ်ခဲ့သေးတာ၊ အခုတော့ အခုတော့ ဟီး...ပိပိမှာ ပိပိမရှိမှန်းလည်းသိရော သူက ပိပိရှိရာရှာချင်ပြီပေါ့၊ အရပ်ကတို့ရဲ့”

ပိပိကလည်း လူသေအလောင်းရှေ့ ငိုသလို ငိုကောင်း ကောင်းနှင့် ငိုသည်။ အားလုံးက သူတို့ကို ပြဇာတ်ကနေသည့်သဖွယ် ကြည့်ကြသည်။ နေမီးလည်း အတော်ကလေးကို စိတ်စုပ်နေပြီ။ ဒါကို ထွန်းမြိုင်က နေမီးကို ပြုံးပြီးနှင့် မော့ကြည့်ပြီး...

“ချစ်ချင်လို့ပါ”

“ဟင်”

“ချစ်ချင်လို့”

နေမီးစိတ်ထဲ တင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူ့လက်ကလည်း နေမီးပိုက်ကို လာစမ်းနေသည်။ နေမီးလည်း စိတ်ကိုအတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းပြီး ခေါင်းကိုငုံကာ...

“ဒီမှာတော့မကောင်းဘူးလေ၊ လူတွေများနေတော့”

“ဒါ...ဒါဆို”

“အင်း...အခုက နည်းနည်းလည်းမှောင်နေပြီဆိုတော့ ဟောဒီအရှေ့လမ်းကြားထဲမှာ စောင့်နေလေ၊ မီးမီးထွက်ခဲ့မယ်”

“ဟင်...တကယ် တကယ်ပြောတာလား”

ထွန်းမြိုင်၏မျက်လုံးများ အရောင်လက်သွား၏။ နေမီးက ကန့်ကလျာဖြင့်...

“တကယ်ပေါ့”

ထွန်းမြိုင် ငေါက်ခနဲထထိုင်လိုက်သည်။ ဒါကို ပိပိက...

“ဟော...တွေ့လား၊ အဲဒီလိုမျိုး၊ အဲဒီလိုမျိုးပဲ၊ ငေါက် တောက်ကိုဖြစ်သွားတာ၊ ပိပိကိုလေ ပိပိကို”

“အာ...ဒီဟာမကတော့မှောင်”

“အောင်မလေးတော့...သေပါပြီ”

ထွန်းမြိုင်ခုတင်ပေါ် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေသော ပိပိကို သူ့လက်ကြမ်းကြီးနှင့် တွန်းချလိုက်သည်။

ပိပိက ပိပိကလေး ခုတင်ပေါ်မှကျသွား၏။ ထွန်းမြိုင်က ဂရုမစိုက်နိုင်တော့။ ခေါင်းပေါ်ကရေပင် ခြောက်အောင်မသုတ်နိုင် သူငယ်ချင်းများဘက်သို့လှည့်၍...

“ကဲ...အပေါင်းအသင်းတို့၊ မင်းတို့ကို ထူးဆန်းတဲ့ အကြောင်းပြောချင်လို့၊ ကဲ ရွှေကြရအောင်”

ဆိုကာ အောင်မြင်သူတစ်ယောက်လို ခြေလှမ်းကျကြီးနှင့် ထွက်သွား၏။ တံခါးဝရောက်မှ နေမီးဖက်ပြန်လှည့်ပြီး...

“ဟိတ်”

နေမီးက မခိုတရုံကြည့်ပေး၏။ ထွန်းမြိုင်က ဖလှိုင်းကစ်(စ်) လုပ်ပြီး နေမီးထဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ နေမီးက ဖမ်းယောင်ပြုပြီး ရင်ထဲသိမ်းပြလိုက်သည်။ ထွန်းမြိုင် အကြီးအကျယ် သဘောကျသွား ၏။ ပိပိကသာ...

“ကိုကို...ကိုကို...ကိုးကိုး”

x x x x x

လမ်းကြားအမှောင်ထောင့်တွင် အားကောင်းမောင်းသန် လေးယောက် စောင့်နေကြသည်။

“လာမှာပါကွ...မင်းတို့ကလည်း စိတ်ရှည်စမ်းပါ။ ထွန်းမြိုင် ဘယ်လောက်ပီပြင်လဲဆိုတာ မင်းတို့သိပါတယ်”

“ဒါဆို ထွန်းမြိုင်ဘယ်လိုနှိပ်စက်မယ်ဆိုတာ ကြည့်ရမှာပေါ့၊ ဟား ဟား”

“ဟော...ပြောရင်းဆိုရင်း ဟိုမှာလာပြီ”

အားလုံး၏မျက်လုံးများ ညွှန်ပြရာသို့ ရောက်သွားကြ၏။ ဟုတ်ပါသည်။ လမ်းကြားထဲ လမ်းဝင်လာသော မိန်းမသဏ္ဌာန် လူတစ်ယောက်။ ဒေါက်ဖီနပ်ကို တခွပ်ခွပ်နှင့် အသားကျစီးရင်း လမ်းဝင်လာ၏။

“မိုက်တယ်ကွာ၊ တကယ့်မိန်းမများလားပဲ”

“ဟီး...ဟီး အဲဒါကြောင့်ပြောတာ၊ အစင်လေးပါဆို၊ ဟိဟိ”

သူတို့ဘာသာပြောရင်း သဘောတွေကျနေ၏။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပေသည်။ မိန်းမဝတ်ဆွယ်တာလက်ရှည်၊ ခူးဖုံးစကဒ်နှင့် ဒေါက်ဖီနပ်ကို အသားကျနေပုံမှာ မယ်တစ်ယောက်အလား ထင်မှား ရသည်။

ထိုမိန်းကလေးသဏ္ဌာန်က ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ဒေါက်ဖီနပ် ကို ချွတ်လိုက်သည်။ ထွန်းမြိုင်တို့က သူဘာလုပ်မှန်းမသိ၍ ကြောင်ငေးကြည့်နေကြသည်။ နောက် ဝတ်လာသည့်စကဒ်ကို ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။ အတွင်း၌ ဘောင်းဘီတိုလေးနှင့်။

ထွန်းမြိုင် အူဖြူးသွားသည်။

“ဟိဟိ...တွေ့လား၊ အလိုက်သိတာ၊ အလိုက်သိတာ၊ ဟိဟိ ဒါမျိုးလေးနဲ့ကို တွေ့ချင်နေတာ ဟာ...ဟား”

အားလုံး၏မျက်နှာများကလည်း ရွှင်လန်းနေသည်။ လမ်းဝင်လာသူက ဆံပင်တုပါချွတ်လိုက်သည်။

“အဲ”

အထဲက ဘိုကေအတိုနှင့်မို့ ထွန်းမြိုင်တို့ အံ့အားသင့်သွား သည်။ အပေါ်မှာဝတ်ထားသော ဆွယ်တာကို ဆွဲချွတ်လိုက်သော အခါ...

“ဟာ”

“ဟင်”

“ဘာကြီးလဲ”

ကြက်သားအဖုအထစ်များအပေါ် ရစ်ခွေနေသော နဂါးကြီး နှစ်ကောင်ကိုမြင်တော့ ထွန်းမြိုင်တို့အဖွဲ့ ကြက်သေသေကုန်၏။ လှေကျင့်သားကျနေသော ယောက်ျားကိုယ်လုံးမျိုး။ လမ်းလျှောက်ပုံက အစ ခုနကလို နွဲ့လျှမနေ။ တကယ့်အားကောင်းမောင်းသန် ယောက်ျားလို

မြေလှမ်းကျကြီးနှင့် လှမ်းဝင်လာသည်။

“ယား”

ငေးကြည့်နေတုန်းမှာပင် ထွန်းမြိုင်၏မျက်နှာပေါ် တစ်ဘက်လူ၏ လက်သီး ခွပ်ခနဲသွား၏။

“အား”

“ဟာ...ဟိုမှာချပြီဟ၊ ဝိုင်းချ ဝိုင်းချ”

ထိုတော့မှ ဘေးနားကသုငယ်ချင်းများ သတိရပြီး ပြေးဝင် လာကြသည်။ သို့သော်...

“ခွပ်”

“အား”

“ဖောင်း”

“အောင်မလေး သေပါပြီဗျ”

ထိုသူ၏ ဘယ်နေရာနှင့် ထိထိ သွေးများဖြာဖြာထွက်လာ လေသည်။ သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ ထွန်းမြိုင်၏နောက်လိုက်များ လမ်းမ ပေါ် လူးလိမ့်ကုန်ကြ၏။

ထွန်းမြိုင်ကသာ သတိပြန်ရပြီး အိတ်ထဲဆောင်နေကျ ဓား တိုတစ်ချောင်း ထုတ်လိုက်သည်။

“ဪ...မင်းက ထွန်းမြိုင်အကြောင်း သိချင်တယ်ပေါ့၊ ကဲ...ကွာ...ဟား”

ထွန်းမြိုင်က သူ့ဓားနှင့် ထိုသူ၏ရင်ဝကို ပြေးထိုးလိုက်သည်။ ရပ်နေသူက ခြေတစ်လှမ်းသာရွှေ့ပြီး ထိုးလိုက်သောလက်ကိုဆွဲ၍ မြေပြင်ပေါ် ဖုန်းခနဲကိုင်ပေါက်ချလိုက်သည်။ ဓားက လွင့်ခနဲ။ ထိုသူ ၏လက်သီးက ထွန်းမြိုင်၏မေးဖျားပေါ် အရှိန်ပြင်းပြင်းကျလာ၏။

“ခွပ်”

“အား”

ထွန်းမြိုင် နာကျင်စွာအော်သည်။ ခုနကလူမှ ဘေးပတ်ဝန်း ကျင် ဝေးကြည့်၏။ ဘယ်သူမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားမရှိမှ ထွန်းမြိုင်နား ထိုင်ချလိုက်သည်။

“မီး...မီးမီး”

ထိုသူမျက်နှာမြင်တော့ ထွန်းမြိုင် အံ့အားသင့်သွားသည်။ အဆင်အပြင်မပါသော်လည်း မျက်နှာကျပ်ကို မှတ်မိနေ၏။ ဟုတ်ပါ သည်။ မီးမီးဟုခေါ်သော နေမီးပါ။

နေမီးက ထွန်းမြိုင်ပြုတ်ကျသွားသောအားကို ကောက်ယူ လိုက်သည်။ ထွန်းမြိုင်မျက်နှာ သွေးပင်မရှိတော့။ နေမီးက အေးဆေး စွာပင် ထွန်းမြိုင်နား မုဆိုးဒူးထောက်ထိုင်ပြီး...

“ငါ့အဖေ ဦးနေမင်းဆိုတာ ကြားဖူးလား”

ထွန်းမြိုင် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်။ ခေါင်းကိုသာ သွက်သွက် ခါသည်။ နေမီးမှဆက်၍...

“သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း ဒီလိုပဲ နဂါးကြီးနှစ်ကောင်ရှိတယ်၊ အဲဒါ သူထောင်ထဲမှာထိုးလာတာ”

ထွန်းမြိုင်က ကြောက်အားလန့်အားနှင့် နေမီးကိုကြည့်နေ သည်။

“သူဘာလို့ထောင်ကျလဲ သိလား”

ထွန်းမြိုင် ခေါင်းခါပြန်သည်။

“တစ်ညမှာ သူ့အလုပ်ကပြန်တုန်း ဒီလမ်းကြားမှာ လူမိုက် တွေက လူငယ်လေးတစ်ဦးကို အနိုင်ကျင့်နေတာတွေ့ရတယ်”

ညက အေးနေပြီ။ ထွန်းမြိုင်၏မျက်နှာပေါ်တွင်တော့ ဇောချွေးများနှင့် မအေးနိုင်။

“ငါ့အဖေက ဆက်မလုပ်တော့ဖို့ ဝင်တားတယ်၊ ဒါကို လူမိုက် တွေက ငါ့အဖေကိုပါ ရန်ပြုဖို့လုပ်တယ်၊ အဲဒါနဲ့ ငါ့အဖေက လူမိုက်ရဲ့ ဓားနဲ့ လူမိုက်ကိုပြန်ထိုးထည့်လိုက်တယ်၊ ဒီလိုနေရာပေါ့”

နေမီးက သူ့လက်ထဲကဓားနှင့် ထွန်းမြိုင်၏ရင်ဝကို ထောက် ပြသည်။ ထွန်းမြိုင်က သူ့ရင်ဝ ဓားတင်သည်နှင့် ကတုန်ကယင်ဖြစ် ပြီး မျက်ရည်များပင် ထွက်ကျလာ၏။

“ကြောက်...ကြောက်ပါပြီ၊ နောက်မလုပ်တော့ပါဘူး၊ နောက်မလုပ်တော့ပါဘူး၊ ခွင့်လွှတ်ပါ”

ထွန်းမြိုင်ဆီမှ အဆီအငေါ့မတည့်စွာ ထွက်ကျလာသော စကားများ။ နေမီးက အေးဆေးစွာပင်...

“မင်းရော...မင်းရင်ဝမှာ စိုက်နေတဲ့ဓားကို ပြန်မြင်ချင် လား”

“မ...မမြင်ချင်၊ မမြင်ချင်၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ ကြောက်ပါတယ်”

ထွန်းမြိုင် သွေးပျက်မတတ်ဖြစ်နေသည်။ နေမီးက ဖြည်းဖြည်းချင်းပျောက်သွားသည်။

“ဒီနေ့အဖြစ်အပျက်ကို ငါဘယ်တော့မှမမေ့ဘူး၊ နောက် တစ်ခါ ဒါမျိုးဖြစ်ရင် မင်းရဲ့ရင်ဝကဓားကို မင်းကိုယ်တိုင် အနီးကပ် ပြန်မြင်ရမယ်”

ဟုဆိုကာ ဓားကိုဝှစ်ခနဲ ပစ်လိုက်သည်။ ထိုဓားက ထွန်းမြိုင် ၏ ခြေနှစ်ချောင်းအဆုံးကြား မြေပြင်ပေါ် ဒုတ်ခနဲစိုက်ဝင်သွား၏။

“အမေရေ...ကယ်...ကယ်ပါဗျ၊ ဟီး”

ထွန်းမြိုင်၏ ကြောက်လန့်တကြားငိုသံ။ အမှောင်မှ အလင်း ထဲ ကျောပေး၍ အကျီဗလာကျင်းနှင့် ဝင်သွားသောသူတစ်ယောက် ကို သူမြင်နေရသည်။ ထိုသူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် မာန်ဖီနေသော နဂါးကြီးနှစ်ကောင်နှင့်။ ထိုသူက တစ်နေရာအရောက်တွင် သူ့ချွတ် ပစ်ခဲ့သော ဆံပင်တုကို ပြန်စွပ်သည်။ သူ့မျက်စိရှေ့မှာတင် စကန် ကို ပြန်ဝတ်သည်။ နောက် အကျီလက်ရှည်ကို ပြန်ဝတ်ကာ ဒေါက် ဖိနပ်ကိုစီးရင်း လိမ်ကျစ်လိမ်ကျစ်နှင့် ပြန်ထွက်သွားသည်ကို တွေ့ရ သည်။

ထွန်းမြိုင်စိတ်ထဲတွင်တော့ အိပ်မက်လား တကယ်လားပင် မခွဲခြားနိုင်။ ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလားလည်း သူမသိတော့။ ခပ်စေး စေးမှာ မှုံ့ဝါးဝါးမြင်နေရတာက မိန်းမလို။

x x x x x

နောက်တစ်နေ့

နံနက်ခင်း

မာမိပန်းအလှပြင်ဆိုင် လူစည်ကားစ။

မှန်တံခါးကြီး ဝန်းခနဲပွင့်လာသည်။

အားလုံး၏မျက်လုံးက တံခါးဝကို ရောက်သွားသည်။ မီးမီး

က ထုံးစံအတိုင်း အပြင်ကိုငေးနေသည်။ တံခါးဝတွင်ရပ်နေသူက-

“ထွန်းမြိုင်”

ထွန်းမြိုင်ကိုမြင်တော့ အားလုံးအံ့အားသင့်နေသည်။ အားလုံးရင်ထဲ တထိတ်ထိတ်။ ထွန်းမြိုင်က လက်ကလေးကာလျက် ခေါင်းကလေးငုံ့ကာ-

“ကျွန်တော် အလှပြင်သင်ချင်လို့”

လိမ်ကျစ်လိမ်ကျစ်နှင့် ဆိုင်ထဲဝင်လာသည်။ မီးမီးကတော့ အပြင်ကို ငေးကောင်းဆဲ။ ခဲတံလေးကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေဆဲ။ ပိပိကသာ ကိုင်ထားသောကပ်ကြေးများ ဘီးများလွှတ်ကျကာ-

“အောင်မလေး ကိုထွန်းမြိုင်ရဲ့၊ ကမ္ဘာပြားပြီ...ကမ္ဘာပြား ပြီ၊

ဟီး”

ဆိုသောငိုသံကြားရလေ၏။ မကြာပါ။

မာမီမြိုင်တဲ့။

(ယခုတော့ ဆိုင်ခွဲရှိနေပြီ။)

x x x x x

ပုံပြင် (၄)

ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးသည် အတိတ်က သူပြုခဲ့သော မကောင်းမှုများကို မေ့ပစ်ချင်နေသည်။ သို့သော် ဘယ်လိုမှ မမေ့နိုင်ဘဲ နေ့စဉ် သူ့ကိုခြောက်လှန့်နေ၏။ တစ်နေ့တော့ မှူးကြီးမတ်ရာများနှင့် တိုင်ပင်၏။

“အရင်ကပြုခဲ့တဲ့ မကောင်းမှုတွေလည်းများပြီကွယ်၊ အဲဒီအကြောင်းတွေ ပြန်စဉ်းစားလိုက်တိုင်း စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေဖြစ်ရ တယ်၊ အတိတ်ကို လုံးဝမေ့ပစ်ချင်ပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ”

အမတ်တစ်ယောက်က ဝင်ဆွေးနွေးသည်။

“သည့်အတွက်မပူပါနဲ့ ဘုရား”

“ဘယ်လိုတုန်း”

“မဆိုးကျော်တစ်ယောက်က တောထဲမှာ မေ့သီးတစ်မျိုးတွေ ရှိကြောင်းပါ့ဘုရား၊ မေ့သီးတွေရှိထားကြောင်းပါ”

ဘုရင်ကြီး စိတ်ဝင်စားသွား၏။

“ဟဲ့...အဲဒီမေ့သီးက ဘယ်လိုအသုံးဝင်တာတုန်း”

“မှန်လှပါ...ယင်းမေ့သီးကို စားသုံးသူသည် အတိတ်ကို တစ်ခုမှ ပြန်အမှတ်မရစေနိုင်လောက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ပါတယ် ဘုရား”

“အတိတ်ကိုမေ့ခဲ့ရင်”

“အတိတ်က အဖြစ်အပျက်များအားလုံး မေ့ပစ်လိုက်တော့ လူသစ်စိတ်သစ်နဲ့ ပိုမိုနုပျိုလာစေမှာအမှန်ပါ မင်းကြီး”

ဘုရင်ကြီး သဘောကျသွား၏။

“ကိုင်း...ဒါဖြင့် မေ့သီးကိုဆက်စမ်း၊ ငါ့ကိုယ်တော်စား မယ်”

အတိတ်ကိုမေ့ချင်သော ဘုရင်ကြီး မေ့သီးကိုစားလိုက် သည်။
တကယ်ပဲ အတိတ်က အဖြစ်အပျက်များ ယူပစ်လိုက်သလို
ပျောက်ကွယ်သွား၏။

သို့သော် သိပ်မကြာခင်မှာပင် ဘုရင်ကြီး နတ်ရွာစံလေ သည်။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အတိတ်တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အဖြစ် အပျက်များကို
သိချင်၍ ပိုမိုစဉ်းစားရင်း စိတ်ဖိစီးမှုများကာ စောစီး စွာ
အိုမင်းရင့်ရော်သွား၍ဖြစ်သည်။

ဥပဒေသ...အတိတ်ကို မေ့လျော့ခြင်းသည် အိုမင်းရင့်
ရော်ခြင်း၏အစပင်။

x x x x x

အိမ်တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။

မာမိပန်းဟုခေါ်သော ဦးပန်းအောင်နှင့် မာမိမင်းဟုခေါ်သော
ဦးနေမင်းတို့ ဝိစကီတစ်ယောက်တစ်ဖန်ခွက်နှင့် အိမ်ထဲမှာ ပင်
ဘိလိယက်ထိုးနေကြသည်။ အိမ်တွင်းမှာပင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် မို့
အင်္ကျီစွပ်ကျယ်များသာ ဝတ်ဆင်ထားကြ၍ သူတို့ခန္ဓာကိုယ်မှ
နဂါးကြီးများက အပြင်သို့ထိုးထွက်တော့မတတ် မာန်ဖီနေကြသည်။

“ချီးယား(စ်)”

အင်မတန်ကောင်းသော ဘောလုံးဝင်သွားမှသာလျှင် ထိုကဲ့သို့
တစ်ခွန်းတလေ ကြားရခြင်းပင်။ နှစ်ယောက်စလုံးက လူမှန် လူအေးများမို့
အပြင်းအခုန်မရှိ။

နေမီး စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် အပြင်သို့ငေးနေသည်။ သူ့ဘဝတွင်
ဟန်မဆောင်ရသောအချိန်မှာ ထိုအချိန်သာရှိသည်။ ထိုအချိန်က
လူမမြင်သောအချိန်။

ဖခင်နှင့် ဘကြီးအား သူ ဒီအလုပ်မလုပ်ချင်တော့ကြောင်း
ဖွင့်ပြောရန် အခါကောင်းကိုစောင့်နေသည်။ သူ ဒီဘဝက လွတ်
မြောက်ချင်ပြီ။

“နေမီး”

“ခင်ဗျာ”

ဖခင်၏ခေါ်သံကြောင့် နေမီး လှည့်ကြည့်ဖြစ်သည်။ ဦးနေ
မင်းက သူထိုးရမည့်ဘောလုံးကို လိုက်ကြည့်ရင်း...

“မနက်ဖြန် မင်းဘယ်သွားစရာရှိလဲ”

“မရှိ...မရှိပါဘူး အဖေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဦးပန်းအောင်က ဆက်ပြီး...

“မနက် ဖြန် မင်းသမီးအသစ်ကလေးတစ်ယောက်ကို မိတ်ကပ်ပြင်ပေးဖို့ရှိတယ်”

နေမီး ပျော့ချောသွားချင်၏။ ဦးပန်းအောင်ကပါ ဝင်၍

“ငါနဲ့ပိပိတို့က မင်္ဂလာဆောင်ပွဲကြီးတစ်ပွဲရှိတယ်။ မင်းအဖေကလည်း ဆိုင်မှာအော်ဒါတွေလက်ခံထားတယ်။ ပြောရရင်တော့ ဘယ်သူမှလည်းမအားဘူး၊ နောက်ကျန်တဲ့ကောင်တွေကလည်း စိတ်မချရဘူးလေ”

နေမီး အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူလိုက်သည်။ နောက် အားတင်း၍

“ကျွန်တော်နဲ့ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး ဘကြီး၊ နောက်ပြီး အောက်ဒိုးလည်း ကျွန်တော်မထွက်ချင်ဘူး”

သူ့စကားကြောင့် နှစ်ယောက်လုံး ရပ်တန့်သွား၏။ နောက်ဖခင်ဦးနေမင်းက...

“ငါတို့ကလည်းသိပါတယ်၊ မင်းကိုလည်း ဒီပုံစံမျိုးနဲ့ အပြင်မထွက်စေချင်ပါဘူးကွာ”

ဦးပန်းအောင်က မျက်မှောင်ကွဲ၍...

“ဒါဖြင့်ဒီလိုလုပ်လေ...မနက်ဖြန်တစ်ရက်တော့ သားဝင် ပေး၊ နောက်ရက်တွေဆို ပိပိနဲ့ချိန်းပေးမယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းသမီးတစ်ယောက်ကို ရေရှည်အလှပြင်ပေးရတယ်ဆိုတာ တစ်သက်လုံး ထမင်းအိုးတစ်လုံးတည်လိုက်သလိုပဲ၊ ဒါကြောင့် လက်လွှတ်လို့မကောင်းဘူး”

နေမီး အတော်ကလေးကို စိတ်ပျက်သွားသည်။ သူတို့စကား

ကလည်း မှန်သည်။မင်းသမီးတစ်ယောက်မှာ အလှဖန်တီးရှင်တစ်ဦး မိသားစု၏ ထမင်းအိုးပင်။ မင်းသမီးနာမည်ကြီး၍ နေ့စဉ်ရိုက်ရက်ရှိလေ နေ့စဉ်ပြင်ဆင်ပေးရလေမဟုတ်လား။ ထို့ကြောင့် မင်းသမီး ကို အလှပြင်ပေးရမည်ဆိုလျှင် မည်သည့်အလှဖန်တီးရှင်မှ လက်မလွှတ်ချင်။

“နောက်ပြီး ဒီကလေးမလေး အမေက နယ်မှာနေကတည်းက အဖေနဲ့ရင်းနှီးပြီးသားဆိုတော့ အဖေကို အားကိုးပြီးလာတာ၊ ဓင်းနဲ့တောင်သိမလားပဲ”

နေမီး ခေါင်းထောင်သွားမိသည်။

“နာမည်က ဘာတဲ့လဲ”

“စင်စောနိုင်တဲ့”

“ကြားတောင်မကြားဖူးဘူး အဖေရာ”

စကားသံတိတ်ဆိတ်သွား၏။ ရံဖန်ရံခါ ဘိလိယက်နှင့် ကျွတ်ထိသံ တဖျောက်ဖျောက် ကြားရ၏။ ရံဖန်ရံခါ၌လည်း

“ချီးယား(စ်)”

ဟူသော အောင်ပွဲခံသံကြားရ၏။ နေမီးမှာသာ အောင်ပွဲ မခံနိုင်ဘဲ ငုတ်တုတ်။

x x x x x

ကားလေးက တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသည်။ တက္ကစီဒရိုင်ဘာကြီး က ဘက်(ခ)မှန်ကနေ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်။ နေမီးလိုလူမျိုးတွေ ရဲရဲဖြစ်မည်။ ယောကျ်ားစင်စစ်ဖြစ်ပါလျက် မိန်းမပျိုတစ်ယောက် လို ဆင်ယင်ထားသည်ကိုး။

“သမီးလေးက ဝါသနာကြီးလွန်းတယ်လေ၊ ငယ်စဉ်ကတည်း က မင်းသမီးလုပ်ဖို့ချည်းပြောလာတာ၊ အခုတော့ နယ်မှာ မင်းသား ကြီးတစ်ယောက်က မင်းသမီးလာရွေးရင်း ကြိုလို့လေ”

နေမီး စိတ်ပျက်လက်ပျက် နားထောင်နေမိသည်။ မင်းသမီး ရူးပေါင်း မြောက်မြားစွာတွေ့ဖူးနေ၍ သိပ်မထူးဆန်းတော့။ မိန်းမ တစ်ရာတွင် ခုနစ်ဆယ်ရာနှုန်းမှာ မင်းသမီးဖြစ်ချင်ကြသည်မဟုတ် လား။ ရုပ်ရှင်ထဲမှ မင်းသမီးမဟုတ်သော်ငြား သူ့အတွေးထဲ(သူ့ဇာတ် လမ်းထဲ) သူမင်းသမီးပင်။ ထိုအထဲကမှ တကယ်ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ် ရန် ကြိုးစားရင်း ဘဝပျက်ရှာသူ ဒုနဲ့ဒေး။ တစ်ရာမှာ ခုနစ်ဆယ် မင်းသမီးဖြစ်ချင်ငြား သန့် ခြောက် ဆယ် မှာမှ တစ်ယောက် နှစ် ယောက် ဖြစ်တတ်သည်မဟုတ်ပါလား။

မင်းသမီးဖြစ်ချင်သူများ၍သာ အလှပြင်သူများ အနေ အစားချောင်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

“ပြောရဦးမယ်သိလား၊ မင်းသားကြီးက လာရွေးမယ်ဆိုလို့

လျှောက်လွှာတင် အရွေးခံတဲ့မင်းသားမင်းသမီးတွေ အများကြီးပဲ၊ သမီးက အဲဒီပွဲမှာ အနောင်စာလုပ်ပေးရတာလေ၊ အဲဒါ မင်းသား ကြီးက သဘောကျလို့တဲ့၊ အနောင်စာကိုပါ ရွေးလာတာ ပြတ်ကရော၊ ပြီးတော့ သင်ပေးရှာတယ်”

“ဘာသင်ပေးလဲ”

“မြက်နှုတ်ရာကစသင်ပေးတာ”

“ဪ”

သူ့စကားအတိုင်း ပြတ်ကရောဟုပင် ထအော်လိုက်ချင် သည်။ အဲသည်လောက် အရူးထမ္မတော့ အဲသည်လိုအရူးခိုင်းတာ ခံရသည်မှာမဆန်း။ ကြားနေရသော စကားသံရော၊ စွပ်ထားသော ဆံပင်တု၊ ဝတ်ထားရသော စကား။ ဘာမှမရှိဘူးထင်မှာစိုး၍ ခုဝတ် ထားသော ဇာဘော်လီတို့လို ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။

“အခုတော့ သမီးလေးအတော်တတ်ရှာပြီ”

“ဘာတတ်တာလဲ”

“မြက်နှုတ်တာလေ၊ မင်းသားကြီးကတောင်ပြောသေး၊ သမီး အဲသည်လောက်တတ်ရင်ရပြီတဲ့၊ အဲ အဲ ကားဆရာ အဲဒီအိမ်ထဲပဲ ချိုးဝင်ပေးပါ”

ကားက တည်နေရာပြောင်းသွားသည်။ လှပသပ်ရပ်သော ခြံဝင်းတစ်ခုထဲ ချိုးဝင်သွားသည်။

“ဒါက သမီးလေး ရန်ကုန်မှာနေရင်နေဖို့ ဝယ်ထားပေး တာလေ၊ အန်တီတို့ ၅၁သမ္မူ သမီးလေးအတွက်ပေါ့၊ ကားဆရာ ဆင်ဝင်အောက်ရပ်ပေးပါ”

ကားလေးက ဆင်ဝင်အောက်မှာ တန့်သွားသည်။

“လာ...မာမီ၊ သမီးလေးက အဆင်သင့်စောင့်နေတာ”

အေးစက်စက်အိမ်ကြီးထဲ လှမ်းဝင်ရသလို ခံစားရသည်။
 “သမီးက အဆင်ပြေမှာပါ”
 အေးစက်စက်လက်တန်းကို ကိုင်ကာ ဖွင့်ဖို့ကတတ်ရသည်။
 “သပ်ရပ်သောအခန်းငယ်တစ်ခုရှေ့ ရပ်လိုက်သည်။

“သမီးက အခန်းထဲမှာပါ”
 ကလေးကခနဲ တံခါးဖွင့်သံ။ စရွေးကိုက်ပြုလုပ်ထားသည်မို့
 အခန်းတံခါးတွန်းသံမကြားရ။ အဝင်ဝကိုကျောပေး၍ မှန်တင်ခုံရှေ့
 ဆံပင်ကို ဖြည်းဖြည်းစွာဖြိုးသင်နေသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်။
 “မာမီဝင်လေ”
 စကားသံနှင့်အတူ အခန်းထဲသို့ ခြေလှမ်းအရွေ့ မှန်တင်ခုံ
 ဘက်မှ မျက်နှာလေး သူတို့ဘက်လှည့်လာ၏။
 တိရိလှ ပသောမျက်ခုံး၊ ကြည်လင်နေသောမျက်ဝန်း၊
 စွေးစွေးနီလှပသောနှုတ်ခမ်း၊ နက်မှောင်သောဆံကေသာအောက်
 ထင်ထင်ရှားရှား
 “သံစဉ်လွင်”

www.burmeseclassic.com

စိတ်ထဲကရေရွတ်ရင်း ခြေလှမ်းတို့ တုန်ခန်ဖြစ်သွားရသည်။
ဘယ်လိုမှ မေ့ရက်စရာမရှိသော သဏ္ဌာန်တစ်ခု။ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် အကြာကြီး ကြောင်ငေးကြည့်နေမိကြသည်။

“ဒါက သမီးလေးဇင်ဝေနိုင်တဲ့ လှတယ်မဟုတ်လား”

နေမီး ဘာမှပြန်မပြောမိ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သည်နေရာက
အမြန်ဆုံးပြေးထွက်သွားချင်သည်။

“ဒါက သမီးနဲ့အမြဲတွဲရဲ့ မိတ်ကပ်မာမိမီးမီးတဲ့”

ခါတိုင်းလည်း သည်လိုမိတ်ဆက်ခံနေကြဖြစ်သော်ငြား
သည်တစ်ခါတော့ ရှက်လွန်းလို့ သေချင်စိတ်ပါပေါက်နေ၏။

“မာမိ...လာလေ”

“ဪ...ဟုတ်”

ထိုတော့မှ အသိပြန်ဝင်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မာမိစိတ်အတင်း
ပြန်သွင်းရသည်။

ဇင်ဝေနိုင်တဲ့။ သံစဉ်လွင်နှင့် ဘာကြောင့် ဒီလောက်တူနေ
ရတာလဲ။ ခေါင်းထဲမှာ မေးခွန်းတွေနှင့် ညှစ်နေသည်။

“စူတင်က ကိုးနာရီဝင်ရမှာ၊ အခုက ခုနစ်နာရီခွဲဆိုတော့
မိပါ့မလား မာမိ”

“ဪ...မိပါတယ်၊ မင်းသမီးကလေးပြီးသားဆိုတော့
ပြင်ရတာမြန်ပါတယ်၊ အဟင်း”

မင်းသမီးလေးကတော့ သူလုပ်ရွာသမျှတို့ကို မမြင်ဖူးသူ
တစ်ယောက်လို အထူးအဆန်းလိုက်ကြည့်နေသည်။ သူလိုက်ကြည့် လေ
နေမီး နေရခက်လေဖြစ်နေမိ၏။

“ခလွမ်း”

မိတ်ကပ်ဆောက်(စ်)ကြီးတစ်ခုလုံး လွတ်ကျသွားသည်။

“အဲတော့”

ကမန်းကတန်း ပြန်ကောက်မှ ချိုင်းကြားညပ်လာသော မှန်က
ခလွမ်းခနဲကျပြန်သည်။

“ဆောရီးနော်...ဆောရီး”

မိတ်ကပ်ဗူးတွေလွတ်ကျ၊ ဘရပ်(ရုံ)တွေပြုတ်ကျနှင့်
ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူမ၏အာရုံပြောင်းလိုပြောင်းငြား
စကားစလိုက်သည်။ သူ့ရင်မှာလည်း မတင်မကျက ရှိနေနှင့်ကိုး။

“ဒါနဲ့ ဇင်ဝေနိုင်ဆိုတာ နာမည်ရင်းလား”

သူမ၏မိခင်မှသာ ဖြတ်၍

“နာမည်ရင်းက သံစဉ်လွင်တဲ့”

“ဟင်”

ပါးပြင်ပေါ် မိတ်ကပ်တင်ကာနီးလက် ဆတ်ခနဲတုန်သွား သည်။
ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးလည်း ထူပူပြီး မှန်ဝါးသွားသလိုခံစားရ သည်။
ငယ်စဉ်ကတည်းက ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်ချင်သော ကောင်မ လေး။
ယခုတော့ ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဖြစ်ပေပြီ။ ငယ်စဉ်က
လက်ထုတိုးချင်သောသူကရော...

စိတ်ကိုအနိုင်နိုင်ထိန်းပြီး ပါးပြင်ပေါ် မိတ်ကပ်တင်လိုက် သည်။
လက်များက ခါတိုင်းလို မသပ်ရပ်။ တုန်ယင်၍သာနေ၏။
သူမ၏အမေစကားသံများကသာ ဆက်၍

“သရုပ်ဆောင်လုပ်မယ်ဆိုတော့ နာမည်ရင်းနဲ့ဆို အဆင်
မပြေမှာစိုးလို့လေ၊ တောင်ဥက္ကလာက ဗေဒင်ဆရာ မျိုးမဟာမိုးလေး
ဆီ ဗေဒင်သွားတွက်တာ၊ သူက မဟာသင်္ဘောတွေဘာတွေထူးပြီး”

“မဟာဘုတ်ပါ”

“ဘုတ်ကသေးလို့တဲ့၊ မဟာသင်္ဘောကြီးထူးပြီး နာမည်ပေး တာ”

ဟိုးရှေးဆတ်ထဲကရှိတဲ့ နာမကျန်ကျမ်းထဲမှာပါတဲ့ နည်းနဲ့ပေး တာဗျ၊ ဘာတဲ့”

“အောင်မောင်းသံကွဲ”

“ကျွဲသေးနံစော်”

“ဇော်ထောင်အုပ်လိုက်”

“လှောင်အိုက်ချေးပေ”

“မွေကိုက်စမ်းဟ”

“သွားစမ်းလဒူ”

“နုလပူအီး”

“တဲ့”

“ဟင်...ဘာ...ဘာတွေလဲ”

“နာမည်ပေးနည်းလေ၊ နေ့တွေကို လင်္ကာနဲ့မှတ်ထားတာ”

“ဘယ်လိုမျိုး”

အထူးအဆန်းတွေကြားနေရသည်။ လွင်၏အမေမှ ရှည်လျားစွာရှင်းပြသည်။

“ဥပမာ...ကိုယ်က တနင်္ဂနွေသားဆိုရင် ‘အောင်’ပေါ့၊ ဒါဆိုရင် မောင်း၊ သံ၊ ကွဲဆိုတဲ့ ကြာသပတေးစ သောကြာလည် တနင်္လာဆုံး စသည့်သုံးမျိုးနဲ့ပေးရမယ်၊ မြန်မာပြည်မှာ တနင်္ဂနွေ သားတွေ၊ ကြာသပတေးနဲ့ စထားတာ အများကြီးပါပဲ၊ ရွာကြည့်ပေါ့၊ အဲ တနင်္လာသားဆိုရင် ကျွဲ၊ သူ့ကိုကြတော့ သေးနံစော်ဆိုတဲ့ သောကြာ၊ စနေ၊ အင်္ဂါ အပိတ်နဲ့ပေးရမယ်၊ ဒီအတိုင်းပဲ အင်္ဂါစော် ဆိုရင် ထောင်အုပ်လိုက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးလှောင်က အိုက်ချေးပေ၊ ကြာသပ တေးမွေက ကိုက်စမ်းဟနဲ့ပေါ့၊ သမီးလေးက သောကြာသမီးလေ၊ ဒါကြောင့် သွားစမ်း လဒူနဲ့ သွားညီတာ၊ ဒါကြောင့် စမ်းလဒူဆိုပြီး ပြောင်းလိုက်တာ၊

တော်သေးတာပေါ့၊ စနေသမီးမဟုတ်တာ၊ စနေ သမီးဆိုရင်တော့ နုလပူအီးနဲ့တွေ့ပြီ၊ ဟိ ဟိ”

ဪ...ဗေဒင်...ဗေဒင် ဒီလိုကျတော့လည်း အရှင်း သားပါလားနော်။

ဥပမာ၊ တနင်္ဂနွေသားဆိုလျှင် သောကြာ၊ စနေ၊ အင်္ဂါနှင့် ပေးရမည်။

အင်္ဂါသားဆိုလျှင် စနေ၊ တနင်္ဂနွေ၊ ဗုဒ္ဓဟူးနှင့်ပေးရမည်။

ဗုဒ္ဓဟူးသားဆိုလျှင် တနင်္ဂနွေ၊ တနင်္လာ၊ ကြာသပတေးနှင့် ပေးရမည်။

ကြာသပတေးသားဆိုလျှင် တနင်္လာ၊ အင်္ဂါ၊ သောကြာနှင့် ပေးရမည်။

သောကြာသားဆိုလျှင် အင်္ဂါ၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ စနေနှင့်ပေးရမည်။

စနေသားဆိုလျှင် ဗုဒ္ဓဟူး၊ ကြာသပတေး၊ တနင်္ဂနွေနှင့် ပေးရမည် ဟူ၍ အတိအကျရှိနေသည်မဟုတ်ပါလား။ ဒါကိုမှ လင်္ကာ ဖွဲ့တော့

အောင်မောင်းသံကွဲ

ကျွဲသေးနံစော်

ဇော်ထောင်အုပ်လိုက်

လှောင်အိုက်ချေးပေ

မွေကိုက်စမ်းဟ

သွားစမ်းလဒူ

နုလပူအီး

ဆို၍ အလွယ်ဖွဲ့ထားသည်ပဲ။ သည်တော့ ကိုယ်က အောင် မောင်းသံကွဲဖြစ်မလား၊ ကျွဲသေးနံစော်ဖြစ်မလား၊ မွေကိုက်စမ်းဖြစ် မလား၊ သွားစမ်းလဒူဖြစ်မလား ရွေးရန်သာ။ မြန်မာပြည်မှ အနုပညာ ရှင်

အတော်များများ ဤနည်းကို အသုံးပြု၍ အမည်ပေးထားကြ သည်ပဲလေ။
(မယုရင် လိုက်တွက်ကြည့်။)

ကျွမ်းကျင်နေပြီးသားလက်မှို့ လှပသောမျက်နှာပေါ် ပိုမို လှပသော
အရိပ်များ ထပ်ဆင့်လာသည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ချစ်ခင်ခဲ့ရသော
သူ၏မျက်နှာကို အနီးကပ်မြင်နေရသည် မှီ ရင်ထဲ တွင်
တဒိတ်ဒိတ်ဖြစ်နေမိ၏။ သံစဉ်လွင်ကလည်း သူ့အနီးနားတွင် ဆံပင်တုများ၊
မိတ်ကပ်များဖုံးနေသော သူတစ်ယောက်ကို အသေ အချာ စေ့စေ့စပ်စပ်
လိုက်ကြည့်နေသည်။ နေမီးလည်း မျက်လုံး ချင်းဆုံမည်စိုး၍...

“လွင်...အဲ မင်းသမီး ဟိုဘက်လှည့်”

လွင်ဟုခေါ်သံကြား၍ မင်းသမီး၏မျက်လုံးများ အရောင်
လက်သွား၏။ ပြီးနောက် အသေအချာပြန်လှည့်လာသည်။ နေမီးက
ရှက်ကိုရှက်ကန်းနှင့် သူမမေးဖူးကိုကိုင်ကာ...

“ဟိုဘက်လှည့်လေ”

မျက်နှာလေးက ဟိုဘက်လှည့်သွား၏။ သို့သော် သိပ်မကြာ
ပါ။ ထိုမျက်နှာလေးကပင် နေမီးဘက်ပြန်လှည့်လာ၏။ နေမီး၏ ရင်ထဲ
တထိတ်ထိတ်ဖြစ်နေသည်။

“ဟိုဘက်လှည့်ပါဆို”

မျက်နှာကို ဆွဲလှည့်လိုက်လျှင်တော့ ဓကတော့ လှည့်သွား
၏။ နောက် သူ့ဘက်သို့သာ။ ထိုအကြည့်ကြောင့်သာ နေမီးရှိနေရာမှ
ထွက်ပြေးချင်နေမိသည်။

“ကလင်...ကလင်...ကလင်”

ဖုန်းမြည်သံကြား၍ သူမ တစ်ချက်တော့ အာရုံပြောင်းသွား
၏။ သူမမိခင်က ဖုန်းကိုင်သည်။

“ဟဲလို”

“....”

“ဪ...ဟုတ်...ဟုတ် ပြီးပြီထင်တယ် ဒါရိုက်တာ ကြီး၊ မာမီကို
လှမ်းမေးလိုက်ပါမယ်”

ဟုဆိုကာ ဖုန်းခွက်ကိုပိတ်၍

“မာမီ...ဒါရိုက်တာကြီးက မေးနေပြီ၊ မပြီးသေးဘူးလား
ရှောင်ကစတော့မှာတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြီးလို့ထွက်လာပြီ၊ လှည်းတန်းမီးပွိုင့်တောင်
ရောက်နေပြီလို့ ပြောလိုက်ပါ”

နေမီး ပြောသည့်အတိုင်း သူမမိခင်ကလည်း

“ဟုတ်ကဲ့...သမီးကထွက်လာပြီ၊ အခု လှည်းတန်းမီးပွိုင့်
ရောက်နေပြီရှင့်”

“....”

“ဟင်...ရှင်...ဪ ဟုတ်လား၊ အိမ်ဖုန်းကိုဆက်နေတာ ပဲ၊
အဲ အိမ်ဖုန်းကို ကြိုးတန်းလန်းနဲ့ ကားပေါ်တင်လာတာ ဒါပဲနော်”

ဆိုကာ ဖုန်းကို ခွပ်ခနဲချလိုက်သည်။ ပြီးမှ နေမီးဖက်လှည့်၍

“မာမီတို့ကလုပ်ပြီ၊ အိမ်ဖုန်းကိုဆက်တဲ့ဥစ္စာ ဘယ်နှယ်
လှည်းတန်းမီးပွိုင့်ရောက်ရမှာလဲ၊ ဒါရိုက်တာကြီးခေါ်ကလို့ ထူပုသွား တာပဲ”

“ဟင်...ဟင်...ဟင်...”

လွင့်ထဲမှ ရယ်သံလွင်လွင်လေး ကြားရ၏။

“ကဲ...ကဲ ပြီးပြီလား၊ သွားရအောင်၊ တော်ကြာ ကိုယ့်ကြောင့်
သူများအနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေရဦးမယ်”

ဟုဆိုရင်း မင်းသမီးဖက်လှည့်ကြည့်ကာ ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“ဟယ်...လှလိုက်တာ”

မိခင်ကိုယ်တိုင်က သမီး၏အလှကို ရင်ဘတ်ဖိ၍ ပြန်ကြည့်

၉၁-အုရပ်

ရသည်။

“ဟယ်...မာမိက သိပ်တော်တာပဲ၊ သမီးကို ဒီလောက် လှတာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး”

နေမီး ရယ်လိုက်သည်။

“နဂိုရှိလို့ နဂိုင်းထွက်တာပါ အန်တီရယ်၊ လွင်က လှပြီးသား

ပါ”

သံစဉ်လွင်က သဘောကျစွာရယ်သည်။ ဒါကို မိခင်ဖြစ်သူ

က--

“နဂိုရှိပြီးသားတော့ဟုတ်ပါရဲ့၊ မာမိကိုင်လိုက်မှ သမီးက ပိုတက်သွားတာပါ၊ အင်း ဒီအတိုင်းဆို မာမိကိုပဲ အကူအညီထပ် တောင်းရတော့မှာပဲ”

“ဘာများပါလိမ့်၊ မီးမီးကူညီလို့ရရင် ကူညီမယ်”

နေမီးက အားတက်သရောဆိုသည်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ သံစဉ် ဝမ်းကွဲအစ်ကိုတစ်ယောက် အူကျနေတာလေ၊ ဆရာဝန်တွေနဲ့ ဘယ်လိုကုကု မကောင်းဘူး ကျွန်ုပ် ကျလျက်ပဲ”

“အဲဒီတော့”

“အဲဒါ မာမိကိုင်လိုက်ရင် ပြန်တက်သွားမလားလို့၊ ဟင်း ဟင်း”

“ထို့” သူများအူကျတာများ ကိုင်စရာလား။ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်တောင်။ မပြောတော့ပါဘူး။ ဒီအမှောင်တိုက်အကြောင်း။

“ကဲ...ကဲ နောက်ကျနေလို့ ဒါရိုက်တာကြီး စိတ်ဆိုးနေဦး မယ်”

ဟုဆိုကာ မိတ်ကပ်ဆောက်(စ်)များသိမ်းပြီး ကမန်းကတန်း ထလိုက်သည်။

“မီးမီး”

စိုးပိုးစာပေ

လှည့်ထွက်ရန် ပြင်လိုက်စဉ်မှာ သံစဉ်လွင်က နေမီးလက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ သူမမျက်ဝန်းမှာ အားငယ်နေသော အရိပ် အယောင်များလား။ မခွဲခြားနိုင်။

“နောက်နေ့တွေလည်း မီးမီးပဲလာပေးပါနော်”

နေမီး သက်ပြင်းချမိသည်။ သံစဉ်လွင်ကတော့ ဘာမှ မပြောင်းလဲ။ ငယ်စဉ်ကအတိုင်း အားကိုးရှာနေဆဲ။

“ကဲ...သွားကြစို့နော်”

ဖြည်းညင်းစွာထရပ်လိုက်သည်။ နောက် ရိုက်ကွင်းဆီသို့။

x x x > x

“ဟေ့...ဟေ့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ လုပ်ကြလေ၊ လုပ်ကြ လေ၊ ဒီအလုပ်နဲ့ ထမင်းစားနေကြတာမဟုတ်ဘူးလား၊ ရီသေကြလေ၊ ကြိုးစားကြလေ”

ရိုက်ကွင်းဆီ ရောက်သည်နှင့် ဒါရိုက်တာ၏အသံ ဟိန်းဟိန်း ကြီးကို ကြားရသည်။ သူတို့ကားထိုးဆိုက်သည်နှင့် ဒါရိုက်တာက ငဲ့ရဲ ကြည့်ပြီး--

“ဘယ်နှယ်လဲ နောက်ကျလှချည်လား၊ ဟမ်း ဟမ် ရိုက်မယ် လေ၊ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီလေ၊ ဟမ်...ဟမ် မရိုက်ချင်ဘူးလား”

“ဟို...ဟို...ရိုက်ပါမယ်၊ သမီး ဘာဝတ်စုံဝတ်ရမှာလဲ ဟင်”

ဒါရိုက်တာက သူ့မျက်မှန်ကို အသာပင့်လိုက်ရင်း...

“ဟား...ဟား ဒီအရောင်မရဘူး၊ သွားလဲလိုက်၊ ဟား ဟား”

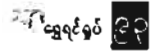
လှောင်နေတာလား၊ တကယ်ရယ်တာလားလည်းမသိ။

“ဟုတ်...အဲဒါလဲဖို့ကို ဘယ်လိုဝတ်စုံမျိုး”

ဒါရိုက်တာက အသေအချာလှည့်ကြည့်ရင်း...

“မိတ်ကပ်...မိတ်ကပ်က လှနေပြီ၊ ဘယ်သူပြင်တာလဲ”

စိုးမိုးစာပေ

“မီးမီးပါ၊ မာမိပန်းသမီးပါ”

ဒါရိုက်တာကြီး ခေါင်းညိုသည်။

“မိတ်ကပ်ကတော့ ဟုတ်နေပြီ၊ အင်္ကျီက ဒီမှာကြည့်စမ်း အနီလည်းမဟုတ်၊ အပြာလည်းမကျ ပြီးတော့ နေရောင်က ဟိုဘက် ကလာမှာဆိုတော့၊ ဟမ်...ဟမ်”

အားလုံး သူညွှန်ပြရာလိုက်ကြည့်ရသည်။ ဘာပြောနေမှန်း လည်းမသိ။

“လည်ပင်းပေါက်က...ဟမ်...ဟမ် အဲဒါကိုမှ ထဘီကို မြင့်မလား၊ နိမ့်မလား၊ အေး အဲဒီအတိုင်းလေး”

ဘာပြောလို့ ပြောမှန်းလည်းမသိ။ ဆိုလိုရင်းကလည်း ဘာမှန်းမသိ။ အဓိပ္ပါယ်ကလည်း ဘာမှမပါ။ ပြောပြီးသည်နှင့် သူ့ဘာသာ တစ်ဘက်ပြန်လှည့်သွားပြီး

“ဟေ့ ..ဟေ့... ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ လုပ်ကြလေ ထမင်းစားမယ်လေ”

“ဟေ့ ဒါရိုက်တာကြီးက ထမင်းစားမယ်တဲ့ဟေ့”

“နင့်မေကြီးတော် ထမင်းစားနားမှာလား၊ တစ်ဆင်းမှ မရှိရသေးဘဲနဲ့ ထမင်းစားရမှာလား၊ ငါပြောတဲ့ ထမင်းစားမယ်ဆို တာ ထမင်းစားတာကို ပြောတာ”

“ဟေ့ ... ထမင်းစားခန်း အရင်ရိုက်မယ်တဲ့ဟေ့”

“ဟေ့ကောင် ... မင်းငါ့ကို ရွံ့နေတာလား၊ ထမင်းစား မယ်ဆိုတာ ထမင်းစားတာပြောတာ အခုဟာက”

သူတို့ဘာသာ သူတို့ရွပ်နေကြသည်။ နေမီးက သံစဉ်လွင် လက်ကို ဆွဲပြီး

“လွင်လေး ... အဝတ်အစား သွားလဲရအောင်”

သံစဉ်လွင်က ကြောင်တက်တက်နှင့် လိုက်လာ၏။ ပေးထား သော အဝတ်လဲခန်းရောက်သည်နှင့် သံစဉ်လွင်က စိတ်ပျက်လက် ပျက်နှင့်

“အဝတ်အစားကလည်း ဘာလဲရမှန်း မသိဘူး၊ ဒါရိုက်တာ ကြီးကလည်း ဘာပြောမှန်း မသိဘူး၊ ဟမ် ...ဟမ်... နဲ့ပြီးနေ တာပဲ”
နေမီး သက်ပြင်းချမိသည်။

“ရုပ်ရှင်လောကတော့ ဒီလိုပါပဲလွင်ရယ် ...ကဲ လာ.. အဆင်ပြေတဲ့ဝတ်စုံ မီးမီးရွေးပေးမယ်”

အဝတ်သေတ္တာပုံး (ကော်ပုံး) ကိုဖွင့်ချလိုက်သည်နှင့် အရောင်အသွေးစုံသော အဝတ်အထည်များကို တွေ့ရသည်။

“ဇာတ်ဝင်ခန်းက ဘယ်လိုလဲဟင်”

“အင်း ...ဇာတ်ညွှန်းထဲရေးထားတာတော့ ထမင်းရောင်း တဲ့ ကောင်မလေးဆီ ရေထမ်းတဲ့ကောင်လေးက လာပြီး ထမင်းစား တာတဲ့”

နေမီး အဝတ်များကို ဖွရှာလိုက်သည်။

“ကဲ...ဒါဆို ဒီဖျင်အကျိုအရောင်မျောလေးပဲဝတ်လိုက်၊ ဒါမှ ဆင်းရဲသားနဲ့ တူမှာ၊ နောက်မို့ဆိုရင် တအားကြီး ဝင်းနေလိမ့် မယ်၊ ပြီးရင် မိတ်ကပ်လည်း နည်းနည်းပြန်လျှော့မယ်”

“မိတ်ကပ်က ဘာလို့ လျှော့ရမှာလဲဟင်”

“ဪ... ထမင်းရောင်းတယ်လည်းဆိုသေး မိတ်ကပ်က တအားကြီး ထင်နေရင် ဘယ်သဘာဝကျမှာလဲ မိတ်ကပ်လေးလျှော့ ပြီး သနပ်ခါးလေး ပြန်ဝင်လိုက်ရင် သဘာဝလဲကျ ပိုလဲလှသွားမှာပါ၊ ကဲ ...ကဲ ပြင်ဟော”

“ဟုတ် ...ဟုတ် ... မကြည့်နဲ့နော်”

“အင်းပါ”

မိန်းမတစ်ယောက် အဝတ်လဲတာ မပြောနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပေါင်းတင်တာကိုတောင် မြင်ဖူးသော နေမီး၊ ယခုတော့ လှည့်ပင် မကြည့်ရဘဲ ဘာကြောင့်များ ကတုန်ကရင်ဖြစ်နေမိသည် မသိ။ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေအေးပြီး ကိုယ့်နားထင် ကိုယ်ပြန်ထောက်ထားရ သည်။ ရင်ခုန်သံ မြန်လွန်းလှသဖြင့် သွေးပင် တိုးချင်သလိုလို။

“ရပြီ”

နေမီး မရဲတရဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် အားရဝမ်းသာဖြင့်-

“ဟယ် ...လှလိုက်တာ၊ ရိုးရိုးလေးလဲ လှတာပဲနော်”

သံစဉ်လွင်က ပြုံးပြီး-

“မြောက်မနေပါနဲ့၊ နေရခက်တယ်”

“တကယ်ပြောတာပါ၊ ကဲ ... လာ.. မိတ်ကပ်နည်းနည်း လျှော့လိုက်ရအောင်၊ ရိုက်ကွင်းက စတော့မှာထင်တယ်”

ထိုသို့သာလျှင်ဖြင့်-

x x x x x

“ဟေ့..ဟေ့... ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ထမင်းစားမယ်လေ၊ မလုပ်စားချင်ကြဘူးလား၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ ပေါက်ဒီမှာကြည့်စမ်း ကင် မရာထဲမှာ အနောက်မှာ ရိုးတိုးရိပ်ဟိတ်ထမင်းဆိုလေးများ၊ အရှေ့မှာ အရှေ့မှာ ဟောဒီချုံ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ ဟမ် ...ဟမ် ... လာကြည့်စမ်း ချုံကြီးများ ... ချုံကြီး”

ဒါရိုက်တာ၏ စကားသံကြားလည်နှင့် ရုပ်ရှင်အဖွဲ့သားများ က...

“ဟေ့...ချုံကြီးတဲ၊ ချုံကြီး”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဆရာ”
 “ခုတ်ပစ်ရမှာပေါ့ကွ... မြန်မြန်လုပ်”
 “ဟေ့ - ချုံ့ခုတ်ရမှာတဲ့၊ ဓားယူကြ - ခုတ်ကြဟေ့”
 ခေတ္တခဏချင်းမှာ ချုံ့ကြီးမှာ ပြောင်သလင်းခါသွားသည်။
 ဒါရိုက်တာက တစ်ဖက်သို့ လှည့်စကားပြောရင်း ပြန်လှည့်လာသည်။
 “ကောင်းပြီဗျာ ... ထမင်းဆိုရဲ့ အမှောင်၊ အဲဒီအမှောင် ကို
 ထပ်ပိုးထားတဲ့ ချုံ့ ... ချုံ့... ဟင် ခုနက ချုံ့ကြီးဘယ်ရောက် သွားလဲ”
 သူ့စကားကို အလုပ်သမားတစ်ယောက်က-
 “ဆရာပဲ ပြောတယ် ချုံ့ကြီးဆို”
 “အေးလေ ... ချုံ့ကြီးဘာဖြစ်လို့လဲ”
 “ခုတ်ပစ်လိုက်ပြီလေ ဆရာ”
 ဒါရိုက်တာကြီး ဒေါသထွက်သွားသည်။
 “ဘယ်သူ ခုတ်ခိုင်းတာလဲကွ ဟေ”
 “ဆရာပဲပြောတော့ ချုံ့ကြီးဆို”
 “အေးလေ ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”
 “ချုံ့ကြီးဆိုတော့”
 “အေးလေ ... အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”
 “ချုံ့ကြီးဆိုတော့ ခုတ်ခိုင်းတယ်မှတ်ပြီး ခုတ်ပစ်လိုက်တာ ပေါ့”
 ဒါရိုက်တာကြီး ဆွေ့ဆွေ့ခန့်သွားသည်။
 “ချုံ့ကြီးဆိုတာ ခံစားနေတာကွ - ခံစားနေတာ၊ မင်းတို့ ကို
 ခုတ်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး”
 “မသိဘူးလေ၊ ဆရာကလည်း မလုပ်ရင်လည်း အခေါက်ခံ
 ရမယ်၊ လုပ်တော့လည်း မရှင်းမရှင်းနဲ့”
 ဒါရိုက်တာကြီး ဘာမှမပြောသာတော့ စိတ်သာလျော့လိုက်

ပုံရသည့်။

“ကဲ ထားလိုက်တော့ကွာ၊ ဟောဒီမှာကြည့်စမ်း ကင်မရာ မင်း”
 “ဗျာ .. အာစီ”
 “ချုံ့ကြီးလဲ မရှိတော့ဘူး၊ ဆိုင်ကမှောင်နေပြီ... ပြီးပြီဗျာ ပြီးပြီ”
 သူ့စကားကို ကင်မရာမင်းကလည်း တစ်ဖက်လှည့်၍
 “ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ... ဟေ့ ... ပြီးပြီတဲ့ဟေ့... စက်အဖွဲ့ နားမယ်၊
 မီးပန်းတွေ ထပ်တော့ဟေ့”
 အားလုံး ရုတ်ရုတ်သံသံနှင့် ဖြုတ်သိမ်းနေတာမြင်တော့
 ဒါရိုက်တာကြီး ကြောင်သွားသည်၊ နောက်မှ သတိရပြီး...
 “ဘာလုပ်နေကြတာလဲဟင်”
 “ဆရာပဲ ပြီးပြီဆို ... ရှုတင်ဖြုတ်နေတာ”
 ဒါရိုက်တာကြီး ဒေါသငယ်ထိပ်တက်ဆောင့်သွားသည်။
 “ကလွားတဲ့မှ... ပြီးပြီဆိုတာ ခံစားချက်ပြည့်စုံပြီလို့ ပြောတာကွ၊
 တစ်ဆင်းမှ မရိုက်သေးဘဲ ပြီးလို့ရမလား၊ စကားကို
 အသေအချာနားထောင်ကြပါ”
 “ဟေ့ ... မပြီးသေးတဲ့ဟေ့ ... ပြန်တပ်ကြ”
 အားလုံး ပြန်စွပ်ကုန်၏။ ကင်မရာတွေပြန်တပ်၊ မီးဘန်းတွေ
 ပြန်ချွေ့ကြပြန်သည်။
 ဒါရိုက်တာကြီး ဒါရိုက်တာက ဒေါသမပြေနိုင်သေး။
 “လုပ်စားနေတာလဲ ကြာပြီ၊ သဘောပေါက်ကြလေ၊ လုပ်မှာ
 က အကြီးကြီးလုပ်မှာ အကြီးကြီး”
 သူ့စကားကို အနားရပ်နေသော မှတ်တမ်းသမားက သူ
 အနားကပ်ပြီး...
 “မကြီးပါဘူးဆရာ၊ သေးသေးလေးပါပဲ၊ တကယ့်သေးသေး

လေးပါ”

ဒါရိုက်တာက မကျေမနပ် ဆတ်ခနဲ ပြန်ကြည့်သည်။

“ခံစားနေတာလေ...ခံစားနေတုန်း မပြောနဲ့၊ ဟောဒီမှာ ကြည့်စမ်း ထမင်းဆိုင် ပြီးပြီ ဟု ပြီးပြီ”

“မပြီးသေးဘူးလေဆရာ ဆရာပဲပြောတယ် တစ်ဆင်းမှ မရိုက်ရသေးဘူးဆို”

ဒါရိုက်တာက ဆတ်ခနဲပြန်ကြည့်သည်။ နောက် သူ့ဘာသာ သူခစားရင်း-

“ဟား...ဟား...ဟား ဒီမြင်ကွင်းမျိုး ...ဟမ်.. ကမ္ဘာ သွားမယ်၊ အင်္ဂလိပ်စာတန်းထိုးပြီး ကမ္ဘာသွားမှာ”

စူတင်မန်နေဂျာက ပြေးဝင်လာပြီး-

“ကမ္ဘာတော့ မသွားပါနဲ့ဆရာ”

စိုးမိုးစာပေ

ဒါရိုက်တာက ခုကြည့်ပြန်သည်။ မန်နေဂျာက မျက်လွှာ လေးချပြီး-

“စရိတ်တွေကြီးလွန်းလို့ပါ ဆရာ၊ သန်လျင်လောက်သွားရင် လဲ ပြစ်ပါတယ် ဆရာ”

ဒါရိုက်တာကြီး ဂျူးဂျူးရဲ့ရဲ့ဖြစ်သွား၏။

“ကမ္ဘာသွားမယ်ဆိုတာ ရိုက်ပြီးမှ ကိုယ်စရိတ်နဲ့ကိုယ် သွား မယ်ပြောတာ ဟောဒီမှာကြည့်စမ်း... ဒီမြင်ကွင်းပြီး ဟောဒီမှာ မင်းသား ဝင်လာမယ်၊ သေသွားမယ် ...ဟား...ဟား... သေသွား မယ်”

သူ့စကားကို ဓာတ်ညွှန်းရေးဆရာလေးက ပြေးလာပြန် သည်။

“ဆရာ ...ဆရာ”

“ဟေ ...ဘာလဲ”

“ဓာတ်ညွှန်းထဲမှာ မသေပါဘူးဆရာ၊ လေဖြစ်ရုံလေး ဖြစ် သွားတာပါဆရာ၊ မင်းသားက လေဖြစ်ရုံလေးပါ”

ဒါရိုက်တာကြီး ဒေါသထွက်ပြီး သူထိုင်နေသော ခုံကို ဝုန်းခနဲ ကန်ထုတ်လိုက်သည်။

“မင်းတို့အားလုံး ငါ့ကိုနောက်နေကြတာလား၊ ငါပြောသမျှ မင်းတို့အရဲ့လာတိုက်နေကြတာလား”

သူ့အော်သံကို အားလုံးကလည်း မျက်လုံးကလယ်ကလယ် နှင့်-

“မဟုတ်ဘူးလေ ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ မြင်တာတင်ပြရုံ လေးပါ”

“ဘာမှ တင်ပြမနေနဲ့ ရိုက်ကွင်းပေါ်မှာ ငါပြောချင်တာ ပြောမယ်၊ ငါလုပ်ချင်တာ လုပ်မယ်၊ ရိုက်ကွင်းမှာ ငါဘုရင်ပဲ၊ ဒါ ကြောင့် ငါပြောတာကို နားထောင် ဒါပဲ...ကဲ... ဘယ်မှာလဲ မင်းသမီး”

နေမီးနှင့် သံစဉ်လွင်တို့ ပျာပျာသလဲဖြစ်သွား၏။

စိုးမိုးစာပေ

“အ...အဆင်သင့်ပါ ဆရာ...ဒီမှာပါ”
ဒါရိုက်တာကြီးက မင်းသမီးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးအကဲခတ်
ကြည့်ပြီး
“အဝတ်အစား၊ မိတ်ကပ် မှန်တယ်၊ ဟမ် ..ဟမ်.. ပြီးပြီ
ဗျာ၊ ပြီးပြီ”
“ရှင် ...တစ်ခန်းမှ မရိုက်ရသေးဘဲ ပြီးသွားပြီလား ဆရာ”
သံစဉ်လွင်၏ အံ့သြတကြီးစကား။ ဒါရိုက်တာကြီး စိတ်ညစ်
သွားပြီး
“လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်၊ ပြီးပြီဆိုတာ၊ ဒီအဝတ်အစား
ဒီမိတ်ကပ်နဲ့ ရိုက်ရင် ပြီးပြီလို့ပြောတာ၊ ပြီးပြီ ...ဒါပါပဲ ..ပြီးပြီ”
“ဟေ့ ... ပြီးပြီတဲ့ဟေ့ ... ကင်မရာသိမ်း...မီးဖုန်း တွေချ”
ကင်မရာမင်းက ထအော်ပြန်သည်။
“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ...သိမ်းနေပါပြီ”
စက်အဖွဲ့ကလည်း သိမ်းကြပြန်သည်။
ဒါကို ရိုက်တာကြီးက ဝတ်ထားသော မျက်မှန်ပါ ချွတ်ပေါက်
ပြီး-
“ဟေ့ကောင်တွေ ပြီးပြီဆိုတာ ခံစားချက်တွေ ပြည့်စုံသွားပြီ
လို့ ပြောတာကွ၊ တစ်ဆင်းမှ မရိုက်ရသေးဘဲ ဘယ်လိုပြီးမှာလဲ ထမင်း
စားမယ်လေ”
“ဟေ့ကောင်တွေ ထမင်းစားဖို့လုပ်ကြတဲ့ဟေ့၊ ဒါရိုက်တာ ကြီးက
ဇိုက်ဆာပြီး ဒေါသထွက်နေပြီ၊ ကြည့်လုပ်ကြဟေ့”
“ဟိတ်ကောင်တွေ တိတ်ကြစမ်း၊ တော်ကြစမ်း ထမင်းလဲ
မစားဘူး၊ ကင်မရာပြန်တည်ကြ”
အားလုံး သူ့စကားနဲ့တင် ရှုပ်နေ၏။

“အ... မင်းသမီး နေရာသွားလူ”
သံစဉ်လွင်က ထမင်းဆိုင်ထဲ နေရာယူ၏။
“ကဲ ... ကင်မရာမင်း မင်းသမီးကို ချိန်မယ်၊ အ...ဟုတ်ပြီ
အဲဒီလောက် ဟမ်..ဟမ်... ကင်မရာမင်း မင်း ကင်မရာက ပြားနေပြီ
ပြားနေပြီ”
ကင်မရာမင်းက သူ့ကင်မရာကိုပြန်ကြည့်ပြီး...
“အလုံးကြီးပါသရာ၊ ကျွန်တော့်ကင်မရာက အလုံးကြီးပါ”
သူ့စကားကို ဒါရိုက်တာ ဒေါသထွက်သွားပြီး...
“ဟေ့ကောင်...မင်းကင်မရာကို ပြားနေတယ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊
အရပ်ကို ပြားနေတယ်ပြောတာ”
“ဪ...ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”
“ပြီးပြီ...အဲဒါပြီးပြီ”
“ဟေ့ကောင်တွေ ပြီးပြီတဲ့ဟေ့”
“ဟေ့ကောင် မပြီးသေးဘူးကွ၊ အခုမှစမှာ”
“အေး...စပြီတဲ့ဟေ့”
“ဟောဒီမှာကြည့်စမ်း အမှောင်ရိပ်ကလေးထဲက မင်းသမီး
မျက်နှာ၊ ဟား...ဟား သေသွားမယ်...သေသွားမယ်”
“ဆရာ...ဇာတ်ညွှန်းထဲမှာ လေဖြတ်ရုံပါဆရာ”
“အေး...မသေရင်တောင် လေတော့ဖြတ်၊ အာ ခံစားနေ တာလေ၊
ကမ္ဘာသွားမှာလေ”
“ဆရာ...သန့်လျင်ပဲ သွားပါဆရာရယ်၊ စရိတ်တွေက
တကယ်ကြီးလွန်းလို့ပါ”
“တော်ပြီကွာ မရိုက်တော့ဘူး”
“မရိုက်တော့ဘူးတဲ့ဟေ့၊ သိမ်းမယ်တဲ့ဟေ့”

“ဟေ့ ကောင်...စကားအဖြစ်ပြောတာကွ၊ တစ်ဆင်းမှ မရိုက်ရသေးဘဲ သိမ်းလို့ရမလားကွဟေ”

“မသိမ်းနဲ့ဦးဟေ့၊ ရိုက်မယ်တဲ့ဟေ့”

အားလုံးရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။

“မင်းသားရော...မင်းသား မရောက်သေးဘူးလား”

“သူလည်း လည်းတန်းမီးပွိုင့်ရောက်နေပြီတဲ့ဆရာ”

“တောက်...မြန်မာနိုင်ငံမှာ ရှိသမျှ မင်းသားမင်းသမီး အားလုံး လည်းတန်းမီးပွိုင့်မှာ ပွိုင့်မိနေကြတာပဲလားကွ ဟေ”

“လာပြီဆရာ၊ ရောက်ပြီ၊ ရောက်ပြီ”

ရောက်ပြီအသံကြားသည်နှင့် ဒါရိုက်တာ ခေါင်းထောင်သွား၏။ ရိုက်ကွင်းဘုရင်မို့ မင်းသားထံပြေးသွားခြင်း ဘာခြင်းမပြု။ သို့သော် မျက်နှာကြောကို အတတ်နိုင်ဆုံး လျှော့ချလိုက်သည်။ ပြီးနောက် သူတစ်ပါးအစာခိုးမည်ကျားလို တစ်လှမ်းချင်း မနို့တရီ၊ နှင့် မင်းသားနားကပ်သွားသည်။

မင်းသားက လှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ သူ့မာမီက ဖို့ပေးသော ပေါင်ဒါကို မျက်နှာကိုမော့၍ ခံယူတော်မူနေသည်။

ပေါင်ဒါက မဖို့၍မဖြစ်။ သက်တော်လေးဆယ်ကျော်ခါနီး မှ မင်းသားသစ်အနေနှင့် ပေါ်လာသူမို့ ပေါင်ဒါဖို့၍ပင် နုချင်ယောင်ဆောင်နေရသည်။ တစ်ခါကလည်း ဒီအရွယ်ကြီးကြမ္မာ ဆယ်တန်းကျောင်းသားဇာတ်ကို ရိုက်မိ၍ ပရိသတ်ဆဲဆိုခြင်းကို လည်း တဝခံစားခဲ့ရပြီးပြီ။ ဒါလည်းမမှတ်သေး။

“မင်းသား အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် စလိုက်ကြရအောင်နော်”

နော်ကိုကိုနော် ထပ်ဖြည့်လိုက်ပါက မေဆွိသံပါ ပျောက်သွားနိုင်သည်။ မင်းသားက ဘာမှပြန်မပြော။ သူဖို့စရာရှိတာ ဆက်ဖို့

နေ၏။ ဒါကို အကင်းပါးသော ဒါရိုက်တာက မနို့တရီ၊ ပြန်ထွက်လာပြီး မင်းသားနှင့်ဝေးတော့မှ...

“ဟေ့...ဟေ့ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ စမယ်လေ၊ လုပ်ကြလေ ထမင်းစားမယ်လေ”

“ဟေ့...ထမင်းစားမယ်တဲ့ဟေ့၊ ကင်မရာသ်မီး”

“ဟေ့ကောင် အခုမှရိုက်မယ်လို့ပြောတာ၊ ထမင်းစားမယ် ဆိုတာ ဒီအလုပ်နဲ့ ထမင်းစားမယ်ဆိုတာပြောတာ၊ နည်းနည်းပါးပါး ရိပ်လေ...ရိပ်ပေါ့”

“ဟေ့...ရိပ်စရာဘာရှိသေးလဲ၊ ဒါရိုက်တာက ရိပ်ဖို့ပြော နေပြီ”

“နောက်ဖေးကမြက်ပဲ ရှိတော့တယ်ဆရာ”

“အေး...ရိပ်သာရိပ်ပစ်ကွာ”

ရိုက်ကွင်းစမည်ဆိုသည်နှင့် အားလုံး ရှုပ်ယှက်ခတ်ကုန်သည်။

“ကဲ...မင်းသမီးနေရာယူ၊ အဲ ဟုတ်ပြီ မင်းသမီးရိုရာ ထမင်းဆိုင်ကို မင်းသား ရေထမ်းသမားလေး မောင်ကျောက်တုံး ရောက်လာမယ်၊ ကဲ မင်းသားက အဲဒီ...အဲဒီဖက်...ဖက်... ဟာ...မင်းသား”

မင်းသားကိုကြည့်၍ ဒါရိုက်တာ အံ့အားသင့်သွားသည်။ အံ့အားသင့်လည်းသင့်စရာ။ မင်းသားခမျာ မျက်နှာချေအပြည့်အစုံ၊ နောက်ဆုံးပေါ်အဝတ်အစားများအပြင် မာဖလာပါ သိုင်းပတ်ထား သည်ကိုး။ ခေါင်းပေါ်မှာလည်း ဆံပင်ပုံစံက သားကျပြီးစွေးမ ကြီးက သူ့ကလေးများကို နို့တိုက်ရန် ပက်လက်လှန်ထားသလို ထိုးထိုး ထောင်ထောင်နှင့်။ ဆံပင်လိမ်းဂျယ်နှင့် ကော့ထားပုံရ၏။ သူပုံစံမြင်တော့ ဒါရိုက်တာ မျက်လုံးပြူးသွားပြီး...

“မင်းသား...အဝတ်အစားက မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ မင်းသားက ရေထမ်းသမားလေ၊ ဒီလိုဝတ်စုံတွေ ဘယ်လိုဝတ်နိုင်မှာ လဲ”

မင်းသား၏မာမိက ပေါင်ပေါင်အဆက်မပြတ်ဖို့လျက်...

“ဒီမှာဒါရိုက်တာကြီး ပရိသတ်က ပိုက်ဆံပေးပြီး ကြည့်ကြမှာ၊ ကျုပ်က အဲဒီအထဲမှာမလှနေရင် ဘယ်သူကငှားကြည့်မှာလဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ မင်းသား၊ မင်းသားက မလှရဘူးလို့ မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရေထမ်းသမားဆိုတာ”

သူ့စကားမဆုံးမီ မင်းသား၏မာမိက ပေါင်ဒါဖို့ရင်း...

“ဒါဆိုလည်း မင်းသားက မင်းသမီးဆီလာဖို့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီက ငှားဝတ်လာတယ်လို့ အင်တာတစ်ကဒ်ခိုလိုက်ပေါ့၊ တို့မင်းသားဖုဖုလေးကိုတော့ အလှပျက်မခံနိုင်ပေါင်”

“ယာခ”

သူ့မာမိ၏စကားကို မင်းသား သဘောကျသွားသည်။

“အဲဒါပဲ၊ ဒါရိုက်တာလုပ်နေပြီး ကျုပ်မာမိလောက်တောင် ဉာဏ်မပြေးဘူး”

ဒါရိုက်တာက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းခါ၏။

“မဟုတ်သေးဘူးလေ မင်းသား၊ သဘာဝကျဖို့ဆိုတာ”

“ဒီမှာ”

မင်းသား ဒါရိုက်တာဆီ လှည့်လာ၏။

“ကျုပ်က မင်းသား၊ မင်းသားဆိုတာ လှနေဖို့လိုတယ်၊ ဒါမှ ကြည့်တဲ့ပရိသတ်က မျက်စိပသာဒဖြစ်မယ်၊ အဲဒီတော့မှ ပရိသတ်ကလည်း မင်းသားခမျာ လှလှချည်ရဲ့ဆိုပြီး ကြည့်နဲ့မယ်”

“ဒါဆိုရင် ဒီမှာရေးထားတဲ့ဇာတ်ညွှန်းက”

“ပြောင်းလိုက်လေ၊ မင်းသားထိပေါက်သွားတယ်လို့ ပြောင်းလိုက်၊ ဒါမှမဟုတ် လမ်းလျှောက်လာရင်း ရွှေထုပ်ခလုတ်တိုက်ပြီး ချမ်းသာတယ်လို့ပြောင်းလိုက်၊ ကျုပ်ကတော့ ပရိသတ်အတွက် အလှ

ပျက်ခံလို့မဖြစ်ဘူး”

“ဟေ့...ဒါမှတို့မင်းသားကွ”

သူ့မာမိက ထအော်သည်။ ဒါရိုက်တာက သက်ပြင်းချသည်။ အခုတော့လည်း သူ့ခမျာ သနားစရာ၊ ဘာလုပ်ရမှန်းလည်းမသိ၊ ဆက်ရိုက်ရကောင်းနိုး၊ ဆက်မရိုက်ရကောင်းနိုး ဖြစ်နေပုံရ၏။

မင်းသားထံသို့ ဂျာနယ်လစ်လေးတစ်ဦး ပြေးသွားသည်။ နောက်ကက်ဆက်ခလုတ်လေးဖွင့်ပြီး...

“မင်းသား...အခုရိုက်တဲ့ဇာတ်ကားက”

“နာမည်မေ့နေပြီ”

“ဒီကားမှာ မင်းသားရဲ့ကာရိုက်တာက”

“ရေထမ်းရောင်းရင်း ဘဝကိုရုန်းကန်နေရသူပေါ့”

“အို...ဒါဆို ဇာတ်ရုပ်က အတော်နာမှာပဲနော်”

“ကျွန်တော်တို့က မင်းသားဖြစ်ချင်တာမဟုတ်ဘူးလေ၊ သရုပ်ဆောင်ဖြစ်ချင်တာ၊ သရုပ်ဆောင်ပီပြင်ဖို့ဆိုရင် ပရိသတ် အတွက် အသက်တောင်အသေခံရဲတယ်၊ ခဏလေးနော် ညီမ၊ အစ်ကို ပရိသတ်အတွက် ပေးဆပ်လိုက်ဦးမယ်”

ခြောက်...ဤလောကတွင် ဤမျှလောက် မျက်နှာပြောင်သူ ကိုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ငေးကြည့်နေရတာပါပဲလား။ ဘယ်သူမှ ဘာမှ လည်းမပြောနိုင်။ မပြောရဲ။ သူ့အရှိန်နှင့် သူလွှတ်ထားရပေသည်။

“ဒါ...ဒါဆိုလည်း မင်းသားရယ် ခါးမှာသိုင်းထားတဲ့ သံကြိုးလေးတော့ ဖြုတ်ပေးပါဗျာ၊ ရေထမ်းသမားနဲ့ သံကြိုးမလိုက်လို့ပါ”

ဒါရိုက်တာ၏လေသံ ပျော့ပျော့။ မင်းသားက မကျေမနပ် နှင့် ခါးမှာပတ်ထားသော သံကြိုးကို လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ သူ့မာမိနဲ့

ပြေးကောက်ရှာသည်။

“ကဲ...ရပြီလား”

ဒါရိုက်တာက ဘာမှမပြော။ မင်းသားက ပိုတင်းပြီး...

“ခင်ဗျားက ကျုပ် စတိုင်လ်ဖျက်မယ်၊ ပရိသတ်က မလှဘူး ထင်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပဲမဟုတ်လား”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ မင်းသား၊ ကျွန်တော်တို့က အနုပညာ ဖန်တီးနေတာပါ။ အလှပြယာဉ်ထွက်နေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်ပြီး ဇာတ်ကားတစ်ကားမှာ သဘာဝကျမှုဆိုတာ”

“ကဲ...အခု သဘာဝကျပြီလေ၊ ကျုပ်က မင်းသမီးဆီလာ ပို့ သူငယ်ချင်းဆီက အဝတ်အစားငှားတာကို ဖြည့်လိုက်ပေါ့”

“ဇာတ်ညွှန်းပြင်ရမယ် ဟုတ်လား”

“ပြင်သင့်ပြင်ရမှာပေါ့”

ဒါရိုက်တာကလည်း ပိုတင်းလာပုံရ၏။ ထို့ကြောင့် မတ်တပ် ရပ်ပြီး...

“ဒီမှာမင်းသား ခင်ဗျားတို့ ဗီဒီယိုတစ်ကားကိုမှ လေးရက် ပဲပေးတယ်၊ ဒါကိုတောင် ရိုက်ကွင်းပေါ်ရောက်မှ ဇာတ်ညွှန်းပြင်ရ မှာဆိုတော့ ကျုပ်တို့ ဘယ်အချိန်ရိုက်ရမှာလဲ”

အခြေအနေက တင်းမာလာသည်။

“နေပါဦး...ခင်ဗျား အနုပညာလောကထဲမှာ ဒါရိုက်တာ ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ ဘယ်နှနှစ်ရှိပြီလဲ”

“နှစ်နှစ်ဆယ်ရှိပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အေး...ကျုပ်က မင်းသားဖြစ်ဖို့ အမေ့ဗိုက်ထဲကနေ တောင် ရုပ်လှအောင်ကြိုးစားခဲ့တာ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားဝါနု ပါတယ်၊ ကျုပ်ပြောတာသာ နားထောင်ပါ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်လိုဖြစ်ချင်ရင် နောင်

စိုးမိုးစာပေ

ဘဝမှ အမေ့ဗိုက်ထဲကစလို့ ကြိုးစား၊ အခုမှ တစ်ကားကို သုံးရက်ပဲ ပေးတယ်၊ လေးရက်ပဲပေးတယ် လာပြောမနေပါနဲ့၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် လုပ်ပါ”

ဒါရိုက်တာကြီး ကြောင်အမ်းသွားသည်။ မင်းသားက တစ်ဖက်လှည့်၍ သူ့မာမီ၏ပေါင်ပေါင်ကို ခံယူတော်မူ၏။ မမွေးခင် ကတည်းက အမေ့ဗိုက်ထဲမှာ ဘယ်လိုရုပ်လှအောင် ကြိုးစားခဲ့ပုံကို သူ့ချော ဉာဏ်မမီဖြစ်နေပုံရသည်။

ခုနက ပျော်ပါးနေကြသော မက်အဖွဲ့များ ဂယ်ပါများ၊ ကင်မရာမင်းများက ဒါရိုက်တာကို ကရုဏာသက်စွာကြည့်ကြသည်။ ဒါရိုက်တာကြီးက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ပြောမှမနိုင်ဘဲကိုး။

“ကဲ...စမယ်၊ ကင်မရာပြန်တည်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“မင်းသမီးက ထမင်းရောင်းနေမယ်၊ မင်းသားက ရေထမ်း ပြန်လာပြီး ထမင်းဆာဆာနဲ့ဝင်စားမယ်၊ ကဲ သဘောပေါက်တယ် နော်၊ ရိုက်မယ်”

အားလုံးအသင့်ပြင်ကြသည်။ မင်းသားက သူ့မျက်ခွက်ကြီး ပေါင်ဒါအတို့မပျက်သေး။

“ရယ်ဒီ...ဖိုက်၊ ဖိုး၊ သရီး၊ တူးဝမ်း၊ ဟေ့ ဟေ့ ဟိုမာမီ၊ ဖယ်တော့လေ၊ ဒီမှာ ရိုက်တော့မှာ”

ဒါရိုက်တာ၏စကားကို မာမီက အလှပြင်ပင်မပျက်ဘဲ...

“ဘာလို့ဖယ်ရမှာလဲ၊ ဒီမှာ မင်းသားကိုဥကိုင်နေရတာ”

“ဟင်...ဘာပြောတယ်”

“ဪ...မင်းသားကို မာမီဥ ကိုင်ပေးနေတာလို့၊ အောင်မလေး တွေးပုံကိုကတစ်မျိုး”

စိုးမိုးစာပေ

မင်းသား၏မာမိ မာမိဥက သူ့ဘာသာသူ တစ်မျိုးတွေးပြီး ပြန်ဖြေသည်။ နောက် သူမှပင်ဆက်ဖို့ရင်း...

“ဒီမယ်...မင်းသားလေးက အရင်ကထက်လှတာမဟုတ်ဘူး၊ ဥကိုင်လိုက်မှ တက်လာတာ”

ဟုတ်မဟုတ်မသိ။ မင်းသားက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်ပြီး မြန်နေ၏။ မာမိဥက ပေါင်ပေါင်ဆက်ဖို့ရင်း...

“မင်းသားကို ဥကိုင်ရဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ မာမိ စာမေးပွဲအကြိမ်ကြိမ်ဖြေရတာ၊ ဥကလည်း နွေရာသီဆိုတစ်မျိုး၊ အေးရင်တစ်မျိုး၊ အဲဒါကို ပိုင်ပိုင်ကိုင်တတ်မှ၊ နောက်မဟုတ်ရင် ညှိုးသွားရော၊ မင်းသားရုပ်ကလေးက အဲဒါကို ဥတက်အောင်ကိုင်နေရတာ”

ဟုတ်မဟုတ်တော့မသိ။ ဒီအတိုင်း ဥဆက်ကိုင်နေလျှင် ကောင်းကင်သို့ပင် ရောက်လှလေ။ ဒါကို ဒါရိုက်တာက စိတ်မရှည်တော့၍ထင်။

“ကဲ...ခင်ဗျား ဆက်ကိုင်ချင်လည်း နောက်မှကိုင်၊ အခု တော့ ဖိုက်ဖိုးသရီးတူဝမ်း အက်ရှင်”

စိတ်ကပ်ပြင်နေရာမှ မင်းသားက ဆတ်ခနဲ လှည့်၍ဝင် သည်။

“ဟူး...ရေထမ်းရတာလည်း ပင်ပန်းလိုက်တာကွာ၊ ဖိုက်လည်းဆာလာပြီ၊ ကဲ ဇင်ရေ အသည်းအမြစ်အစုံနဲ့ချကွာ”

“ကဒ်...ကဒ်...ကဒ် မင်းသား ဒီအခန်းမှာ ငပိရည်နဲ့ ပဲစားရမှာ၊ ပြီးမှ မင်းသမီးကသနားလို့ ဘဲဥတစ်ခြမ်းထည့်ပေးမှာ လေ”

မင်းသားက စိတ်ပျက်သွားဟန်နှင့်...

“ဟာ...ကျုပ်ဘာသာကျုပ် ဘာနဲ့စားစားဗျာ၊ ခင်ဗျား ကင်မရာက ထမင်းပန်းကန် ကိုခိုးပြီး ကျုပ်မျက်နှာကလို့ ဆက်ယူ

လိုက်ရင်ပြီးနေတဲ့ဟာကို...ကွာ ကြာပါတယ်၊ ဒီဒါရိုက်တာနဲ့က အလုပ်မဖြစ်ပါဘူး၊ ကဲ ကင်မရာမင်း”

“ဗျာ...မင်းသား”

“ကင်မရာရွေး...ကျုပ်မျက်နှာပေါ် close, set လာယူ”

“ဟုတ်...ဟုတ် မင်းသား”

သူ့ထက်သူ ရေစီးကောင်းရာသို့ လိုက်ပါရွေးလျားတတ်သော ကျွန်းမျောများပင်မဟုတ်လား။

အားလုံးရွေးသွားသည်။ ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်သာ သူ့ရဲ့ ပေါ်ထိုင်ရင်း ငေါင်စင်းစင်း၊ ဘယ်ပျံသန်းရမှန်းမသိဘဲ လတာပြင် ပေါ် မျက်စိလည်နေသော လင်းတအိုကြီးမျက်မှန်တပ်ထားသလို။

x x x x x

ပုံပြင် (၅)

သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်မှ သူ့တွင်တွယ်ကပ်နေသော သစ်သီး သစ်ရွက်တို့ကို ဝါကြွားသည်။

“အမောင်သစ်သီးသစ်ရွက်တို့၊ ငါသည် သင်တို့၏ဖန်ဆင်းရှင်ဖြစ်သည်။ သင်တို့ကို ငါကိုယ်တိုင် ဖန်ဆင်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ သင်တို့သည် ငါ၏ကောင်းမှုကြောင့် လှပတင့်တယ်ကြရသည်မဟုတ်ကုန်လော”

သစ်သီးက ပြန်မေးသည်။

“အရှင်...ဤသို့ဆိုလျှင် သင့်အားဖန်ဆင်းသူက အသူ နည်း”

သစ်ပင်ကြီးက ခေါင်းကိုမော့လျက် (ကိုင်းဗျားထောင်လျက်)

“ငါ့အား...ဖန်ဆင်းသူမှာ ဤကမ္ဘာလောကတွင် မရှိနိုင်၊

စကြာဝဠာအတွင်းမှ တန်ခိုးရှင်တစ်ဦးသာဖြစ်တော့၏၊ ထိုသူမှာ ငါ၏ ဖခင်ဖြစ်သလို ငါ၏ဖန်တီးရှင်လည်းဖြစ်သည်”

သစ်သီးကရယ်သည်။

“အို...သစ်ပင်ကြီး ဤသို့ဆိုလျှင် သင်၏တန်ခိုးရှင်မှာ ငါသာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သင်၏ဖခင်သည်လည်း ငါပင်ဖြစ်သည်။ မယုံလျှင် သက်သေပြအံ့”

သစ်သီးမှသစ်ပင်ပေါ်မှ ကြွေကျလိုက်သည်။

သိပ်မကြာပါ။ မြေပြင်ပေါ်ကျသော သစ်သီးမှ သစ်ပင် သဖွယ် အစို့အညှောင်တစ်ခုထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ သစ်သီးက ပြန်ပြောသည်။

“ကဲ...သင်သည်လည်း ငါကဲ့သို့ သစ်သီးမှသစ်ပင်ဖြစ်ခဲ့ ရသည် မဟုတ်တုံ့လော”

သစ်ပင်ကြီး ဘာမှပြန်မပြောနိုင်။

ဥပဒေသ ... လူတိုင်းသည် ကိုယ့်ကံကြမ္မာကို ကိုယ်သာ ဖန်တီးကြသည်။ ထိုကံကြမ္မာကို တန်ခိုးရှင်ဖန်ဆင်းထားခြင်းမဟုတ်။

× × × ×

မင်းသား၏မာမိက ကုပ်ချောင်းချောင်းနှင့် ပြေးချလာ သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း အူမြူးနေပုံက အထင်းသား။

“ဒါရိုက်တာကြီး...ဒါရိုက်တာကြီး”

“ဗျာ...ဟင် ဘာလဲ”

“မင်းသားက ဒါပြီးရင် မင်းသမီးနဲ့ လုပ်(ဖ်)ဆင်းရိုက်ချင် လို့တဲ့၊ ဟီ ဟီ”

“ဟမ်”

မာမိကြီးက သူ့ဘာသာသူပြောပြီး ကုပ်ချိုကုပ်ချိုနှင့် ပြန်ပြေး ချသွားသည်။ ဒါကို ဒါရိုက်တာက သတိရပြီး...

“ဟေ့...ဟေ့ နေ့စမ်းပါဦး”

မာမိခြေလှမ်းတန်သွားသည်။ ဒါရိုက်တာက ဇာတ်ညွှန်း စာရွက်လှန်ပြီး...

“ဇာတ်ညွှန်းထဲမှာ လုပ်(ဖ်)ဆင်းတစ်ခုမှမပါဘဲ ဘယ်လို ရိုက်မှာလဲ”

သူ့စကားကို မာမိက...

“သိဘူး...သိဘူး၊ မင်းသားက မင်းသမီးနဲ့ လုပ်(ဖ်)ဆင်း အခုရိုက်မှာတဲ့၊ ဟီဟီ...ဟီဟီ”

ဆိုကာ ကုပ်ချိုကုပ်ချိုနှင့် ပြန်ပြေးချသွားသည်။ ဒါရိုက်တာ က ခေါင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းကုတ်ပြီး...

“တောက်...ဒီမင်းသားနှာဘူးနဲ့တော့ ခက်တာပဲ၊ ဇာတ်ညွှန်းထဲမှာလည်း ဒီအခန်းကမပါဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ရိုက်မှာလဲ၊ မရိုက်ဘူးကွာ”

ဒါရိုက်တာကြီးစကားကို ဘေးနားမှ ရွတ်မန်နေဂျာလေး က...

“ဆရာ...ဆရာ”

“ဟေ့...ဘာလဲကွ”

ရွတ်မန်နေဂျာလေး သက်ပြင်းချသည်။

“ရိုက်ပေးလိုက်ပါဆရာ”

“ဟေ့...ဘယ်လို”

“တော်ကြာ...မင်းသားစိတ်ဆိုးသွားရင် ရွတ်ပျက်သွား လိမ့်မယ်ဆရာ”

“ပျက်ပျက်ကွာ...တစ်ရက်ပျက်တော့ဘာဖြစ်မှာလဲ”

ရွတ်မန်နေဂျာ မျက်နှာလေးငယ်သွားသည်။

“တစ်ရက်ပျက်သွားတာက ကိစ္စမရှိဘူးဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ရက်အစားကို မင်းသားက ရှေ့နှစ်ကျမှပြန်ပေးရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မှာ

လဲဆရာ”

ဒါရိုက်တာကြီး ပျော့ကျသွားသည်။ မှန်ပေသည်။ ရှုတင်
တစ်ရက်ပျက်သွားလျှင်ပင် မင်းသားက ဒီတံကျပ်၍ ရှေ့နှစ်ကျမှ
ဒီတံပြန်ရမည်ဆိုလျှင် မည်သို့လုပ်မည်နည်း။ သူမပါ၍လည်း မဖြစ်။
ထို့ကြောင့် ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်ရန်သာရှိသည်။ သည်ကြားထဲသည်
မင်းသားတစ်နှစ်အတွင်း နာမည်မကျဘူးဟု မည်သူအာမခံနိုင်မည် နည်း။
သူတင်းလိုက်သည်နှင့် ကုမ္ပဏီမှငွေ သိန်းပေါင်းမြောက်မြား စွာ
ဆုံးရှုံးသွားနိုင်သည်။

“ဆုံးရှုံးသွားတော့ဘာဖြစ်လဲ”

ဟု မေးစရာရှိသည်။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ မင်းသားနဲ့မပြေလည်တဲ့ ဒါရိုက်တာ၊
နောက်မအပ်ရုံရှိတော့တာပေါ့”

ဒါပဲဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒါရိုက်တာဖြစ်လျှင် မင်းသားနှင့်
ပြေလည်ဖို့ကလည်း လိုသေးသည်။

“ကဲ...ကဲ လုပ်ကွာ၊ မင်းသားအကြိုက် လပ်(ဖ်)ဆင်း
တစ်ခန်းရိုက်ပေးလိုက်ကြရအောင်၊ ကင်မရာမင်း ကင်မရာတည်ကွာ”

“ဘယ်ကိုတည်ရမှာလဲ အာစီ”

“တည်ချင်တဲ့နေရာတည်ကွာ၊ ဖလင်လည်းထည့်ချင်ထည့်
မထည့်ချင်နေ သုံးမှာလည်းမဟုတ်ဘူး”

“ဆရာ...ကမ္ဘာသွားမှာဆို”

“သန်လျင်တောင်မသွားဘူးဟေ့ကောင်”

“အကြီးကြီးဆို”

“သေးသေးလေးကွ၊ တကယ့်သေးသေးလေး”

“သေသွားမယ်ဆိုဆရာ”

“လေတောင်မခိုတဖို့လေးပဲ ဖြတ်သွားတာ၊ မဖြတ်မကောင်း လို့ပါ။ တစ်ခြမ်းစောင်းရုံဖြတ်သွားတာ”

“စောစောစီးစီး ပြားနေပြီလား ဆရာရယ်”

“အလုံးကြီးကွ၊ အလုံးကြီး၊ လုံးကိုလုံးနေတာ၊ ကံ တည်ကွာ မြန်မြန်ရိုက်၊ မြန်မြန်ပြီးအေးရော”

ကင်မရာက ရရာနေရာတည်ရသည်။ နေရာကလည်း မချိန်းနိုင်ဘဲကိုး။ နေရာချိန်းလိုက်လျှင် အချိန်ပုံ၊ မိုးချုပ်သွားပေ မည်။ မိုးချုပ်လျှင် တစ်ဂျူတီနာပြီ။ သည်ထက်ဆိုသည်က ညနေ ခြောက်နာရီကျော်သည်နှင့် စက်အဖွဲ့အားလုံးကို နောက်တစ်ဂျူတီ စာ ဆက်ရှင်းရပေမည်။ ထို့ကြောင့် ကမ္ဘာသွားမည်အစီအစဉ်လည်း ဖျက်လိုက်ရသည်။

“ကဲ...မင်းသမီးအဝတ်အစားလဲ”

“ရှင်...အခန်းဆက်ရှိတယ်မဟုတ်လားဆရာ”

“အာ...ဘယ်အခန်းမှမဆက်ဘူး၊ အဝတ်သာလဲထား လိုက်”

“ဘယ်...ဘယ်လိုလဲရမလဲဆရာ”

“ချွတ်သာလဲ၊ အဲလေ လဲချင်ဟဲ့ဝတ်စုံသာလဲလာတော့၊ မင်းသားတောင်းဆိုမှုကြောင့် လုပ်(မ)ဆင်းရိုက်မှာ”

“ဟုတ်...ဟုတ် ဆရာ”

ဘာရယ်ညာရယ်လည်းမသိ။ ဇာတ်ညွှန်းထဲမှာလည်းမပါ။ လဲချင်ရာလဲလိုက်ရသည်။

“ဒီဝတ်စုံရပြီလားဆရာ”

“ရပြီကွာ၊ ရိုက်မယ်”

ဒါရိုက်တာက လှည့်ပင်မကြည့်တော့။ မည်မျှစိတ်ပျက်နေပြီ မသိတော့။

လာပါပြီ ကိုရွှေမင်းသား။ တကယ့်ရွှေမင်းသားပင်။

သက်တော်ဖင်ခွေနေပြီဖြစ်ငြား ဆယ်ကျော်သက်မှ ဝတ်၍လိုက်ဖက် မည်ဖြစ်သော ဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်လာသောကြောင့် အလှူခံတွင် လှည့်သော ရုပ်ကြီးရုပ်ကို သူငယ်တော်ဝတ်စုံဝတ်ထားပေးသလို ကိုးယိုးကားယားကြီး ဖြစ်နေ၏။ ကိစ္စမရှိ။ ထိုပုံနှင့်ပင် သူနာမည် ကြီးနေသည်မဟုတ်ပါလား။ ထိုပုံစံမျိုးနှင့်ပင် လမ်းမှာတွေ့သော ပရိသတ်က...

“ဟေ့ကောင်အရူး”

ဆိုသည်ကို သူက...

“ဟုတ်ကဲ့...အားပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟု ပြန်ပြောရန်ဝန်လေးလှသူမဟုတ်။ တော်လွန်း၍မဟုတ်။ မျက်နှာပြောင်လွန်း၍ မင်းသားဖြစ်လာသူပင်။

“ကင်မရာယူမယ်၊ ဖိုက်၊ ဖိုး၊ သရိုး၊ တူး၊ ဝမ်း အက်ရှင်”

“ဟေ့...ဟေ့ မင်းသားတောင် မရောက်သေးဘူးလေ၊ ဘယ်နှယ်ရိုက်နေရတာတုန်းဆို စောင့်လေ”

“မင်းသားရယ် ရုပ်မပါဘဲ အနံ့ပါရဲ့နဲ့ ပရိသတ်ကြိုက်ပြီးသား ပါ”

မင်းသား ရုတ်တရက်တော့ သဘောဆွဲသွား၏။ နောက်မှ သူ့ကိုကြပ်မှန်းသိပြီး...

“အ...စခရင်(ဖန်သား)ပေါ်မှာ ကျွပ်အနံ့ကရမလားဗျ၊ ကဲ ကဲ ရိုက်မယ်”

“ဖိုက် ဖိုး သရိုး တူး ဝမ်း”

“နေဦးလေ”

“အက်ရှင်”

ဒါရိုက်တာလည်း တင်းနေပြီမို့ ရိုက်ချင်ရာရိုက်သည်။

မင်းသားကလည်း သိသည်။ ဒါကို မျက်နှာရူးကြီးဖြင့် သံစဉ်လွင်နား ကပ်ကာ...

“ညနေအားလားဟင်”

“ရှင်”

“ညနေအားရင် ကိုယ်ညစာလိုက်ကျွေးမလို့ ပျော်ပျော်ပါး ပါးသွါ”
ကင်မရာဘောင်လွတ်ရာ၌သာ ရုပ်နေသော နေမီး အားလုံး

ကို အတိုင်းသားကြားနေရသည်။

“ဒီညနေ ရှုတင်တော့ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအတွက်ဆို ကိုယ် ရှုတင်ဖျက်လိုက်ပါ့မယ်၊ ကိုယ် မင်းကိုတွေ့ကတည်းက ရင်တွေခုန်နေ တာ၊ ဒီလိုမှန်းသိရင် ရှုတင်စောလာတာပေါ့ ဟီဟီ”

ဇာတ်လမ်းထဲမပါသော စကားများမို့ သံစဉ်လွင်က အိုးတိုး အတဖြစ်နေသည်။ ဒါရိုက်တာကလည်း သစ်ပင်တွေရိုက်လိုရိုက်၊ ကျိုးကန်းတွေထောင်ပြီး ရိုက်လိုရိုက်နှင့် ရိုက်ချင်တာရိုက်နေသည်။

မင်းသားကလည်း အသားယူ၍ မင်းသမီးပရဲကို သိုင်းဖက် လိုက်သည်။ နေမီးစိတ်ထဲ တင်းခနဲ။

“ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ်မင်းကို ဒီလိုပဲ တစ်သက်လုံးမွေဖက်ထား ချင်တာ တကယ်ပါ”

“ကဒ်...ကဒ်...ကဒ်”

ဒါရိုက်တာက အော်လိုက်ခြင်းမဟုတ်။ နေမီးက မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ထအော်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ အားလုံးက ကြောင်ပြီး နေမီးကို ကြည့်သည်။ နေမီးလည်း စွာလက်စမို့ ဆက်ပြီး...

“ဇာတ်ညွှန်းထဲမှာလည်းမပါ၊ ဒါရိုက်တာကလည်း ရိုက်ချင် ရာရိုက်၊ မင်းသားကလည်း မင်းသမီးကို သားပြောမယားပြော ပြောနေတာတော့ မကောင်းပါဘူး”

သူ့စကားကြောင့် မင်းသားမျက်နှာပျက်သွား၏။ ဒါကို အလိုက်သိသော မင်းသား၏မာမိက ပြေးဝင်လာပြီ...

“ဟဲ့ကောင်မ နင်ဘာစကားပြောတာလဲ၊ အောင်မာ တို့မင်းသားနဲ့ထွတ်ထွတ်လေးက နင့်မင်းသမီးကို သားပြောမယား ပြောပြောတာများ နာနေရသေးလားကောင်မရဲ့”

“အောင်မာ...နင့်မင်းသားက နဲ့ထွတ်ထွတ်၊ ဟွန်း မပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ အသက်က ဖင်ခွေနေပြီ”

“အဲမယ်...အဲမယ် နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါးနေလိုက်တာ၊ မာမိဥတဲ့နော် ဘာမှတ်နေလဲ၊ နင်တို့ထက်သတ္တိရှိလို့ မင်းသားကို ဥတက်ကိုင်ထားတာ၊ ဥတဲ့နော် တစ်ဥထဲရှိတယ်၊ နှစ်ဥရှိလို့ကတော့ ကြော်စားပစ်လိုက်မယ်”

“ဘယ်နှဥရှိလဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်စမ်းကြည့်ပါလား ကောင်မရဲ့”

“နှစ်ဥ၊ အဲ...ဟေ့ကောင်မ မမိုက်ရိုင်းနဲ့နော်၊ တစ်လုံးချိုင့် မရဲ့၊ သံစဉ်လွင်က နေမီးနားပြေးလာသည်။ နောက် ဇေဝေဝေ နှင့်...

“တစ်လုံးချိုင့်မဆိုတာ ဘာလဲဟင်”

“ဪ...အဆင့်မရှိဘူးလို့ပြောတာ၊ အသာနေ”

နေမီးက သံစဉ်လွင်ကို ရှင်းပြရသေး၏။ နောက် မိန်းမ ဟန်အတိုင်း ခါးထောက်၍...

“အောင်မာ...ငါ့ကိုများ တစ်လုံးချိုင့်မတဲ့၊ နင်ကမှ စလင်း ဘက်(ခ)မဟဲ့၊ မှတ်ပြီလား၊ တစ်ယောက်တည်း ကမ္ဘာပြားနေတဲ့ ကောင်မရဲ့၊ ဟင်”

“ဟယ်...ကြည့်စမ်း၊ ငါ့ကိုများ ကန့်လန့်မတဲ့၊ ငါ့ကိုများ၊ ဟဲ့...ကန့်လန့်မတိုက်လို့၊ ဟောဒီငါးကြင်းခေါင်းဆိုတဲ့ မင်းသားကို

ဥတက်ကိုင်ထားတာ အကြီးကြီးနော်၊ ဥကိုများ အောင်မလေး လာပြီး ကက်ကက်လန်နေတာ အလကားကောင်မ”

“အောင်မာ သူကြံတော့ ပိုက်ဆံပေးရတာကျနေတာပဲ၊ မပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ မင်းသားလေးကိုင်ရတာနဲ့ ဘဝင်မြင့်နေလိုက်တာ၊ လေ့လာပါ လေ့လာပါဆိုတော့ ခွေးချင်းပူးတာ လိုက်ကြည့်နေ့ ဇာယံ၊ သင်ယူပါဆိုတော့လည်း အင်တာနက်မှာ အလှပုံ တင်ပြီး လင်ရှာတယ်၊ ရှာဖွေပါ၊ ရှာဖွေပါဆိုတော့ စူလာနာလိုက်ချိုးနေတဲ့ ကောင်မ၊ ကမ္ဘာပြားမ”

“ဟင်...ဥကိုများ၊ ဥကိုများ နှစ်ပြားမတန်အောင်ပြောနေ လိုက်တာ”

“ဘယ်တုန်းက ဈေးတက်သွားတာလဲ”

“ကြာပြီ...အဲလေ...ဟဲ့ကောင်မ နင်က ဥကိုဘာထင် လို့လဲ၊ အခုရှိသမျှဟာတွေ မောင်းတင်ပြီး ကောင်းကင်ကတက်ကျ လိုက်မှာနော်”

“သတ္တိရှိရင်လာလေ၊ အောင်မာ ပါးရိုက်လို့ (၇)ရက်လောက် ဝမ်းချုပ်သွားဦးမယ်”

စူတင်တစ်ခုလုံး မာမိနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်သည်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြရသည်။ မာမိဥကလည်း မင်းသားမိတ်ကပ်မို့ တစ်သက်လုံး မင်းမူလာသည့် စူတင်၊ ယခုမှ မင်းသမီးမာမိက ကက်ကက်လန်နေသည်မို့ မခံနိုင်တော့ရောထင့်။

“အဲ...အဲဒါဆိုငါလာပြီ...ဟား”

ဆိုပြီး နေမီးထဲပြေးဝင်ကာ ဖမ်းကုတ်လိုက်သည်။ ကျင့်သား ရနေသော နေမီးက အနည်းငယ်ရှိပြီး ရှောင်လိုက်သည်။ မာမိဥကလည်း မခေ အတင်းဝင်လုံးတော့၏။ မာမိနှစ်ယောက်၏ နှုတ်သီးက ချက်ချင်းပွဲကြမ်းသွား၏။

“ဟေ့...ဟေ့ မလုပ်ကြနဲ့လေ၊ ဝိုင်းဆွဲပါဟ၊ ဆွဲကြပါ”

အားလုံး ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်သွားကြ၏။ ယောက်ျားကြီး

များဆိုတာလည်း ဆွဲမနိုင်ကြ။

မာမိဥက ဒေါသတကြီး နေမီး၏အကျိုကို လှမ်းဆွဲသည်။

နေမီးကလည်း သူ့ဆံပင်ပြန်ဆွဲသည်။ မာမိဥက မှီရာလှမ်း ကိုက်သည်။ ကြာတော့ သည်းမခံနိုင်တော့ မိန်းမလို နပန်းလုံးနေရာ မှ နေမီး မာမိဥ၏မျက်နှာကို ခွပ်ခနဲထိုးချလိုက်သည်။

“ခွပ်”

“အား”

ချက်ကောင်းမို့ မာမိဥ ချက်ချင်းမွေ့ကျသွားသည်။ ပြီးနောက် သူမေးဖူးသူအုပ်ကိုင်ပြီး...

“ဟင်...နင်...နင်က ငါ့ကိုလက်သီးနဲ့ထိုးတယ်”

ထိုတော့မှ နေမီးလည်းသတိရပြီး ချက်ချင်း မာမိအိုက်တင် ပြန်မမ်းကာ...

“ထိုးတယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ ထိုးတယ်”

မာမိဥ ဝါးခနဲငိုချလိုက်ပြီး...

“ဝါး...သူ...သူ ဥကို ဥကို မာမိတွေလို ဝါးမချဘဲ ယောက်ျားကြီးလို လက်သီးကြီးနဲ့ထိုးတယ်၊ ဥနာတယ်၊ မင်းသား ဥနာတယ် ဝါး”

မင်းသားပင် ဘောင်းဘီဆွဲချရမလို ဖြစ်သွားသည်။ နောက်မှ သတိရပြီး...

“အာ...နင်ကိုထိုးတာနဲ့ မင်းသား ဥက ဘာလို့နာရမှာလဲ၊ အဲ ဂွပ်ကုန်ပြီ၊ ကဲ ကဲ မာမိဥလည်းတော်၊ မင်းသမီးမာမိလည်း တော်ကြတော့ နင်တို့လုပ်တာနဲ့ ဂွတ်ကယျက်ပြီ၊ ကဲ တော်ပြီဗျာ ဒါရိုက်တာကြီး ခဏနားပြီးမှ ကားဆက်ရိုက်မယ်”

မင်းသားစကားတစ်ခွန်းထဲနဲ့တင် ဂွတ်ကရပ်သွား၏။

အားလုံး ခဏတော့အနားရသွားသည်။ ကိုယ်စီ အရိပ်ရရာ နေရာများ၌ ဆော့ဝင်ခိုလှုံကြသည်။ နေမီးကတော့ ခုနကအဖြစ် အပျက်ကို ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသလည်းထွက်မို့ ချောင်ကျသောနေရာ တွင် တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေမိ၏။

သိပ်မကြာပါ။ မာမိဥ လိမ်ကျစ်လိမ်ကျစ်နှင့် သူ့ဆီရောက် လာသည်။ နေမီးကလည်း ထပ်ဖြစ်လျှင် အပီသမရန် အသင့်ပြင် လိုက်သည်။ မာမိဥလှမ်းတန့်သွားသည်။ နောက်မှ မာမိဥကလည်း ခပ်တည်တည်နှင့်ပင် သူ့ရှေ့ဖြတ်လာသည်။ အနားရောက်မှ...

“ကောင်လေး...လူရှေ့သူရှေ့ လက်သီးဘယ်တော့မှမသုံးနဲ့၊ ဒီလောကမှာ မင်းလိုကောင် မင်းတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး၊ အားလုံးရိပ်မိပြီး ထမင်းငတ်အောင်မလုပ်ပါနဲ့”

“ဗျာ”

မာမိဥထဲမှ ယောက်ျားသံပီပီသသကြီး ထွက်လာ၍ နေမီး အံ့အားသင့်သွားသည်။ မာမိဥကတော့ လိမ်ကျစ်လိမ်ကျစ်နှင့် ဘာမှ မသိသလို လှည့်ထွက်သွား၏။ ထိုတော့မှ နေမီးလည်း ရိပ်မိပြီး ဟက်ခနဲရယ်မိသည်။ မာမိဥလည်း သူလိုလုပ်ပင်၊ ချောင်လို့လုပ်စား နေသူမျိုး။ သူကြည့်နေစဉ်မှာပင် မာမိဥ ခြေလှမ်းရပ်သွား၏။ နောက် ဆားဘီရေကြည့်ပြီး သူ့ထံ ကုပ်ချောင်းချောင်း စပ်ပြီးပြီးနှင့် ပြန်လာ သည်။ သူ့နားရောက်တော့ အသံတိုးတိုးနှင့် လာမေးသည်။

“မိုက်ဆာနေလား”

နေမီးလည်း အမှန်တကယ်ဆာနေပြီမို့ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက် သည်။ မာမိဥက ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့်လုပ်ပြီး သူ့ရင်ဘတ်ဘော်လီထဲ မှ အရာတစ်ခုထုတ်လိုက်သည်။

“ရော...ဒါ ပဲပေါက်စီ”

နေမီးကို ကမ်းပေး၏။ ဟုတ်ပါသည်။ ပေါက်စီမှ တကယ့် ပေါက်စီအလုံးကြီး။ ထိပ်ပင်မပြားသေး။ နောက် သူ့ရင်ဘတ်တစ်ဖက် ကို ပုတ်ပြုပြီး--

“ဝက်သားပေါက်စီက ဒီထဲမှာ၊ အဲဒါငါ့ဖို့ ဟိဟိ”

နေမီး သူ့ကိုကြောင်ကြည့်နေမိသည်။ အဆော်မျှော်တတ်သူ ပင်။ ခုနက်စုမေ့ပြီထင်။ မာမိဥက သူတင်ပါးပုတ်ပြုပြန်ပြီး--

“ဘဲသားမှန်နှစ်ခုက ဒီထဲမှာ မှတ်ထား၊ မင်းလည်း နောက်ဆို ရွာတင်လိုက်မယ်ဆို အားလုံးပြင်ဆင်ထား”

ဆိုကာ ကုပ်ချောင်းကုပ်ချောင်းနှင့် ပြန်ထွက်သွားတော့၏။

ခပ်ဝေးဝေးရောက်မှ မခိုတရီနှင့် ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး ခါးကို ထောက်ရင်း မိန်းမဟန်ဖြင့်--

“အိကြာကွေးက အရှေ့မှာ၊ ကြည့်ဦးမလား”

“ဟာ...ဟာ...ဟာ...အဲ...ခပ်...ခပ်... ခပ်”

ထိုတော့မှ နေမီးလည်း အားရပါးရ ရယ်မိသည်။ ဤလောကတွင် သူတို့လိုလူ ဘယ်မျှများနေပြီနည်း။ ဘယ်သူမှမသိ နိုင်။

မာမိဥပေးသွားသော ပေါက်စီကို အားရပါးရကိုချလိုက် သည်။

မှန်၏။ ဒါကတော့ ပဲပေါက်စီအစစ်။ အိကြာကွေးက သူ့ရှေ့ တွင် ရှိမရှိမသိ။ သူပြသွားပုံအရဆိုလျှင် ရှိနိုင်သည်။ နှစ်ချောင်းမရှိ လျှင်တောင် တစ်ချောင်း။ အင်း ရှိနိုင်သည်။ ရှိနိုင်သည်။

x x x x

“ငါလည်းကွာ”

လေက ဖြည်းဖြည်းလေး တိုက်ခတ်နေ၏။ မာမိဥရဲ့စကား

လို။

“ငါ့အမေက ငယ်ငယ်တုန်းကမေးတယ်”

နေမီး မာမိဥကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ မိန်းမလို ပြင်ဆင် ထားသောငြား မျက်လုံးနှင့် ဟန်ပန်က ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက် လို။

“ငါ့အဖေက အရက်သမားကွ၊ မိန်းမလည်း အများကြီးယူ ထားတာ၊ အမေ့အပြင် တရားဝင်တွေ့ရှိသေးတယ်”

သူ့ဘာသာသူပြောပြီး အူဖြူးနေပုံရ၏။

“နင်ကြီးလာရင် နင့်အဖေလို အရက်သမားလုပ်မှာလား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် နင့်အဖေလို နာဘူးလုပ်မှာလား၊ တစ်ခုပဲရွေးတဲ့”

နေမီး ပြုံးမိသည်။ သူ့ဖခင်က မိန်းမများကြောင်း ပြောခဲ့ ပြီးပြီ။

ရိုက်ရက်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ရင်းနှီးမှုက ပိုလာပေပြီ။ ဒီမင်းသား ဒီမင်းသမီးနှင့်ပင် ကားများရိုက်နေသဖြင့် နေ့စဉ်မတွေ့ ချင်မှအဆုံး။

တွေ့တိုင်း မရိုးနိုင်တာဆိုလို့ သံစဉ်လွင်တစ်ယောက်ပင်။ သူနှင့်ဆုံတိုင်း ရင်ထဲလှိုက်ခနဲ လှိုက်ခနဲ။ တွေးလိုက်ရုံနှင့်ပင် ဘာကြောင့်ရယ်မသိ ရင်ခုန်လာသည်။

“ငါလည်းပြန်ဖြေလိုက်တယ်၊ ကြီးလာရင် အဖေလို အရက် သမားနာဘူးကြီးပဲလုပ်မယ်လို့၊ ငယ်သေးတာကိုးကွာ၊ ဘယ်သိမှာလဲ၊ ဟဲ ဟဲ”

အင်မတန်မျှော်တတ်သူပင်။ ဒါကြောင့်လည်း ရပ်ရှင် လောက၌ မာမိတစ်ယောက်အဖြစ် အခိုင်အမာမြဲနေပုံရသည်။

“ဆုတောင်းကလည်း မပြည့်ပါဘူးကွာ၊ ကြီးလာတော့ ကြည့်ပါဦး ဒီဝတ်စုံကြီးနဲ့”

ပေါင်ရင်း၌ကပ်ချည်ထားသော ပုလင်းပြားကို ထုတ်၍ ကမန်းကတန်းမော့လိုက်သည်။ နောက် ပေါင်ရင်းထဲပြန်ထိုးထည့်

လိုက်သည်။ နောက် ပြန်ဆွဲထုတ်ရင်း...

“သောက်ဦးမလား”

နေမီး ခေါင်းခါပြတော့ ပြန်ထိုးထည့်ထားလိုက်သည်။

“ငယ်ငယ်က ရေထမ်းရတာကွ၊ လမ်းထိပ်က မာမိကြီး တစ်ယောက်အိမ်ကို ရေထမ်းရင်းထမ်းရင်းနဲ့ ရင်းနှီးပြီး ဒီဘဝရောက် လာတာပဲ”

နေမီးလို မွေးကတည်းက ရောက်လာတာမဟုတ်၍ ဝါန သည်ဟုပင် ပြောရမလိုပင်။

“ဒီဘဝရောက်ပြီးမှလည်း ပြန်မထွက်ချင်တော့ဘူး၊ မင်းလည်းသိပါတယ်လေ ဒီအလုပ်က ဘယ်လောက်ချောင်တယ်ဆိုတာ၊ ငွေရလည်းချောင်၊ နေရလည်းချောင်၊ နေရစားရလည်းချောင် တယ်လေ”

ဟုတ်နိုင်ပါသည်။ အားလုံးချောင်၍ သည်အလုပ်လုပ်စား နေသူ နည်းမှမနည်းပဲကိုး။

“မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ...ယောကျ်ားကြီးတွေက လူတစ်ယောက်ကိုခေါ်မယ်ဆို ‘ဟိတ်’ဆိုပြီး ရင်ခေါင်းသံနဲ့အော်ရတာ၊ တို့များကြတော့ ‘ဟဲ့’ဆိုပြီးပြီး။ နောက်ပြီး ယောကျ်ားကြီးတွေက စကားပြောရင် တစ်ကိုယ်လုံး ဒါမှမဟုတ် မျက်နှာတစ်ခုလုံး အားစိုက်ပြောရတာ။ တို့ကျတော့ မေးဖျား၊ လျှာဖျား၊ နှာဖျားလေးနဲ့ ပြောရတာ ဘယ်လောက်သက်သာလဲ၊ အစွမ်းကုန်ကွာ၊ တို့လမ်း လျှောက်နည်းက အကြောလည်းပြေတယ်လေ၊ ဟဲ့ ဟဲ့”

ဟုတ်ပါသည်။ လှုပ်ရှားမှုအားလုံး သက်တောင့်သက်သာ ရမ်းခါနေသည်ချည်းမို့ အမှန်တကယ် အကြောပြေလှပါသည်။

လေကငြိမ်နေသည်။ နေကပွင့်လာပြီ။ ရုပ်ရှင်ရိုက်ရန် လိုက် တင်ရပေပြီ။

“ရှုတင်စမယ်”

ထင်သည့်အတိုင်းပင် ရိုက်ကွင်းမှအော်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ မာမိဥက ရှုတင်ကိုလှမ်းငေးနေသည်။

“ဘာမှအားမငယ်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့တို့တွေက ဖြစ်နိုင်တဲ့အရာ တွေအတွက် မဖြစ်နိုင်တာတွေကို ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီး ကိုယ့်ဘဝ ကို ကိုယ်ဖြစ်အောင် တည်ဆောက်နေကြသူတွေပါပဲ၊ ဒါဟာ စိတ်ပျက် စရာမှမဟုတ်တာ”

ပေါင်ရင်းမှ ပုလင်းဖွင့်မော့လိုက်သည်။ တင်ပါးမှ ဘဲသား မုန့်ထုတ်မြည်း၏။

“သွားပြီ”

ပြီးနောက် အင်မတန် အကြောပြေလှသော လမ်းလျှောက် နည်းမျိုးနှင့် ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွားလေတော့၏။

သက်ပြင်းချမိသည်။ နောက် နေမီးလည်း သူ့နောက်သို့ သူ့အတိုင်း။

“မာမိရေ”

“ရှင်”

ထိုသို့သာ...

လူ့ဘဝသည် မနေတတ်သူအတွက်သာ ရှက်ဖွယ်ဖြစ်၍ နေတတ်သူများအတွက် မျက်နှာပြောင်တိုက်စရာ လွန်စွာကောင်းလှ ပေသည်။ ကိုယ်ဘာလုပ်လုပ် ပြန်မပြောနိုင်သည့်အရာမှာ ထိုလောက ကြီးပင်ရှိသည်။

x x x x

အမှန်တော့ ရုပ်ရှင်ဆိုတာ ရင်ရှုပ်စရာချည်းပါပဲ။ အပေါ်ယံယဉ်ကျေးမှုအရ ပျော်ရွှင်စရာကောင်းနေပေမယ့်

ဒီစွတ်တစ်ခုလုံးမှာ ပါဝင်သူ ရာချီ(သူ့နေရာနဲ့သူပေါ့)ရှိတဲ့အထဲမှာ တကယ်ပျော်ရွှင်သူ တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စသာ။

ကြံရည်ကြိတ်စက်လို အရည်ညှစ်ထုတ်ခံနေရသူ။ အရိပ်ရ တုန်းမှာ တလေးတစား အငင်အောက်ဝင်နားပြီး ထဘီလှန်းဖို့တန်း လိုတဲ့အခါ ခုတ်လှဲခြင်းခံရတဲ့ဝါးပင်လိုလူ။ ဘယ်တော့မှ ကုန်ချော မဖြစ်နိုင်တဲ့ ရာသက်ပန်ကုန်ကြမ်းလူ။ ငါ့မီးရောင်လေးတစ်ချက် ကြောင့် သူတို့တွေများ ပိုလှသွားလေမလားဆိုပြီး ရင်ခုန်နေတဲ့လူ။ လူ...လူ...လူ။

လူတွေချည်းဖြစ်ပါလျက် “ဒီကောင်တော့ လူဖြစ်သွားပြီ”လို့ အပြောခံရတဲ့လူ။ လူမဖြစ်ခင်က ဘာဖြစ်ခဲ့မှန်းမသိ တဲ့လူ။ ဒီလိုလူတွေကြားမှာ ညာစားနေတဲ့လူ။ ချောင်လို့သွားနေတဲ့ လူ။

ကဲ...ကိုယ့်လူ ဘယ်နှယ်နေသေးလဲ။

တချို့ကလည်း မီးသွေးသည်လိုပါပဲ။

ကိုယ့်မီးသွေးကကောင်းနေပါလျက် ရေငြိမ်းပြီး အချိန်ပိုစီး အောင် လုပ်ချင်သူ ချည်းပါပဲ။ “အဲဒါမှမရရင် နေခြောက်ပြန်လှန်း။ အကောင်းအတိုင်းလည်း ရောင်းချင်ရောင်းရဲ့။ အဲဒါမှ သူ့အလုပ် မဖြစ်ရင် အားလုံးကိုကြေအောင်ချေ။ အမှုန်အဖွဲဖြစ်မှ စက်နဲ့ပြန် တောင့်ပြီး မီးသွေးတောင့်ဆိုပြီး ပြန်ရောင်းချင်ရောင်းမှာပါ။

သူ့ရဲ့ငွေကြေးဟာ မီးသွေးလို အပျက်အစီးနည်းပါးလှပါ ကယ်။

“ငွေတိုးချစားရင် ဒီထက်ပိုမြတ်ပါတယ်တဲ့၊ အခုက ဝါသနာပါလို့ ဒီအလုပ်ကိုလုပ်ကြတာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မေးချင်တာက...

“ဝါသနာပါပေမဲ့ ရုံးတဲ့အလုပ်ဆို မလုပ်ဘူးမဟုတ်လား”

ဟာသကားများတာလည်း မပြောပါနဲ့တော့။

x x x x x

“အရုပ်ရရင်ရိုက်မယ်ဟေ့”

ဒီဒါရိုက်တာကျတော့တစ်မျိုး။ ဘယ်နားဖြစ်ဖြစ် အရုပ်ပေါ်လျှင်ရိုက်သည်။ ရိုက်ချက်က ပတ်စပို့(စ်) ဓာတ်ပုံထက်ဘာမှမပို။ မင်းသားမင်းသမီး ခေါင်းကနေ လည်ပင်းအထိရလျှင်ရိုက်ပြီး။ အဓိကက ကိုယ်တိုင်ဇာတ်ညွှန်းမဖတ်တတ်ခြင်းပင်။

“ဟေ့...ဇာတ်ညွှန်းထဲမှာ ဒီအတိုင်းရေးထားတယ်ဟေ့၊ ပြောကြည့်၊ ရရင်ရိုက်မယ်”

ငယ်စဉ်က ရွာမှာ ဖားရိုက်ငါးရိုက်၊ ပြီးတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ပလာတာရိုက်။ အရွယ်ရောက်တော့ ကားဘော်ဒီဝင်ရိုက်။ ရိုက်ရိုက်မကုန်ဘဲ ဒါရိုက်တာဖြစ်လာတော့လည်း မြင်မြင်သမျှရိုက်မယ်ဆိုတာချည်း လုပ်နေတော့သည်။

ပရိကျွဆာများကလည်း ဒီလိုဒါရိုက်တာမျိုးကို ကြိုက်သည်။ မြန်မြန်ရိုက်၊ မြန်မြန်ပြီးတော့ ကုန်ကျစရိတ်သက်သာသည့်အပြင် မြန်မြန်ငွေပေါ်သည်မဟုတ်ပါလား။

“ကဲ...မင်းသားမင်းသမီးက ဟိုးဝေးဝေးကနေ လမ်းလျှောက်လာမယ်၊ ဒီနားရောက်လာရင်ပြီးပြီ၊ ကဲ ရိုက်မယ်”

“ဆရာ...ဟိုးဝေးဝေးကနေလာရမှာဆိုတော့ ကျွန်တော် တို့

ဘာတွေပြောခဲ့ရမလဲဆရာ”

“အလ္လာပသလ္လာပပေါ့ကွာ၊ သီချင်းအဆုံးမှာ ဒီရောက်ရင် ပြီးပြီ”

ထိုတစ်ခွန်းထဲနဲ့တင် ကိစ္စပြတ်သွားသည်။ အမှန်တော့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ပလေးဘက်ခ်ရိုက်ရမှာဖြစ်သည်။ ဒါကို ရှာရှာကြံကြံ ကဒ်စိတ်စိတ်ရိုက်နေလျှင် အချိန်ကုန်မည်။ ရိုက်ချက်များ စဉ်းစားရမှာမို့၊ အလွယ်ကူဆုံးနည်းဖြစ်သော သီချင်းတစ်ပုဒ် သုံးမိနစ်စာ မင်းသားမင်းသမီး လမ်းပေးလျှောက်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သုံးမိနစ်အကွာ အဝေးလမ်းလျှောက်ရသည်မို့ မည်မျှဝေး မည်ကို စဉ်းစား၍ရသည်။ မင်းသားမင်းသမီးခမျာ ကင်မရာထဲ၌ အစက်အပြောက်သာ မြင်ရတော့၏။

“ဖိုက်၊ ဖိုး၊ သရိုး၊ တူး၊ ဝမ်း အက်ရှင်”

ဒါရိုက်တာထံမှ ထိုစကားသံကြားသည်နှင့် အားလုံးအနားရသွားသည်။ အမှန်တော့ ထိုတော့မှ အားလုံးလုပ်ငန်းစရမည်ဖြစ်သော်ငြား မမြင်ရနိုင်သောနေရာမှ စ၍ လောငံးရေခု(စ်)ယူထား၍ အားလုံးအေးဆေးဖြစ်သွားသည်။ မီးထိုးစရာလည်းမလို၊ အသံဖမ်းစရာလည်းမလို ယုတ်စွအဆုံး ကင်မရာမင်းပင်လျှင် ကင်မရာကို ထရိုင်ဘော့(မ်)အပေါ်တင်ပြီး ပုလင်းဖွင့်နေပေပြီ။ သုံးမိနစ်ဆိုသည့် အချိန်ကနေပေလေ။

နေမီးလည်း ငေးကြည့်နေမိတော့သည်။ ယခုနောက်ပိုင်း သံစဉ်လွင်က ဤမင်းသားငယ်နှင့်သာ အတွဲများနေသည်မဟုတ်ပါလား။ နှစ်ယောက်လုံးက အရွယ်ငယ်ငယ်များမို့ လိုက်ဖက်သောစုံတွဲ ပင်။

နေမီး ငေးကြည့်နေမိတော့သည်။

အမှန်တော့ သူလည်း ထိုသို့ယောက်ျားပီသစွာ သံစဉ်လွင်နှင့် တွဲဖက်ချင်လှပေသည်။ ယခုတော့ ငေးကြည့်နေရုံမှတစ်ပါး...

“ဖတ်”

“ဟိတ်...ဘာတွေငေးနေတာလဲ”

တင်ပါးကို လက်နှင့် ဖတ်ခနဲပုတ်ပြီး မေးလာသည်မို့ ရုတ်တရက် စိတ်ထဲတင်းခနဲ။ ကြည့်လိုက်တော့ ဂယ်ပါ(အကူလူ)တင်မောင်လွင်။

ရုပ်ရှင်ထဲ မီးလိုလျှင်မီးထိုး၊ လူကြမ်းလိုလျှင် လူကြမ်းဝင်လုပ် ဘာမှလုပ်စရာမလိုလျှင် လိုအပ်သည်များ ထမ်းရသေး။ အကြမ်း သမားပင်။ ရုပ်ရှင်အကြမ်းသမားလောကတွင် နာဘူးဆိုပြီး နာမည် ကြီးသူ။

“တင်မောင်လွင်ရှေ့ ဝါးကားတောင်မဖြတ်နဲ့ဟေ့၊ ဝါးလုံး ပေါက်မြင်ရင်တောင် စိတ်ထိန်းနိုင်တာမဟုတ်ဘူး”

ဟုပင် ပြောစမှတ်တွင်သူ။ ယခုတော့ ပြီတီတီနှင့် နေမီးကို ကြည့်နေသည်။

နေမီး ဘာမှပြန်မပြောလို၍ သံစဉ်လွင်တို့ဖက်သာ ပြန်ငေးနေမိသည်။

“ဖတ်”

“ဘာလုပ်နေတာလဲဆို”

တင်မောင်လွင်က တင်ပါးကိုအောက်က ကလော်ပုတ်ရင်း

မေးပြန်သည်။ နေမီးကလည်း ပြန်မဖြေလျှင် ဒီထက်ပိုဆိုးလာမည်မို့

“ကြည့်နေတယ်လေ၊ မမြင်ဘူးလား”

“ဟိဟိ”

နေမီးဆီမှ စကားသံကြားတော့ တင်မောင်လွင် အူမြူးသွားသည်။ ထို့ကြောင့် အနားကိုကပ်လာပြီး...

“ချစ်ချင်လို့”

“ဘာရယ်”

“ချစ်ချင်လို့ဆို သူကလည်း”

နေမီးစိတ်ထဲ ထောင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ စဉ်းစားကြည့်လေ ကိုယ်က ကိုယ့်သံယောဇဉ်ကို ကြည့်နေချိန်ကြမှ ကိုယ့်ကို လာပြန်ကု။ နေသူက ရှိနေသည်ဆိုတော့။

“အေးအေးနေပါ”

နေမီး အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်လျှော့ပြီး ဖျောင်းဖျာသည်။ သို့သော် တင်မောင်လွင်၏လက်များက နေမီးပရုံးပေါ် တစ်ချောင်း ချင်းတက်လာ၏။

“ဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

နာမူတ်သံနှင့်အတူ နှာခေါင်းထဲမှလေများ လည်ပင်းပေါ် လာထိသည်။

“တင်မောင်လွင်တို့ကတော့ ရှာပြန်ပြီဟေ့”

အကြောင်းသိသော ရှုတင်အဖွဲ့များက သူတို့ကိုဝိုင်းကြည့် ပြီး ဟားနေကြသည်။ နေမီး အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်ကိုလျှော့နေရ၏။

“ဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

“ဖတ်”

လက်တစ်ဖက်က တင်ပါးပေါ် လာကျပြန်သည်။

“မီးမီးက ချစ်စရာကောင်းသလို ကိုကြီးတင်မောင်လွင်က လည်း ချစ်စရာကောင်းပါတယ်၊ ဟီး ဟီး”

မည်သို့ညှစ်ထုတ်လိုက်သည့်မသိ တင်မောင်လွင်၏မျက်နှာ မှာ အဆီတွေပျံ့ပြီး ပြောင်တက်လာသည်။

“သွေးသားတောင်းဆိုမှုက ကြောက်စရာမှမဟုတ်တာ အသဲ လေးရယ်၊ ဟဲ ဟဲ”

“ဖတ်”

နေမီး သည်းမခံနိုင်တော့။

“ကြောက်စရာမဟုတ်ဘူး ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့၊ ခစ် ခစ်”

တင်မောင်လွင် အူတွေမြူးနေ၏။

“ဒါဆို...ဟိုး စတိုခန်းကစောင့်လေ၊ လာခဲ့မယ်”

တင်မောင်လွင်၏ အဆီပျံ့မျက်နှာကြီး ဝင်းလက်သွား၏။

“ဂယ်...ဂယ်ပေါ့နော်၊ ဂယ်ပေါ့၊ ခွီခွီ”

တင်မောင်လွင် တက်မတတ်ချက်မတတ် ပျော်သွားသည်။ ဒါကို လူရှေ့မှာရှိ နေမီးက မျက်စိလေးချိပြီး...

“ဂယ်ပေါ့၊ စောင့်နေနော် လာခဲ့မယ်”

“ဒါဆိုလစ်ပြီ၊ ဟစ်”
 ဝှစ်ခန့် တင်မောင်လွင် ပျောက်သွားသည်။
 “တင်မောင်လွင်တို့ကတော့ ပိုင်တယ်ဟေ့၊ ဟား ဟား”
 ကင်မရာမင်းကြီးက အားရဝမ်းသာအော်ရယ်သည်။ နေမီး
 သံစဉ်လွင်တို့ကို ခေ့ကြည့်လိုက်သည်။ အတော်ကလေး ဝေးနေသေး
 သည်မို့ မီနိုင်သေးသည်။ ထို့ကြောင့်...
 ကိစ္စကလည်း ရှင်းမှဖြစ်မည်ကိုး။
 ထို့ကြောင့်...

x x x x x

တံခါးကို ဝှန်းခနဲပိတ်ပြီး ချက်ချလိုက်သည်။
 အမှောင်ထဲတွင် တင်မောင်လွင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရင်း အူမြူး
 နေသည်။

“သဲလေးကလည်း စောင့်ရတာကြာလိုက်တာ”
 ဆိုကာ နေမီးထံ တိုးလာရန်ပြင်သည်။ နေမီးက လက်ကား
 ပြပြီး...

“ခဏလေးနေပါဦး၊ ပြင်ဆင်လိုက်ပါဦးမယ်”
 “မြန်မြန်လုပ်၊ မြန်မြန်လုပ်၊ ဟစ် ဟစ်”
 တင်မောင်လွင် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို အားရအောင်ပွတ်ပြီး
 ခုန်ဆွခုန်ဆွ ဖြစ်နေသည်။ နေမီးဝတ်လာသော စကင်ကို ဆွဲချွတ်
 လိုက်သည်။ အောက်မှာ ဘောင်းဘီတိုနှင့်။

“အဲ...အဲလိုမှပေါ့၊ ဟာဟ”
 ရယ်သံမျိုးစုံ ထွက်နေ၏။ နေမီး ဒေါက်ဖိနပ်ချွတ်လိုက်ပြန်
 သည်။
 “ဟီး”

စိုးမိုးစာပေ

တင်မောင်လွင် အသည်းယားနေပုံရသည်။ ပုံစံက ဂနာ မငြိမ်။
 ဆံပင်တုချွတ်လိုက်ပြန်သည်။ အတွင်းမှ ခေါင်းတုံးဆံပင်
 ပေါက်ကလေး။ အင်္ကျီကို ဆွဲချွတ်ချလိုက်သည်။

“အဲ...ဒါ...ဒါ...ဒါကြီးက”
 နေမီး၏ခန္ဓာကိုယ်တွင် ပတ်ထားသော နဂါးကြီးနှစ်ကောင်
 မြင်တော့ တင်မောင်လွင် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ငါ့အဖေ ဦးနေမင်းဆိုတာ ကြားဘူးလား”
 “ဟင်...ဘယ်...ဘယ်သူ”
 နေမီးထံမှ ယောက်ျားသံပီပီသသကြီး ကြား၍ တင်မောင် လွင်
 ကြောင်သွားသည်။

“ငါ့အဖေမှာ ဒီလိုနဂါးကြီးနှစ်ကောင်ရှိတယ်၊ သူ ထောင်ထဲ
 မှာထိုးလာတာ”

“ယား”
 အခြေအနေကို ရိပ်မိသော တင်မောင်လွင်က နေမီးကိုပြေး
 ထိုးသည်။ နေမီးက ခုန်ရှောင်ပြီး နံကြားထဲပစ်ကန်ထည့်လိုက်သည်။
 “အင့်”

ချက်ကောင်းထိသွားသော်လည်း လဲကျမသွား။ ရုပ်ရှင်ထဲက
 လူကြမ်းလိုက်လုပ်နေသူမို့ သူလည်းမခေ။

“ဟား”
 “ဝုန်း”
 “ခလွမ်”
 “ကျား”
 စတုတစ်ခုလုံး ဝုန်းဒိုင်းကျသွားသည်။
 အပြင်မှာကြည့်နေသော ရွာတင်အဖွဲ့များကတော့...

စိုးမိုးစာပေ

“ဟာ...တင်မောင်လွင်တို့၊ ပွဲကြမ်းနေပြီဟေ့၊ ဂိုဒေါင်ကြီး တစ်ခုလုံးတောင် လှုပ်နေတာ၊ ဟား...ဟား”

“ဟုတ်ပါကွာ...တင်မောင်လွင်ဆိုတဲ့ကောင်ကတော့ လုပ် လိုက်မှဖြင့် ပွဲကြမ်းတွေချည်းပဲ”

“အမှန်တော့ တင်မောင်လွင် ပွဲကြမ်းနေခြင်းမဟုတ်။ ပွဲကြမ်း ခံနေရခြင်းပင်။

“ခွပ်”

“ခွပ်”

“အင့်”

မေးဖျားချည်းပဲ နှစ်ချက်ဆင့်အထိုးခံရ၍ တင်မောင်လွင် သွေးဆစ်မှနေ၍ ခုန်းခနဲ ပြုတ်ကျကာ နေမီးရှေ့ ငိုက်စိုက်ကြီးဖြစ်နေ သည်။

“ခွပ်”

“အား”

မေးဖျားပေါ် လက်သီးနောက်တစ်လုံး ထပ်ကျတော့ တင်မောင်လွင် လန့်ကျသွားသည်။ လှုပ်ပင်မလှုပ်နိုင်တော့။

နေမီးက သူ့အပေါ်ခွထိုင်ပြီး နံဘေးနားက မှန်ကွဲစကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

နေမီးလက်ထဲမှ မှန်ကွဲစကိုမြင်တော့ တင်မောင်လွင် ဇောချွေးများပျံ့ထွက်လာသည်။

နေမီးက အေးဆေးစွာပင်

“မင်းမသိလိုက်ဘူးထင်တယ်၊ ငါ့အဖေထောင်ကျသွားတဲ့ အကြောင်းကို”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း”

တင်မောင်လွင်က ကြောက်လန့်တကြား ခေါင်းရမ်းသည်။

ခေါင်းပေါ်မှစ၍ ချွေးသီးများထွက်ကျနေပြီ။

“တစ်နေ့မှာ ငါ့အဖေက ဂိုဒေါင်တစ်ခုထဲ ပစ္စည်းတွေဝင်ရှင်း တော့ အလုပ်ရှင်ကဝင်လာပြီး မတရားခိုင်းတယ်”

တင်မောင်လွင် နေမီးကို ကြောက်လန့်တကြားကြည့်သည်။

“အဲဒါကို ငါ့အဖေက မလုပ်နိုင်ဘူးပြောတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အဖေကို အလုပ်ရှင်က ပြေးရိုက်တယ်၊ ငါ့အဖေလည်း မခံနိုင်တာနဲ့ နံဘေးနားမှာတွေ့တဲ့ ဟောဒီလိုမှန်ကွဲစနဲ့ အလုပ်ရှင်ရဲ့ရင်ဘတ်ထဲ ထိုးသွင်းလိုက်တယ်၊ ဟောဒီလိုနေရာမျိုးပေါ့၊ သွေးတွေက ပွက်ခနဲ ခုန်ထွက်လာတယ်၊ ပြီးတော့ ဂိုဒေါင်တစ်ခုလုံး ရဲခနဲပဲ”

နေမီးက တင်မောင်လွင်၏ရင်ဘတ်ကို ထောက်ပြသည်။ တင်မောင်လွင်၏မျက်နှာ သွေးမရှိတော့။

“မင်းရော...မင်းရဲ့ရင်ဝမှာ မှန်ကွဲစစိုက်နေတာ အနီး ကပ်မြင်ချင်လား”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း မလုပ်ပါနဲ့၊ ကြောက် ကြောက်ပါ ပြီ” တင်မောင်လွင်က အကြောက်အကန်ဟောင်းပန်သည်။ နေမီးက အေးဆေးစွာထပြီး မှန်ကွဲစကို နံဘေးနားပစ်ချလိုက်သည်။

“ဒီနေ့အဖြစ်အပျက်ကို ငါ့ဘယ်တော့မှမမေ့ဘူး၊ နောက် တစ်ခါထပ်ဖြစ်ရင် မင်းရဲ့ရင်ကို ငါ မှန်ကွဲစစိုက်ပေးရလိမ့်မယ်”

တင်မောင်လွင် ထပ်မံမထနိုင်သေး။ ကြောက်လန့်၍ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

နေမီးက သူ့အဝတ်များတစ်ခုစီ ပြန်ဝတ်နေသည်။ တင်မောင်လွင်ကတော့ ကြောက်အားလန့်အားနည်း နေမီးကိုငေးဆဲ။

အားလုံးဝတ်ပြီးမှ နေမီးက တင်မောင်လွင်ကိုပြန်ကြည့်ကာ “ဒီအဖြစ်အပျက်ကို ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောပါနဲ့၊ မင်းနဲ့ငါက

ပြောမိတယ်ဆိုတာနဲ့ မင်းရဲ့ရင်ဝမှာ မှန်ကွဲစကို အနီးကပ်မြင်ရမယ်”

x x x x

နေမီးက တံခါးကို ဂျိုင်းခနဲဖွင့်ကာ အပြင်သို့လှမ်းထွက်

လိုက်သည်။ သူ့ကိုလည်းမြင်ရော အပြင်မှာစောင့်ကြည့်နေသော
စူတင်အဖွဲ့သားများက...

“ရှိုး...တို့မာမိကွ”

ဟု လှမ်းအော်နေောက်သည်။ နေမီးပြုံးပြီး ခါရမ်းရမ်း
လျှောက်သွားသည်။

“တို့မာမိကတော့ အလတ်ကြီးပဲဟေ့၊ ဟိုကောင်ရော”

တံခါးဝလှမ်းကြည့်တော့ ကိုယ့်ဒူးကိုယ်ကိုင်ပြီး ခွေယိုင်ထွက်
လာသော တင်မောင်လွင်ကို တွေ့ရသည်။ အားလုံးထင်တာတစ်မျိုး
မို့...

“ဟာ...တင်မောင်လွင်တို့ ကိုယ့်ဒူးတောင်ကိုယ်မနိုင်
တော့ပါလားဟေ့၊ ဟား ဟား အတော်စွမ်းတဲ့ကောင်”

“တင်မောင်လွင်ရာ မင်းတော့လွန်လွန်းပါတယ်၊ ဘယ်နှယ် နေလဲဟေ့”

အားလုံးက တင်မောင်လွင်ကို သူရဲကောင်းသဖွယ် ဝိုင်းမေးကြသည်။ သို့သော် ဘာမှမကားမေးမရ။ အရင်က အင်မတန်နှုတ်ဖွာသော တင်မောင်လွင် ဂိုဒေါင်ထဲကအကြောင်းကိုတော့ တစ်ခွန်း တစ်ပါဒမှ ဖွင့်ဟခြင်းမရှိ။ ဘယ်လိုမေးမေး ဘာမှပြန်မပြောတော့ ပေ။

x x x x x

“ကျွန်တော်ဗျာ”

တင်မောင်လွင်၏လက်များ တုန်ရင်နေသည်။ ထမင်းဆာတာလား၊ အရက်ဆာတာလားတော့မသိ။

“အဖေက ဟိုးအရင်ခေတ်က ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ပါပဲ”

တင်မောင်လွင်၏မျက်နှာ ပေရေညှိုးနွမ်းနေသည်။

“ငယ်ငယ်ထဲက အဖေနဲ့ ရွှတင်တွေလိုက်ရင်း ဒီလောကထဲ ရောက်မှန်းမသိရောက်လာတာ”

လောကတွင် တစ်နေရာရာကို ရောက်မှန်းမသိဘဲ ရောက်နေသူတွေအများကြီးပင်။

“အဖေဆုံးတော့လည်း ဒီလောကထဲ တဝဲလည်လည်ကျန်ခဲ့တာပေါ့”

သက်ပြင်းချသံကြားရ၏။

“စဉ်းစားကြည့်လေ ဒီလောကက စည်းလုံးရင်ပျော်စရာကောင်းပါတယ်၊ အဲ မစည်းလုံးတော့လည်း ရှာကြံပျော်နေရတာပါပဲ”

ဘယ်ဟာ အမှန်တရားမှန်းမသိ။ သူလည်းသိပုံမပေါ်။

“လူတွေကတော့ အမြင့်ဆုံးကိုမှန်းကြတာပဲလေ၊ ကျွန်တော်ဆိုလည်း အဖေလိုပဲ ဒါရိုက်တာဖြစ်ချင်တာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီခေတ်မှာ

တော့ ဘယ်လိုမှမလွယ်တော့ဘူး၊ မိုးကျရွာကိုယ်တွေက ပေါ်နေပြီ လေ”

ဘယ်သူ့ကို ရည်ရွယ်နေမှန်းတော့မသိ။

“ဒါရိုက်တာ၊ မင်းသားဆိုတာ အောက်ခြေကတက်လာစရာမလိုတော့ဘူး၊ ပိုက်ဆံရှိရင် ဘယ်သူ့ကိုမဆို လက်ညှိုးထိုးခိုင်းလို့ရနေပြီပဲ၊ ရနေပြီပဲလေ၊ ပညာဘယ်လိုတော့မှာလဲ ဒီတော့”

လူတိုင်းတွင် အလွမ်းဓာတ်မျိုးစုံရှိပါသည်။ သို့သော် ဤလောက၌ ပိုမိုများပြားလွန်းပါသည်။

“အောက်ခြေအလုပ်သမားဟာ အမြဲတမ်း အောက်ခြေအလုပ်သမားပဲဖြစ်တော့မှာလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပျော်စရာကောင်းပါ တယ်၊ ဆိုက်ကားနင်းရ၊ စပါယ်ယာလိုက်ရတာထက်ပေါ့၊ ရွှတင်ထမင်း လေးစား၊ တစ်ခါတစ်ခါလည်း ဒါရိုက်တာတွေ၊ မင်းသားတွေရဲ့ ပေးစာကမ်းစာလည်းရပေါ့”

နေကလေးက ညို့နေပြီ။ တခြားဒါရိုက်တာဆို ရွှတင်သိမ်းပြီ။ သို့သော် ဒီဒါရိုက်တာက ဘာမှမသိ၍ မသိမ်းသေး။

“ဒီလိုနောက်ကျရင် အိမ်ကိုပြန်ဖို့ ကားမရှိတော့ဘူးလေ၊ သိမ်ကြီးဈေးထဲပဲ လွတ်ရာနေရာဝင်အိပ်ရတော့မှာ”

ဘယ်ဟာအမှန်တရားလဲမသိ။ ဘယ်သူက အမှန်တရားလည်းမသိ။ အမှန်တရားများ လမ်းမှားနေသလားဟုပင် တွေးမိ သည်။

“လူတိုင်း ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် တိုးတက်ချင်ကြတာပဲ၊ တိုးတက်ချင်ရင်တော့ စိတ်ဓာတ်တွေပြင်ကြရမယ်လေ၊ ကျွန်တော်တို့လို အခြေခံလူတွေကလေ့ပေါ့”

“မာမီ”

“ရှင်”

ပုံစံပြင်လိုက်သည်။ သူလည်း စိတ်ဓာတ်ပြင်သင့်နေပြီလား။

အားလုံးရော စိတ်ဓာတ်ပြင်သင့်ပြီလား။ ယခုမှစ၍ပြင်လျှင်ရော
မှီနိုင်ဦးမလား။

“ရှုတင်သိမ်းမယ်ဟေ့”

ဟော...နေဝင်ချိန်တောင်ရောက်နေပြီ။

x x x x x

အချစ်သည် လောင်ကျွမ်းတောက်ပတတ်သော မီးစတစ်စ ပင်။
ထိုမီးသည် ဘယ်တော့မှ ငြိမ်းသတ်သွားရိုးထုံးစံမရှိ။ ထိုမီးကပင်
လူနေမှုအဖွဲ့အစည်းကို ပိုမိုခိုင်မာစေခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

ထိုမီးသည်ပင် တငွေငွေနှင့် လူကိုလောင်မြိုက်စေပါ သည်။
(ထို့ကြောင့် ချစ်သူနှင့်တွေ့ချိန်တွင် လူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပူနွေး
လာစေပါသည်။)

သို့သော် ထိုမီးက ကျန်းမာရေးကို အထူးကောင်းမွန်စေ၍
သွေးကိုနွေးစေပါသည်။ အချစ်ကြောင့် ပြာကျသွားသူတွေ၊ အချစ် ကြောင့်
စိုလင်းလာသူတွေ၊ ခံယူချက်ပေါ်မူတည်၍ ပြောင်းလဲသွား တတ်သူများ။
ပြောင်းလဲမှုများ။

လက်မခံချင်သော်လည်း အလိုလိုရောက်လာသော သံယောဇဉ်။
ထိုသံယောဇဉ်ကြောင့် လောင်မြိုက်ရသောပုထုဇဉ်။

ကဲ...ဘယ်သူက ဘာပြောနိုင်မည်နည်း။ သူကရော...

ငယ်ကချစ်တော့အနှစ်တစ်ရာ။

x x x x x

ပြုံးရယ်ကြည်နူးနေသောမြင်ကွင်း။

ခပ်ဝေးဝေးမှကန်ရေပြင်။ တောတန်းကလေးက ညို့နေ သည်။
ကောင်မလေး၏ ရယ်သံလွင်လွင်။ ပြောမကုန် နိုင်သော
အချစ်အကြောင်းများ။

စိုးမိုးစာပေ

ကောင်မလေးက ကောင်လေးရင်ခွင်ကို မှီနဲ့လိုက်သည်။

ကောင်လေး၏လက်က ကောင်မလေး၏ပခုံးသားပေါ်။

အကြည့်ချင်းဆုံခိုက် အဓိပ္ပာယ်များ။

“ပစ်”

“ဝုန်း”

“ဟာ...ရွာထဲမှာ ဂျပန်တွေဝင်နေပြီ”

“ဒက်...ဒက်...ဒက်...ဒက်”

“ဟာ...ပြေး ပြေး”

မြင်ကွင်းက ချက်ချင်းပြောင်းသွား၏။

ကောင်လေးက ကောင်မလေးလက်ကို ဆွဲပြေးသည်။ အနောက်မှ

စိုးမိုးစာပေ

သေနတ်သံနှင့် ဗုံးဆဲများ။

“အား”

ကောင်မလေး၏ ကြောက်လန့်တကြားအော်သံ။ ကောင်လေးက

ကောင်မလေးကို တွဲပြေးသည်။

ကောင်မလေးက အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ လူအုပ်ကြီးကျော်ကာ
နေမီးရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လာသည်။

“ကဒ်”

ဒါရိုက်တာ၏အော်သံ။

“ကောင်းတယ်ဗျာ၊ အကြီးကြီးဗျာ”

“ဆရာ...သေးသေးလေးပါဆရာ”

“သေသွားမယ်၊ သေသွားမယ်”

စိုးမိုးစာပေ

“ဆရာ လေဖြတ်ရုံပါဆရာ၊ လေလေးပဲဖြတ်သွားတာ”

“ကမ္ဘာသွားမှာ...ကမ္ဘာသွားမှာ”

“ဆရာ...ဆရာ သန်လျင်ပဲရောက်ပါသေးတယ်ဆရာ”

သံစဉ်လွင်က နေမီး၏ရင်ခွင်ထဲမှ ထွက်မသွားသေး။ နေမီး
၏ရင်ခွင်သံတို့ ခုနကကြားသော ဗုံးဆဲများလို။

“ကြောက်လိုက်တာ မီးမီးရယ်”

သံစဉ်လွင်၏ အသံတိုးတိုး။ နေမီး သံစဉ်လွင်ကို အလိုလို
ပြန်လည်ပွေ့ဖက်မိရင်း...

“မကြောက်ပါနဲ့၊ မကြောက်နဲ့ကော့နော်”

စိုးမိုးစာပေ

သံစဉ်လွင်၏ခန္ဓာကိုယ်က တုန်ယင်နေတုန်း။ သံစဉ်လွင်က နေမီး၏ရင်ဘတ်ကို ခေါင်းမှိုလိုက်သည်။ အကြာကြီးငြိမ်သက်ရင်း...

“ရင်ခုန်သံကြားနေရသလို”

သံစဉ်လွင် နေမီးကိုမော့ကြည့်သည်။ နေမီး ရှက်ကုံးရှက် ကန်းနှင့်...

“အင်...ခုနက လွင်ပြေးလာတာကို ရင်ခုန်သွားတာ”

“ဘာလို့”

“ဟဲ့...ဟိုကောင်မဖက်တာလည်း ကြည့်ဖက်ဦး၊ အောင်မ လေး ငါ့ဖို့လည်းချန်ပါဦးဟဲ့”

မင်းသား၏အသံ။ ပြီးတော့ ကနွဲကလျှနှင့် တစ်ဖက်လျှောက် သွား၏။ နေမီး သံစဉ်လွင်ကို မသိမသာဆွဲခွာလိုက်သည်။

စိုးပိုးစာပေ

မင်းသားက မျက်စောင်းထိုးတော်မူ၏။

ဒီမင်းသားကျတော့တစ်မျိုး။ တချို့ သစ်ပင်တွေမှာ ဖြစ်တတ်သော ရောဂါလို တစ်ကိုင်းထဲခြောက်နေသည့်အစား တစ်ယောက်တည်း ကွက်ခြောက်နေခြင်းပင်။

ကင်မရာရှေ့တွင် ယောက်ျား။ ကင်မရာကွယ်သည်နှင့် မိန်းမ။ နှစ်ကိုယ်ခွဲသူမှ သရုပ်ဆောင်ကောင်းတာ လုံးဝမထင်ရ။ ဆန့်ဆန့်ကြိုးကိုလွဲနေတာ။ တစ်ခါကလည်း နေမီးကို လာမေးဖူး သည်။

“မီးမီးက မိန်းမလေးတုန်းလားဟင်”

“မယူပါဘူး၊ ဘာလို့လဲ”

“ဟယ်...တူလိုက်တာ၊ တို့လည်း ယောက်ျားပဲယူမှာ”

မင်းသားလား၊ မင်းပြားလားတော့မသိ။ သူလည်း တစ်ယောက်တည်းကွက်ပြီး ကမ္ဘာပြားနေသူ။

နေမီး ချွေးထွက်နေသော သံစဉ်လွင်ကို ချွေးသုတ်ပေးသည်။ နောက် ချွေးကြောင့်ကွက်ကုန်သောမျက်နှာကို မိတ်ကပ်ပြန်ဖို့ပေးရ ၏။ သံစဉ်လွင်က နေမီးကိုသာ လိုက်ကြည့်နေသည်။

“မီးမီးက ယောက်ျားလိုဆို သိပ်ချောသွားမှာပဲနော်”

အလှပြင်ပေးနေသော နေမီးလက် တုန်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“ဘာဖြစ်လို့ယောက်ျားလို့”

“နှုတ်ခမ်းနီပြန်ဆိုးရမယ်နော်”

သံစဉ်လွင်၏စကားမဆုံးမီ နေမီး ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။ နောက် သံစဉ်လွင်စကားမဆက်နိုင်အောင် နှုတ်ခမ်းနီကို အကြာကြီး ဆိုးပေးနေလေသည်။

သံစဉ်လွင်၏မျက်ဝန်းထဲတွင် ပဟေဠိပေါင်းမြောက်မြားစွာ ကို မြင်နေရသည်။

စိုးပိုးစာပေ

ထိုပဟေဠိ၏အဖြေကား...

x x x x x

“အေးကွ...မင်းအဖြစ်ကလည်းဆန်းပါ့ကွာ”

မာမိဥခေါ် ကိုတင်ဥက ဘီယာခွက်ကို မော့ချရင်း စကား
ဟ၏။ ဒီနေ့ ရွတ်နားကြသည်မို့ ချိန်းပြီး လူရှင်းသောဘီယာဆိုင်
လာထိုင်နေကြခြင်းပင်။ နှစ်ယောက်လုံး ကျားကျားလျားလျား
ယောက်ျားကြီးများလိုပင်။

နေမီးက စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်ဝတ်ထားသည်မို့ ခန္ဓာကိုယ်မှ
နဂါးကြီးနှစ်ကောင် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ပေါ်ထွက်နေလေသည်။

ကိုယ့်ရဲ့ငယ်ချစ်ကို ယောက်ျားလိုကာကွယ်ရမဲ့အစား မိန်းမလို
မိတ်ကပ်လိမ်းနေရတယ်ဆိုတော့ အတော်ကလေးကိုတော့
မဟုတ်တဲ့ဇာတ်လမ်းကြီးဖြစ်နေပြီ။

နေမီး သက်ပြင်းချရင်း ဘီယာခွက်ကိုမလိုက်သည်။

“ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲဗျာ၊ ရှေးဘဝက ဘယ်လို ဆုတောင်း
မှားခဲ့တယ်မှမသိတာ”

“ဒါနဲ့နေပါဦး...ဒီကောင်မလေး အခု ဟိုမင်းသားအသစ်
ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ အတော်တွဲနေတယ်နော်”

နေမီးရင်ထဲ နင့်ခနဲဖြစ်သွား၏။ မှန်ပေသည်။ ယခုတလော
သံစဉ်လွင်မှာ နာမည်ရ တက်သစ်စမင်းသားတစ်ယောက်နှင့်
အတော်ကလေးကို တွဲရိုက်နေကြသည်။ ပရိသတ်များကလည်း သူတို့
နှစ်ယောက်ကို လိုက်ဖက်လွန်း၍ အားပေးကြသည်။ ယုတ်စွအဆုံး
ကြော်ငြာမှာပင် သူတို့နှစ်ယောက်အတွဲပင်။ သံစဉ်လွင်ကလည်း
အတက်မြန်သည်ဟု ဆိုရမည်ပင်။ အချိန်တိုအတွင်း ပရိသတ် နှုတ်ဖျားမှာ
‘ဇင်ဇေနိုင်’ဆိုသော နာမည်မှာ ရေပန်းစားနေလေပြီ။

“ဒါလည်းဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲဗျာ၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကိုက
ယောက်ျားတစ်ယောက်လို ရင်မှမဆိုင်ရဲတာ”

ကိုတင်ဥ ခေါင်းညိတ်သည်။ နောက် ဘေးဘီကြည့်ရင်း...

“ဒါလည်း ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ နောက်ပြီး မင်းသမီး

တစ်ယောက်ဆိုတာ မင်းသားနဲ့ပြောလည်း၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း စပွန်ဆာဆိုတာ ရှာမှပဲအဆင်ပြေတာပဲလေ”

သိပြီးသားအကြောင်းအရာမို့ နေမီး ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဘီယာခွက်ကိုမော့ချလိုက်သည်။ ကိုတင်ဥကသာဆက်၍...

“မင်းပဲစဉ်းစားကြည့်လေ မင်းသမီးအသစ်တစ်ယောက်ဆိုတာ သူရတဲ့သရုပ်ဆောင်ကြေးက ဘယ်လောက်ရှိလို့လဲ၊ အဲသူတို့ အဝတ်အစားကြေးနဲ့ မိတ်ကပ်ဖိုးတောင်မှ မရတာဘဲ၊ တစ်ကားရိုက် တစ်ကားစိုက်နဲ့ ရေရှည်ဆို ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲ၊ မိဘက ကျိကျိတက် ချမ်းသာရင်တော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ အဲဒါမှမဟုတ်ရင် စပွန်ဆာရှာ၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင် မင်းသားနဲ့ကပ်ပေါင်းပေါ့၊ ဒီက မင်းသမီးငယ်ထဲက မင်းစဉ်းစားကြည့်လိုက်၊ ဒီအလုပ်သီးသန့်နဲ့ ရပ်တည်နိုင်တဲ့သူ လက်ချိုးရေကြည် ဆယ်ဂဏန်းတောင်ပြည့်ပါ့မလားပဲ၊ အဲကျန်တာ တွေက သူ့အစီအစဉ်နဲ့သူပေါ့”

ဘီယာက အနည်းငယ်ပင်နွေးနေပြီ။ မအေးတော့လျှင် သောက်မကောင်းတော့ပြီမို့ မော့ချလိုက်သည်။

“နောက်ပြီး ပွဲစားတွေလည်းရှိသေးတယ်ကွ၊ နိုင်ငံခြားက လူတွေနဲ့ မင်းသားမင်းသမီးတွေ အကျိုးတော်ဆောင်တွေလေ”

ထိုသူများကောင်းမှုနှင့် ဒီကအနုပညာရှင်တွေ နိုင်ငံခြားက လူတွေနှင့် အိမ်ထောင်ကျကြတာလဲမနည်း။ ဟိုဖက်က စီးပွားရေး အဆင်ပြေသူတွေနှင့် ဒီကမင်းသားမင်းသမီးများကို ချိတ်ပေးခြင်း ပင်။ တွေ့ကြုံ ယူကြုံ အဆင်ပြေကြုံ၊ ဒုက္ခရောက်ကြုံပေါ့။

“မင်းကောင်မလေးကတော့ မိုးပါတယ်၊ နာမည်ပျက်လည်း မရှိဘူး၊ တကယ်ဝါသနာပါလို့ လုပ်နေတာပဲ၊ ဒါကြောင့်လည်း အတက်မြန်တာပေါ့”

မင်းကောင်မလေးဆိုသောစကားက ရင်ထဲကို လှိုက်ခနဲဖြစ် စေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူမအနားနေရသည်ကိုက ဘုရားပေး သောဆုလာဘ်ပင် မဟုတ်လား။

“မင်းအနေနဲ့ ဖွင့်ပြောသင့်ရင် ဖွင့်ပြောရမယ်လို့ငါထင်တယ်၊ ငါတိုက်တွန်းတယ်၊ တို့တွေက ဒီဘဝနဲ့တစ်သက်လုံးနေသွားကြမှာမှ မဟုတ်တာ”

မည်သို့သော အင်အားမျိုးနှင့် ဖွင့်ပြောရမည်မသိ။ သူ့ကိုယ် သူပင် အပုန်းလား၊ အပွင့်လားမသိ။ ဖြစ်လေရာဘဝ၌ အသားကျ အောင်နေနေရသူ။

“ဒါနဲ့”

“ဟာ...ဟာ ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဟေ့ ဒီမှာဘယ်သူ တွေလဲ လာကြည့်ကြပါဦး”

စကားမဆုံးမီမှာပင် အသံကြား၍ ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

ဆိုင်ထဲဝင်လာကြသော အမူးသမားများ။ သူတို့လည်း အင်မတန်ရေချိန်ကိုက်နေပြီထင်။ ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးပင် ဖြစ်နေကြပြီ။ သူတို့ကိုမြင်တော့ မာမီဥမျက်နှာ ပျက်သွား၏။ ပြဿနာက လိုက်လာ ပြီကိုး။

“ဒီမှာလေ...တို့လမ်းထဲက ရပ်ရင်ထဲမှာ မင်းသားရဲ့ ဝမ်းကြောမနာဘဲ ရထားတဲ့မာမီလေ၊ နာမည်က မာမီဥတဲ့၊ လာကြည့် ကြစမ်းပါဦး၊ ဟောဒီရုပ်ကြီးကို”

သူငယ်ချင်းများကိုပါ ခေါ်လိုက်သည်။ လေးငါးခြောက် ယောက်လောက်ရှိမည်။

“ဘီယာတွေဘာတွေသောက်လို့ပါလား၊ အဆင့်က တဖြည်း ဖြည်းတက်လာပါလား၊ ဒါက မင်းတို့လိုကောင်မျိုးတွေအတွက် မဟုတ်

ဘူး”

တစ်ယောက်က မာမီဥ၏ သောက်လက်ဖန်ခွက်ကိုယူပြီး
သွန်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟဲ...ဟဲ အဲလိုတော့မလုပ်ကောင်းပါဘူးကွာ၊ ဟဲ ဟဲ”

နဂိုအူရွှင်သော မာမီဥက ရယ်သည်။ တစ်ယောက်က မာမီဥ၏
ဆံပင်ကိုဖွပြီး...

“လုပ်တော့ ဘာဖြစ်ချင်လဲပြော”

“ခွပ်”

“အား”

စကားထက်ကို မာမီဥလက်သီးက ပိုမြန်သွား၏။

“ဟာ...ချပြီကွ၊ ပိုင်းချ...ဟား”

“ခွပ်”

“ဘုတ်”

“အင်း”

အခြေအနေက ရုတ်ခြည်းပြောင်းသွား၏။

“ဟေ့...ဟေ့ မလုပ်ကြနဲ့လေ”

ဆိုင်ရှင်၏တာဝန်သံ။ ထူးမလာတော့။

“ခွမ်း”

“ခလွမ်း”

“အား”

ဖန်ခွက်တွေ ပုလင်းတွေ ပလူပျံနေသည်။

“ခွပ်”

“အား”

“ခွပ်”

စိုးမိုးစာပေ

“အား”

နေမီးအနီးနားက နှစ်ယောက်ကို လှဲသိပ်လိုက်သည်။ မာမီဥ
ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူကလည်းမခေ။ အရည်အချင်းက နေမီး
ထက်မလျော့နိုင်။ နေမီး သူ့ကိုကြည့်ပြီး သဘောကျသွား၏။ ထိုစဉ်
မှာပင်...

“ဟေ့ကောင် သတိထား”

“ခွပ်”

“အား”

အလစ်အငိုက်မှာ အနောက်က လူတစ်ယောက်က နေမီး
နောက်ကျောကို ပုလင်းကွဲနှင့် ဝင်ထိုးသွားသည်။ နောက်ကျောက ပူခနဲ။
သွေးကဖြာခနဲ။

စိုးမိုးစာပေ

နေမီး ဒေါသတကြီးနှင့် လှည့်၍ထိုးလိုက်သည်။

“ဖြောင်း”

“အား”

“ခွပ်”

“အား”

ဒေါသထွက်သွားပြီမို့ မဲမဲမြင်ရာ။ ဒေါသကြောင့် အမြင်
အာရုံများဝေဝါး၍...

ဒေါသက “မီးမီးရေ”ဟု ခေါ်သံကြားလိုက်ရသလို။ ချက်ချင်း
ဝုန်းဒိုင်းကျသွား၏။

စိတ်က ကျားတစ်ကောင်လိုဖြစ်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင်...သတိထား၊ သတိထား၊ ဟေ့ကောင် သတိ ထား”

မာမိဥက အနောက်က သိုင်းချုပ်ပြီး သတိပေးရသည်။

“အား”

အတင်းရုန်းကန်နေသေးသည်။

“ဟေ့ကောင်...ငါကွ၊ တင်ဥ စိတ်ကိုလျှော့ စိတ်ကိုလျှော့
ဘယ်သူမှမရှိတော့ဘူး၊ စိတ်ကိုလျှော့”

အသံများ ဆက်တိုက်ကြားရမှ စိတ်ကလူဆီပြန်ကပ်သည်။

နံဘေးနား ဝှေ့ကြည့်လိုက်တော့ ဖရိုဖရဲနှင့် အားလုံးလဲနေပြီ။

“ဟေ့ကောင် သတိရပြီလား၊ သတိရပြီလား”

ဘေးဘီဝှေ့ကြည့်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“စိတ်လျှော့...စိတ်လျှော့ ဘယ်သူမှမရှိတော့ဘူး”

အားလုံးက သူ့ကိုငေးကြည့်နေကြသည်။

“အား”

အခုမှ ခုနပုလင်းကွဲနှင့် အထိုးခံရသောလက်ပြင်နေရာက

နာသလို။

“တောက်”

စိတ်မရှည်စွာ ဝတ်လာသော စွပ်ကျယ်ကို ဆွဲချွတ်လိုက် သည်။
ခန္ဓာကိုယ်ကို သိုင်းပတ်ထားသော နဂါးကြီးနှစ်ကောင်ကိုမြင် တော့ အားလုံး
အံ့အားသင့်သွားကြသည်။

“နေမီး”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ခေါ်သံ။ နေမီး လှည့်ကြည့်မိသည်။

“သံစဉ်လွင်”

သူ့ကို တအံ့တဩငေးကြည့်နေသော သံစဉ်လွင်ခေါ်
မင်းသမီးလေး ဇင်ဝေနိုင်။ ဆိုင်ထဲဝင်လျက်တန်းလန်း ရန်ပွဲတွေ့၍
ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ရပ်ကြည့်နေပုံရ၏။

မှတ်မိသွားမည်စိုး၍ မျက်နှာချက်ချင်းလွှဲလိုက်သည်။ နောက်
အမှောင်ထဲသို့

“နေမီးရေ”

ခေါ်သံက ကပ်ပါလာသေးသည်။ နေမီး လှည့်မကြည့်တော့။
မျက်ရည်များ ပါးပြင်ပေါ် အလိုလိုစီးကျလာသည်။ ခြေလှမ်းကို
ပိုသွက်လိုက်သည်။

ယခုလောက်ဆို မာမိဥလည်း ခြေရာဖျောက်လောက်ပြီ။

x x x x

ဝါးရုံပင်မှ ကိုင်းဖျားဖြာထွက်နေသလို အချစ်သိစိတ်စီး ကြောင်းက
ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ ဝံ့ပျံနေသည်။

“နေမီးရေ”

ဟု ခေါ်သံကြားတိုင်း အိပ်မက်မှလန့်နိုးရတာအမော။

ဘယ်သူပြောပြော ကိုယ့်သဘောသာ ကိုယ်ဆောင်ပေမဲ့
နှမြောတသဖွယ် မျက်နှာကလေးကိုတော့ ငေးကြည့်ချင်မိသည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ၊ အတွေးထဲမှာ၊ မသိစိတ်၊ သိစိတ်ထဲမှာ
ချစ်သူ၏ပုံရိပ်က အမြဲတစွာနေပေပြီ။ ကိုယ်တိုင်တောင် နတ်ယူမရ
သည့်နောက် မည်သူက ချိုးဖျက်နိုင်မည်နည်း။

တစ်ကိုယ်လုံး ယိမ်းယိုင်နေသလောက် လိုက်လံယိမ်းယိုင်နေ
သော ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် မောဟစိတ်ကို ပိုမိုများမြှောင်စေပါ သည်။
သို့သော် အချစ်သည် သူ့အတွက်တော့ပုံပြင်။

x x x x

ပုံပြင် (၆)

ခဲတံချွန်စက်က ခဲတံကိုပြောသည်။

“မင်းကို ဘဝတုံးပေးနေတာငါကွ”

ခဲတံက ပြန်ပြောသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်ဘဝကို ချွန်မြအောင်
သွေးပေးနေတာပါ”

ဥပဒေသ။ ။ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်ကျေးဇူးတင်တတ်ပါ။

x x x x

ရင်ထဲမှာ တထိတ်ထိတ်ဖြစ်နေသည်။ မနေ့က အဖြစ် အပျက်များ
သံစဉ်လွင်သိသွားပြီလားဟု စိုးရိမ်နေမိ၏။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ဒီလိုနေ့မျိုး သံစဉ်လွင်အနား သူမသွားချင်။
ထိုသို့မသွားလိုက်မှ ပိုရိပ်မိသွားမှာလည်း စိုးရိမ်မိသည်။

မလှမ်းချင်လှမ်းချင်နှင့် အိမ်ထဲလှမ်းဝင်လိုက်သည်။

“မီးမီး...မီးမီး မြန်မြန်လာ”

အိမ်ထဲရောက်သည်နှင့် ထူးထူးခြားခြား သံစဉ်လွင်၏အသံ

ကို အရင်ကြားရ၏။ ပြီးနောက် သူ့နားပြေးလာပြီး လက်ဆွဲသည်။

“လာ...မြန်မြန်လာ”

နေမီးလည်း ဘုမသိဘမသိနှင့် သံစဉ်လွင်ဆွဲခေါ်ရာ
လိုက်ပါသွားရသည်။ သူမမမျှာလည်း တက်ကြွနေပုံရ၏။

သူမ၏အခန်းထဲရောက်တော့အခါ အခန်းတံခါးကို ဂျိမ်းခနဲ
ဝိတ်ချလိုက်သည်။ ပြီးနောက် နေမီးနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ရင်း...

“မနေ့က သူ့ကိုတွေ့လိုက်တယ်သိလား”

“ဟင်...ဘယ်သူ့ကို”

“လွင်ရှာနေတဲ့ လွင်သူငယ်ချင်းကိုလေ”

“ဟင်”

နေမီး မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွားရသည်။ အလိုလိုနေရင်း
ရင်ခုန်သံမြန်လာကြ၏။ သံစဉ်လွင်ကတော့ သတိထားမိပုံမပေါ်။
သူ့ဘာသာသူ အားတက်သရောဖြင့်...

“လွင်က သူ့ကို ချက်ချင်းမှတ်မိတယ်သိလား၊ သူ့ပုံစံက
ငယ်ငယ်ကအတိုင်းပဲ ကျွတ်ဆတ်ဆတ်မာကျောကျောနဲ့ သူ့ကိုယ်လုံး
မှာလည်း သူ့အဖေအတိုင်းပဲ နဂါးကြီးနှစ်ကောင်ထိုးထားတာ”

သံစဉ်လွင်က စိတ်လိုလက်ရပြောသည်။ နေမီးကတော့
တို့ဖတ်တွေ လွတ်ကျ၊ နှုတ်ခမ်းနီတောင့်တွေပြုတ်ကျနှင့် ဖြစ်နေမိ၏။

“သူကလေ ငယ်ငယ်ကအတိုင်းပဲ၊ သူ့ရှိရာရန်ပွဲရှိသလားပဲ၊
အေးလေ သူက မဟုတ်မခံကိုး”

နေမီးမှာ ပြောစရာစကားမရှိ။ တို့ပတ်ကောက်သလို
နှုတ်ခမ်းနီတောင့် ကောက်သလို လုပ်နေမိသည်။ သံစဉ်လွင်၏စကား
ကသာ အမျှင်မပြတ်။

“သူ့နာမည်ခေါ်လိုက်တော့ သူလည်ကြည့်တယ်သိလား၊

သူ့မျက်လုံးထဲမှာ လွင့်ကို မှတ်မိတဲ့အရိပ်အယောင်မြင်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဘာလို့ လွင့်ဆီမလာတာလဲ မသိဘူး။

ရိပ်မိသွားမှာစိုးလို့ပေါ့ဟုသာ ပြောလိုက်ချင်သည်။

“သူ့ဘာလို့ လွင့်ဆီမလာတာလဲဟင်”

သံစဉ်လွင်က နေမီးကို ကြည့်၍မေးသည်။ နေမီး ကြက်သေ သွားသည်။ နောက်မှ သတိရပြီး

“ဟို...ဟိုလေ သူ့ဘဝကိုသူ အားငယ်လို့နေမှာပေါ့”

“ဪ”

နေမီးကိုကြည့်၍ သံစဉ်လွင် တွေ့သွားသည်။ နောက်မှ သတိရသလိုဖြင့်...

“သူ့ဘဝကို သူကဘာလို့အားငယ်ရမှာလဲဟင်၊ သူက မီးမီး တို့လို မာမိမှမဟုတ်ဘဲ”

“ဟို...ဟိုလေ”

ပြောစရာစကားများ လည်ချောင်းဝတွင် ဆွံ့အသွား၏။ အတန်ကြာမှ အားတင်းပြီး...

“ဒီ...ဒီလိုလေ၊ လွင်က မင်းသမီး၊ မင်းသမီးဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား၊ သူ သူက လူမိုက်ကလေးပဲဆိုတော့ အဲဒါ သူ့ကိုယ်သူရှက် ပြီး”

“ဪ”

စကားများက အစီအစဉ်မကျ။ သို့သော် သံစဉ်လွင်က နားလည်ပုံရ၏။ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရင်း စဉ်းစားနေသည်။ နောက် ဒတ်ခနဲ နေမီးပန်းကိုလှမ်းကိုင်ကာ...

“သူက”

“အား”

နေမီး မနေ့ကရထားသည် ဒဏ်ရာပေါ်မို့ ကျင်စွာ

လွတ်ခနဲအော်လိုက်သည်။ ဒါကို သံစဉ်လွင်က မျက်လုံးလေးပြူးပြီး

“ဘာ...ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

နေမီးလည်း ရုတ်ချည်းအခြေအနေကို သုံးသပ်မိပြီး...

“ဘာ...ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ပုရွက်ဆိတ်...ပုရွက်ဆိတ် ခြေထောက်ကိုကိုင်လို့”

သံစဉ်လွင်က ဇေဇဝါကြည့်သည်။

“ပုရွက်ဆိတ်ကို ကံတာများ ဒီလောက် အော်ရသလား၊ ဒဏ်ရာများရှိလို့လား”

“မရှိ...မရှိပါဘူး၊ ဒဏ်ရာက ဘာလို့ရှိရမှာလဲ”

“ဒါဆိုစမ်းကြည့်မယ်”

သံစဉ်လွင်က ခုနနေရာကို ထပ်မံကြည့်သည်။ ဒဏ်ရာ နေရာပင်။ နေမီး အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်နေသော်လည်း မနာ ချင်ယောင်သာဆောင်နေလိုက်ရသည်။ သံစဉ်လွင် ရိပ်မိသွားမှာ စိုးသည်ကိုး။ သံစဉ်လွင်က ဒဏ်ရာနေရာကို ပြန်လည်ဖွတ်ပေးရင်း

“သူ...လွင့်နိုးနိုးနားနားမှာ ရှိနေသလိုပဲ ခံစားရတယ်”

နေမီးမျက်ဝန်းထဲ အရာရာပြာမှိုင်းနေသည်။ ဘယ်အရာမှ အရောင်မထွက်၊ ယောက်ျားကြီးတန်ဖဲ့ ငိုချင်စိတ်သာ ကြီးစိုးနေ သည်။ ရုံးပွဲချင်ချလိုက်ချင်စိတ်သာ ဖြစ်ပေါ်နေမိတော့သည်။ သို့သော်

“ကဲ...စွတ်သွားဖို့ မိတ်ကပ်ပြင်ရအောင်”

အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းသိမ်းပြောတာတောင် အသံက တုန်ယင်နေသည်။ မျက်လုံးလေးက သူ့ဆီဝဲနေသည်။ ထိုမျက်လုံး လေး၊ ထိုအကြည့်လေးကြောင့်ပင် သူ ဒီနေရာက အမြန်ဆုံးပြေး ထွက်ချင်နေမိတော့၏။

“သူ လွင့်ကိုကာကွယ်ဖို့ အနားမှာပဲရှိနေမှာပါ”
 ကောင်မလေး၏နှုတ်ထွက် ရေရွတ်စကား။ မကြာမှီမှီ၍
 ကြားအောင်ပြောနေသလားပင် ထင်မှတ်ရသည်။

x x x x x

“အား”
 ရင်ခေါင်းခြစ်အော်သံနှင့်အတူ သူ အားကုန်ပြေးနေမိ သည်။
 ဘာကြောင့် ဘယ်လို ထိုစိတ်ကူးပေါက်သည်တော့မသိ သူ

သတိထားမိချိန်ဝယ် အားကုန်ပြေးလွှားမိနေပြီ။ လူတစ်ကိုယ်လုံး
 ချွေးများရွှဲနစ်နေပြီ။ သို့သော် ခြေလှမ်းများက မရပ်တန့်သေး။

လူနေအိမ်များ၊ ပန်းခြံများ၊ သစ်ပင်တန်းများ ရိပ်ခနဲရိပ်ခနဲ
 ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အနီးအနား တောင်ကုန်းတစ်ခုကိုကွေ့၍ အရူး
 တစ်ယောက်ပမာ ကုတ်ကပ်ပြေးတက်လိုက်သည်။ ဇောကဦးဆောင်
 နေသည်မို့ ခဏချင်းတောင်ပူစာလေးထိပ်သို့ ရောက်သွားသည်။

ရင်တစ်ခုလုံး လှိုက်ဖိုနေသည်။

နေရာအတော်များကို အပေါ်စီးက မြင်နေရသည်။
 “လွင်ရေ”
 “လွင်ရေ...လွင်ရေ”
 သူ့အသံက ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။
 “ငါယောက်ျားပါ”
 “ငါယောက်ျားပါ၊ ငါယောက်ျားပါ”
 ထိုအသံက အစပိုင်းမှာ ကျယ်လောင်သလောက် နောက်
 ပိုင်းတွင်မူ တိုးတိတ်၍ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

သူ့အော်လိုက်သော ယောက်ျားပါဟူသောစကား ဘယ်နား
 တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်မသိရ။
 သူသာ မောကျန်ခဲ့ရ၏။

x x x x

ကျူတံနှင့်ဘောလုံးထိသံ တဖျောက်ဖျောက်ကြားနေရသည်။
 တစ်ခါတစ်ရံ၌လည်း ကျင်းဝင်သံ ‘ဂလောက်’ခနဲကြားရသည့်အပြင်
 “ချိုးယား”

ဆိုသော အောင်ပွဲခံသံနှင့်အတူ ဖန်ခွက်ချင်းထိသံ ချွင်ခနဲ
 ကြားရပြန်သည်။

နေမီးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ခဲတံလေးကို လှည့်ပတ်ကြည့်

ရင်း ငေးရီနေသည်။

“ဟား...ဟား ကျင်းဆိုတာ စိမ်တတ်ရင်ဝင်ပါတယ်၊ ဟား ဟား”

စကားသံများက သူ့ကိုစောင်းပြောနေသလားတောင် ထင်ရသည်။

“နေမီး...မင်းမှာလည်း ကျွတ်ရှိသားပဲ၊ လာလေ”
ဘကြီးဖြစ်သူ၏ခေါ်သံ။ အသုံးမပြုတာကြာ၍ မှီတက်နေပြီ ဖြစ်သော ကျွတ်ကို ရေကြည်မိသည်။ မှန်ပေသည်။ ထိုကျွတ်ကို တစ်ခါမှ အသုံးမပြုဖူးသေး။

“လုပ်စမ်းပါ နေမီးရ၊ ဟား...ဟား”
သက်ပြင်းသာချမိသည်။ ခဲတံလေးကို လှည့်ပတ်၍ကြည့်နေမိသည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ကြည့်ခဲ့မိသော ခဲတံလေးက မရိုးနိုင်သေး။ ရံဖန်ရံခါ ခဲတံရှင်၏မျက်နှာလေး ပေါ်လာ၍ ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။

သက်ပြင်းထပ်ချမိသည်။ ရင်ထဲ၌ အလိုလို နေရင်း တင်းကြပ်နေမိသည်။

“အဖေ”
ပြန်ထူးသံမကြားရ။ ခြေသံတော့ ရပ်တန့်သွားပုံရသည်။

“ဘကြီး”
ခလောက်ခနဲအသံနှင့် နောက်ဆက်တွဲ ဘာမှမကြားရ။ သူလည်း ရပ်တန့်သွားပုံရသည်။ အသက်ပြင်းပြင်းရှူလိုက်သည်။ ပြောသင့်မပြောသင့် မစဉ်းစားနိုင်တော့။ နှုတ်မှစကားလုံးများ အလို လိုအပ်ကျလာသည်။

“ကျွန်တော် ဒီအလုပ်ကိုမလုပ်ချင်တော့ဘူး”
“ဟား...ဟား...ဟား”

တိုးညှင်းသောရယ်သံတို့ ကြားရ၏။ ပြီးတော့ ပုံမှန်လှုပ်ရှားမှုအတိုင်း ဘောလုံးနှင့်ကျွတ်ထိပ်ထိသံ ခလောက်ခနဲ ကြားရပြန် သည်။ သူမှသာ အားတင်း၍...

“တကယ်ပြောတာပါဗျာ”
သူ့အသံမှာ တုန်ယင်နေမှာသေချာ၏။
“ကျွန်တော် ငယ်စဉ်ကတည်းက ဒီအလုပ်ကို မကြိုက်ခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမယ့်”

စကားတွေက အစီစဉ်ကျမကျ မသိနိုင်တော့။ ပြောစရာ တွေက ရင်ထဲမှာအပြည့်။ လှည့်လည်းမကြည့်ရဲ။

“စားဝတ်နေရေးဆိုတာ တစ်ခုထဲနဲ့”
မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာသည်။ အသံတို့အားလုံး ငြိမ်နေ၏။ သူ့စကားကိုနားထောင်နေလား။ ထိုးစရာဘောလုံး မရှိ၍ဘဲ ချောင်းနေကြသလားမသိ။

“အရွယ်ရောက်လာတဲ့ သူတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ အချစ်ဆိုတာရှိတာပါပဲဗျာ၊ အဖေတို့လည်း ကြုံခဲ့ဘူးမှာပါ”

ကြုံခဲ့ဘူးလို့ သူ့ကိုတောင်မွေးခဲ့သည်ပဲလေ။ ငြင်းလို့မှမရ တာ။ ဘကြီးကတော့ ကုပ်ကမြင်းမို့ ထားပါတော့။

“ကျွန်တော့်အသက်အရွယ်မှာ ဒီလိုလိမ်ညာပြီး နေနေရတာ မျိုးကျွန်တော်မလုပ်ချင်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ယောက်ျား တစ်ယောက်လိုပဲ နေခွင့်ပေးပါ၊ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား”
ရယ်သံတချို့ ကြားရပြန်သည်။ နေမီး ရေကြည်မိသည်။ သူ့စကားရော အရာဝင်ရဲ့လားမသိ။ တစ်ခါတစ်ရံ လူကြီးများကို ခန့်မှန်းရခက်သည်မဟုတ်လား။

www.burmeseclassic.com

“ချီးယား”

အော်သံနှင့်အတူ ဖန်ခွက်တိုက်သံ ချင်ခနဲကြားရသည်။ သူ့စကားက လူကြီးများအတွက် ပေါ့ပျက်ပျက်ဖြစ်နေပြီလား။ သူ မခန့်မှန်းနိုင်။ ပြီးနောက် ဘကြီးမှစ၍...

“ငါမပြောလား မင်းသားရဲ့ပါးစပ်က ဒီစကား ဒီရက်ပိုင်း ထွက်ကိုထွက်ရမယ်လို့၊ ဟဲ့ ...ဟဲ့”

“ဟဲ့နဲ့တယ်...ဟဲ့နဲ့တယ်၊ အစ်ကိုပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ထင်နေပြီးသားပါ၊ တစ်နေ့နေ့မှာပေါ့၊ ဟား... ဟား”

သူတို့ဘာသာသူတို့ ဘာတွေပြောပြီး သဘောကျနေသည် မသိ။ နေမီး ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။ ဘကြီးက ဘီလိယက်ကျွတ် ကို ထောင်၍ ဝိစကီကို အနည်းငယ်စုပ်သောက်လိုက်သည်။ ပြီးမှ...

“ငါတို့တွေလည်း မင်းကို ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ ဘဝမဆုံးစေချင်ပါဘူး၊ နေမီး၊ အဲ ဒါပေမယ့် မင်းပါးစပ်က ဘယ်အချိန်မှာ ဖွင့်ပြောမယ် ဆိုတာ”

ဘကြီးစကားကို အဖေကပါပြုံးပြီး...

“ငါတို့ဘဝတွေလည်း ပြည့်စုံနေပါပြီ၊ လူချင်ပချင်တဲ့ မိန်းမတွေ ပေးထားတဲ့ငွေတွေက ငါတို့အတွက် သုံးလိုတောင်ကုန်ပါ့မလား၊ ဝဲ၊ ဒါကြောင့် ငါတို့လည်းဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ”

ဘာတွေဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလဲမသိ။ နေမီး ကြောင်၍သာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဘကြီးမှထက်၍...

“ငါတို့လည်း မင်းပြောတဲ့နေ့မှာ အနားယူဖို့ တခြားနေရာမှာ အိမ်တစ်လုံးတောင် ဝယ်ထားပြီးပြီ၊ တို့တွေအားလုံး ယောက်ျားပီပီသသနေဖို့ပေါ့”

“တကယ်...တကယ်လားဟင်”

နေမီး ဝမ်းသာသွားသည်။ လူကြီးနှစ်ယောက်၏ ဖန်ခွက်ထိ စိုးမိုးစာပေ

သံ ချင်ခနဲကြားရ၏။

“မင်းသာ ရနေတဲ့ငွေကြေးကို မက်မောပြီး ဆက်မျောနေတယ်ထင်လို့ တို့လည်း စောင့်ကြည့်နေတာပါ၊ တို့လည်း မင်းရှိနေ လို့ မျှေးနေရတာ၊ အမှန်တော့ မင်း ဒီအလုပ်ကို ဆက်လုပ်မယ်ဆို လည်း တို့က မင်းကိုလွှဲပြီး အနားယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား၊ ဘကယ်လို့ မင်းဆက်လုပ်တော့ရင်လည်း ဒီအလုပ်ကို ရပ်ပစ်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ၊ ရှိနေတဲ့ တပည့်တွေကလည်း ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ခံတဲ့ အရည်အချင်းရှိနေကြပြီပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီဆုံးဖြတ်ချက်အားလုံး မင်းအပေါ် မှာပဲ မူတည်တယ်လေ”

“တကယ်...တကယ်ပြောနေတာလား၊ ဘကြီးတို့ အဖေတို့ တကယ်ပြောနေတာလား”

စိုးမိုးစာပေ

သူ့တွင် ဝမ်းသာလုံးကြီးဆိုနေသည်။ ဝမ်းသာလုံးက အတော် ကြီးမှန်း ယခုမှသိရသည်။ ဝမ်းသာလုံးက အတော်ကြီးပါသည်။

“ဒီ...ဒီလိုမှန်းသိရင် အစကတည်းက ပြောပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဒီဘဝကို ငယ်ငယ်ကတည်းက မကြိုက်တာပါ”

သူ့အသံက ငိုသံများ စွက်နေလား။ ဝမ်းသာလွန်း၍ တုန်ယင်နေလားပင် မသိတော့။

“ဘာလဲ အခုရော နောက်ကျသွားပြီလား”

အဖေ၏အမေး။ နေမီး ရှက်ကုံးရှက်ကန်းနှင့် ခေါင်းသွက် သွက်ခါပြီ...

“နောက်မကျသေးပါဘူး အဖေရာ၊ မှီပါသေးတယ်”

သူ့စကားကို ဘကြီးက မျက်မှောင်ကျပြီး...

“ဒါနဲ့ နေပါဦး မင်း ခုနကမျက်ရည်တိုင်းတိုင်းနဲ့ ပြောလိုက်

တဲ့အထဲမှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ ပါသလားလို့၊ အဲဒါ ဘယ်သူ”
ဘကြီးဖြစ်သူ၏ အမေးကြောင့် နေမီး တွန့်သွားရပြန်သည်။
ပြီးနောက် ခေါင်းကုတ်ပြီး...

“နောက်တော့သိမှာပါ၊ ကြို ကြိုတော့မပြောချင်ဘူး၊ အဟဲ”

“ယောက်ျားယူမှာတော့ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား”

“အာ...ဘကြီးကလည်း မိန်းမဗျ၊ မိန်းမ၊ မိန်းမကမှ...
ဟာ...မပြောချင်သေးပါဘူးဗျာ”

မျက်ဝန်းထဲ ချစ်သူမျက်နှာပေါ်လာသည်။ မကြာမီ ပျော်ရွှင် ကြည်နူးရမည့် အရိပ်အယောင်များကို ကြိုတင်ခံစားမိသည်။

“နေဦး...ကျွန်တော် လုပ်စရာရှိတာတွေ သွားလုပ်လိုက် ဦးဗယ်”

“ဟ...ဘာတွေများလုပ်စရာရှိလို့လဲ”

“ကျွန်တော့်ရဲ့မိန်းမဝတ်စုံတွေ မီးရှို့မလို့ဗျို့...မီးရှို့မလို့”

နေမီး နေရာမှခုန်ထ၍ ပြေးသွားသည်။ ဒါကို ဘကြီးဖြစ်သူ

က...

“ဟေ့ကောင်ရဲ စွန့်လွှတ်မယ်ဆိုလည်း လှူပစ်လိုက်လေကွာ၊
ဒါမှ ရတဲ့သူက”

“မလှူနိုင်ဘူး ဘကြီးရေ၊ လှူထားပြီးမှ အဲဒီဝတ်စုံတွေ
တစ်ယောက်ယောက်ဆီက ပြန်တွေ့နေရင် စိတ်ပြောင်းသွားမှာမို့လို့၊
ဟား...ဟား”

“ဟာဗျာ...ဒီကောင်ကတစ်မျိုး၊ ဟား...ဟား ဟုတ်ပါ တယ်လေ၊
ယောက်ျားဝတ်စုံမိန်းမယဉ်တွေဆိုတော့ ဝတ်မယ့်သူဆိုဒ် ရှားသား”

သိပ်မကြာပါ။ နေမီး သူဝတ်ဆင်နေကျ ဝတ်စုံများကို ဖွေပိုက်ပြီး
ခြံထဲ၌ လွှတ်သည့်နေရာတစ်ခုတွင် ပုံ၍ မီးရှို့နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟား...ဟား သွားပေတော့ဟေ့၊ နောက်နေ့ကစပြီး
ဒါတွေမလိုတော့ဘူး၊ မလိုတော့ဘူး”

မီးခိုးငွေ့များ ကောင်းကင်ယံ ပျံတက်နေသည်။ ထိုမီးခိုးငွေ့
များက မိန်းမပျိုလေးသဖွယ် နွဲ့နှောင်းစွာ ဝဲပျံနေလေ၏။ နေမီး
မီးခိုးငွေ့များကိုကြည့်၍ အကြီးအကျယ် သဘောကျနေလေသည်။

“ဟား...ဟား ဘဝဟောင်းရေ နေခဲ့ပေတော့၊ မဒုက်ဖြန်
ဆိုရင်...မနက်ဖြန်ဆိုရင်”

“မီးမီးရေ”

“ရှင်...အဲ...ဗျာ”

လူက ဘဝဟောင်းကို မီးသာရှို့နေတာ ခေါ်နေကျအသံ
ကြားတော့ ပါးစပ်က အကျင့်ပါနေပြီးသား။

“ဖုန်းလာတယ်၊ မီးမီးတဲ့”

နေမီး စိတ်ညစ်သွားသည်။

“ဟာ...အရေးထဲမှာအဖေရာ၊ ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“မင်းသမီးတဲ့”

“ဟင်...ဗျာ”

ရင်ကို ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားစေ၏။ ပြီးနောက် မီးရှို့လက်စ
အဝတ်များ ဆက်ပစ်ချရမလား။ ဘေးဖယ်ထားရမလား မသိတော့။
နောက်မှ သတိရပြီး မီးတောက်မကြီးစေရန် အဝတ်များ ဘေးဖယ်ပြီး
အိမ်ပေါ် ကမန်းကတန်းပြေးတက်သွားရသည်။ နောက် တယ်လီဖုန်း
ခွက်ကို ရင်ခုန်စွာ...

“ဟဲလို”

“မီးမီးလား”

မမေ့နိုင်သောအသံလေး။

“လွင်လား...ပြောလေ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

အသံလေး တိတ်သွားပြန်သည်။ နေမီး မရိုးမရွတ်သွားပြန်
သည်။

“ပြောလေ...လွင် ဘာကိစ္စလဲ”

သက်ပြင်းချသံ ကြားရ၏။ အတန်ကြာ အသံတိတ်နေပြန်
သည်။ နောက်မှ...

“မနက်ကျရင် အစောကြီးအိမ်လာခဲ့ပါလားဟင်”

“ဟို...ဟို ရှူတင်ရှိလို့လားဟင်”

“မရှိဘူး”

အသံက ခေတ္တတိတ်သွားပြန်သည်။ နေမီး၏ရင်များ တဒိတ်
ဒိတ်ခုန်နေ၏။ သူ၏အဖြစ်များကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရမလားဟု စိတ်ကူး
မိသေးသည်။

“မနက်ဖြန်ကျရင် အရေးကြီးတဲ့ တိုင်ပင်စရာရှိလို့”

ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရပြန်သည်။

“တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ”

“ဘာရယ်”

“ဟို...ဟိုလေ”

စကားကို ဘယ်လိုဆက်ပြောရမှန်းမသိ။ သူ့မှာလည်း ပြောစရာစကားများ တင်းကြပ်နေပြီကိုး။

“ဟို...ဟိုလေ။ မီး...မီးမှာလည်း ပြောစရာစကားတွေ ရှိနေလို့”

“ဪ”

အသံတွေ တိတ်သွားကုန်၏။ လေပြည်ညင်းနှင့်အတူ အဝတ်အစားများ ရှို့ထားသောမီးခိုးတွေကို တွေ့နေရသည်။ ဖုန်းခွက်ကိုကိုင်ရင်း စကားစကိုရှာနေမိသည်။ သို့သော်...

“ဒါပဲနော်၊ မနက်ကျမှဆိုမယ်”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းခွပ်ခနဲချသွား၏။ နေမီးကတော့ ငိုငိုပြီး ဖုန်းခွက်ကို ကိုင်ထားဆဲ။ နောက်မှ သတိရပြီး ဖုန်းခွက်ကိုပစ်ချကာ ကမန်းကတန်း ပြေးဆင်းသွားမိသည်။

သူမီးရှို့ထားသော ဝတ်စုံတို့ လောင်ကျွမ်းဆဲ။

“ဟာ...သွားပြီ၊ သွားပြီ၊ အားလုံးလောင်ကုန်ပြီ”

မီးစွဲသေးသော ဝတ်စုံတစ်စုံကို လျင်မြန်စွာ ဆွဲယူလိုက် သည်။ ဘာရယ်မဟုတ် ထိုဝတ်စုံလေးကို မြတ်နိုးစွာ ရင်ထဲမွှေပိုက် ထားမိသည်။ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

မနက်ဖြန်တစ်ရက် ထိုဝတ်စုံလေးကို အသုံးပြုရဦးမည် မဟုတ်ပါလား။

ကျန်သည့်ဝတ်စုံများက လောင်ကျွမ်းတောက်ပကုန်လေပြီ။

x x x x

ရောက်ဖူးနေသောလမ်း ဖြစ်သော်ငြား သည်တစ်ခါသွားရ တာ ရင်အခနဲဆုံးဖြစ်နေသည်။ ကိုယ့်ခြေဖျားလက်ဖျားများကို ပြန်စမ်းကြည့်သည်။ ဘာကြောင့်ရယ်မှန်းမသိဘဲ အေးစက်နေ၏။

ရင်ခနဲသံက မြန်ဆဲ။

လွင်ကို ဘယ်ကဘယ်လို စဖွင့်ပြောရမှန်းမသိ။ ဖွင့်ပြော လိုက်လို့ လွင်ကရော လက်ခံနိုင်ပါ့မည်လားမသိ။

မိတ်ကပ်ပြင်သည့် မာမီတစ်ယောက်က မင်းသမီးကို ချစ်ကြောင်းကြိုက်ကြောင်းပြောလျှင် လက်ခံနိုင်ပါ့မလား။ သူမသိနိုင်။

လွင်က လက်မခံလျှင်ရော။

ရင်က တဒုန်းဒုန်းနှင့် ခုန်သွားပြန်သည်။

သူ သက်ပြင်းချမိသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လွင်အနားတွင် သူ ယောက်ျားတစ်ယောက် လို ရှိနေခြင်းကပင် သူ့အတွက် ဘုရားပေးသောဆုလာဘ်ပင်။

“ချစ်တယ်လွင်...ငယ်ငယ်ထဲကပါ”

စကားစတို့ အလိုလိုလွင်ကျလာသည်။

ကားဆရာကြီးက ဆတ်ခနဲပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“ဘာ...ကိုကိုလွင်ကို ဘာပြောလိုက်တယ်”

နေမီး ကိုယ်ရှိန်ပြန်သတ်လိုက်သည်။

“ဘာ...ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

ကားဆရာကြီး ပြန်လှည့်သွား၏။

“တောက်...ရည်းစားမြို့ပြင်ပြောင်းသွားလို့ စိတ်ညစ်နေ ရတဲ့အထဲ မာမီက ရည်းစားစကား စောင်းပြောတာခံရတယ်လို့၊ ကံကို မကောင်းပါဘူး”

နေမီး ကြိတ်ရယ်မိသည်။ ကားဆရာနာမည်နှင့် သွားတိုက် ဆိုင်သွားသည်ကိုး။

“အ...အဲဒီလမ်းကိုချိုး”

ကားဆရာက လွင်တို့လမ်းထဲ ချိုးဝင်ပေးသည်။ နောက် လွင်တို့အိမ်ခြံထဲသို့...

“ကျေးဇူးပါပဲ”

ကားပေါ်မှဆင်း။ ကားတံခါးကို ဂျိန်းခနဲပိတ်ကာ မင်္ဂလာ စကားကို ဆိုမိ၏။

သို့သော် ကိုကိုလွင်ကားက မကျေမနပ် ပြန်လှည့်သွားသည်။

နေမီး ပြုံးမိသည်။ နောက် ခြေလှမ်းက သံစဉ်လွင်တို့အိမ်ထဲ သို့။

× × × ×

အိမ်က အေးစက်စွာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ခါတိုင်း ရှူတင် ရှိလျှင် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော အိမ်ဖော်များပင် မတွေ့ရ။

သံစဉ်လွင်၏မိခင်ပင် အပြင်ထွက်သွားသည်ထင်၊ အရိပ် အယောင်ပင် မမြင်ရ။ သွားနေကျလမ်းမို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရွေးချယ်လိုက်သည်။ မဟော်ဂနီရောင် ပြောင်လက်နေသော လှေကားအတိုင်း အေးစိမ့်စွာ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းမိသည်။

အိမ်ပေါ်ထပ်ကလည်း ပြောင်ရှင်းပြီး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဘာကြောင့် ဒီလောက်တိတ်ဆိတ်နေရသည်ကို သူမခန့်မှန်းတတ်။ စိတ်ထင်များလားဟုပင် သံသယဖြစ်မိသည်။

ဖွင့်နေကျတံခါးကို အသာအယာလှည့်ဖွင့်မိသည်။

“ကျွီ”

တံခါးက အလိုက်သင့်ပွင့်သွားသည်။

အခန်းထဲမှာ သူ့ကိုကျောပေးပြီး မှန်တင်ခုံရှေ့ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသော မင်းသမီးလေး။ တစ်နည်းဆိုရသော် သူ၏ရွှေမင်းသမီး လေး။

“ဪ”

လှည့်မလာဘဲ မှန်ထဲမှနေ၍ သူ့ကိုလှမ်းကြည့်သည်။ မျက်လုံးများက မှိုင်းညှို့နေလားမသိ။

သူလည်း ဘယ်ကဘယ်လို စပြောရမှန်းမသိ။ ဖွင့်ပြောလိုက် လျှင် စိတ်ဆိုးသွားမလားမသိ။ ဒီအတိုင်းကြီးကျတော့လည်း သူ့အသည်းက မခံစားနိုင်။

သူသည် ယောက်ျားပီသသူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိစေ ချင်သည်။ သူ၏အချစ်စိတ်များက ပြည့်လျှံနေလေပြီ။ ထို့ကြောင့်..

“လွင်...လက်ထပ်တော့မယ် မီးမီး”

“ဟင်”

သူမပြောခင် ထွက်ပေါ်လာသောစကားကြောင့် ရပ်နေရာ မှ ယိုင်လဲသွားမတတ် ဖြစ်သွားရသည်။ လုံးဝထင်မှတ်မထားသော စကားမို့ ရင်ဝကို ဓားမြဲနှင့် ဆောင့်ထိုးခံလိုက်ရသလို ခံစားလိုက် ရသည်။ မျက်လုံးထဲ ပြာသွားသလားဟု ထင်ရလောက်အောင် မှုံဝါး သွားရပြီ။

“အဲဒါ မင်္ဂလာပွဲကို မီးမီးကိုအပ်မလို့”

သူမ၏အသံများ မသိမသာ တုန်ယင်နေလားမသိ။ သူလည်း ရပ်နေရာမှ တုတ်တုတ်မလှုပ်သေး။

× × × × ×

“အား”

အာခေါင်ခြစ်၍ အော်လိုက်မိသည်။ ဆုံးရှုံးခြင်းများ ရင်ထဲ လှိုက်တက်လာလေသလားမသိ။

သူမ၏အသံယဲ့ယဲ့ကလေးက နားထဲဝဲပျံ့နေသည်။

“မင်းသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ ရေရှည်ရပ်တည်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူးလေ၊ မီးမီးလည်းသိပါတယ်၊ နာမည်မပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းနေရတာကိုက ဒုက္ခတစ်မျိုးပါ၊ ဒီကြားထဲ နိုင်ငံခြားရောက်နေတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တွေက စပ်ဟပ်ကြတာကလည်း တစ်မျိုးပါပဲ၊ ပွဲစားတွေရဲ့ ပါးစပ်ဖျားမှာ ကောလဟာလဖြစ်မသွားဖို့ကလည်း”

“အား”

ငိုနေမိတာလား။ သံကုန်ခြစ်အော်နေမိတာလား မသိ။ သေချာတာကတော့ မျက်ရည်များနှင့် စီးထန်းနေတာတော့ သေချာ သည်။

သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘယ်ကိုရောက်နေသည်ကို မခန့်မှန်းနိုင်တော့။ ခြေလှမ်းရော လှမ်းနေသေးရဲ့လားတောင်မသိ။ အနီး အနား ဝေ့ကြည့်မိသည်။ အရာရာ ဝေဝါးနေဆဲ။

ခွဲခွာခဲ့ရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း သူမ၏ပုံရိပ်များ က အနီးနားတွင် ဝဲပျံ့နေဆဲ။ သူမ၏ပုံရိပ်သာ ပီပီသသ။

“အား”

ပူလောင်စိတ်စွပ်စွာ အကျိုးကို ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။ ချွတ်လိုက်သောအကျိုးကို စိတ်လိုလက်ရ ဆွဲချွတ်ပေါက်လိုက်သည်။ ဘယ်နေရာလဲ။ ဘယ်ကိုရောက်နေလဲမသိ။

“ကျွန်”

“ကျွန်”

ကားဘရိတ်အုပ်သံများကြား၍ ဝေ့ကြည့်လိုက်မှ...

x x x x

ဆူးလေမီးပွိုင့်လမ်းဆုံ။

လူလျှောက်လမ်း ကုန်းတံတားပေါ်တွင် ဆံပင်တု၊ မိတ်ကပ်

နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး နဂါးကြီးနှစ်ကောင်ပတ်ထား၍ အောက်တွင် စကဒ်နှင့် ဒေါက်ဖီနပ်စီးထားသူတစ်ဦး သည်းထန်စွာငိုကျွေးနေသည်ကို အံ့အားသင့်စွာ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

x x x x

ပုံပြင် (၇)

ပြာခွက်ထဲကပြာတချို့က ပြောသည်။

“ငါဟာ အရင်ကတော့ လူတွေရဲ့ပါးစပ်ဖျားမှာ ဈေးကြီးတဲ့ ဖိမိခံပစ္စည်းပေါ့”

နောက် ပြာတချို့ကပြောသည်။

“ကျုပ်ကတော့ တစ်ချိန်က သိပ်တန်ဖိုးရှိတဲ့စာပေါ့၊ ကလေးငယ်တစ်ယောက် လက်ဆော့ခြင်းကြောင့်သာ”

ပြာတချို့က ဆိုပြန်သည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ပညာရှင်တွေရော သူတော်ကောင်းတွေ ပါ မျက်နှာသုတ်ခဲ့တဲ့ ပဝါပါပဲ၊ အခုတော့ ပြာပေါ့”

ဥပဒေသ။ ။ အတိတ်က မည်သို့ပင်ဖြစ်ခဲ့စေကာမူ ယခု သင်ပိုင်ဆိုင်သောဘဝသာ သင့်ဘဝအစစ်အမှန်။

x x x x

မမြင်ခဲ့ဘူးသလို လူစိမ်းများလို မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ စကား စရန် အကြောင်းမရှိ။ သူမကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ သတို့သမီး ဝတ်စုံနှင့် လှပနေသော မင်းသမီးလေး။ သူ လွမ်းဆွေးစွာ ငေးနေမိ သလားမသိ။

မင်းသမီးလေးကလည်း သူ့ကိုငေးကြည့်နေသည်။ သူက တော့ တစ်သက်လုံး မဝတ်တော့ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ထားပေမဲ့ မိန်းမဝတ် စုံတို့ ဆင်မြန်းထားဆဲ။

သူ မင်းသမီးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ မြင်ခဲ့ဘူးသမျှတွေထဲ မှာ ဒီတစ်ကြိမ်အလှဆုံးလားမသိ။

လျော်ရွှင်နေရမည့်အစား သူမမျက်လုံးတို့ မှိုင်းဆနေသည် ထင်။ မျက်တောင်ပင်မခတ်ဘဲ သူ့ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“လွင်...မိတ်ကပ်ပြင်မယ်လေ”

သူသတိပေးလိုက်မိသည်။ မင်းသမီးလေးက ရံတစ်လုံးပေါ် ထိုင်သည်။ သူက သူမရှေ့မှာ။

ကျွမ်းကျင်နေပြီးသား လက်များက သူမမျက်နှာပေါ်။

ချစ်သူ၏မင်္ဂလာပွဲမှာမှ တစ်ပါးသူရင်ခွင်ထဲ အလှပဆုံး ဖြစ်အောင် ပြုပြင်ပေးရသော သူ့ဘဝ။ မည်သို့ခံစားရမည်နည်း။ ကြေကွဲစိတ်ကို မျိုသိပ်၍သာ။

မထင်မှတ်ပါဘဲ သူမမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တစ်စ စီးကျလာ ၏။ သူ အံ့အားသင့်သွားရ၏။

“လွင်...လွင်ငိုနေတယ်၊ မငိုနဲ့လေ၊ မင်္ဂလာပွဲမှာ မငို ကောင်းဘူး”

ဖြေသိမ့်နေသော သူ၏အသံများလည်း တုန်ယင်နေသည်။ မျက်ရည်ကို ပင့်သုတ်ပေးလိုက်သည်။ သို့သော် နောက်ထပ်မျက်ရည် စများက လိမ့်ဆင်းလာပြန်သည်။

“ဘာလို့ငိုနေတာလဲ လွင်”

သူမထံမှ ရှိုက်သံတစ်ချက်ကြားရသည်။

“လူတစ်ယောက်ကို သတိရလို့ပါ”

“ဟင်”

သူ၏လက်တို့ ဆတ်ခနဲတုန်သွားသလားမသိ။

“ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်ပြောပြမယ်၊ နားထောင်မလား”

“ပြော...ပြောလေလွင်၊ နားထောင်ပါ့မယ်”

လေအေးအေးလေး တိုက်ခတ်လာသည်။

x x x x

ပုံပြင် (၈)

“ဟိုးအရင်တုန်းက သိပ်ခင်ကြတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ကောင်မလေးရှိတယ်”

ငိုသံလား၊ ရှိကံသံလားမသိ။ သို့သော် သူမ၏မျက်နှာက ပြုံးယောင်သန်းနေသည်။ ပုံပြင်ကို သူမ ပြန်လည်ခံစားနေပုံရ၏။

“ကောင်မလေးက ကောင်လေးကို သိပ်အားကိုးတာ၊ သူ့ကို ကာကွယ်ပေးတဲ့အပြင် ယောက်ျားသိပ်ပီသလို့လေ”

မိတ်ကပ်လိမ်းပေးနေသော သူ၏လက်များ တုန်ယင်နေ သည်။

“ကောင်မလေးရဲ့ အန္တရာယ်တိုင်းကို ကောင်လေးက ကာကွယ်ပေးခဲ့တာလေ၊ နောက်ပြီး ကောင်လေးက သူကြီးလာရင် လက်ထွေးသမားလုပ်မှာတဲ့”

စိုးမိုးစာပေ

အချိန်ထိစေသော စကားများလား။ လက်က ဆတ်ခနဲတုန်သွားသည်။

“ကောင်လေးအမြဲပြောတဲ့ စကားတစ်ခုရှိတယ်၊ သူကြီးလာ ရင် သူ့အဖေလို ကိုယ်လုံးမှာ နဂါးရုပ်ကြီးထိုးမယ်တဲ့၊ သူ့အဖေက ဒဲဒီအရုပ်ကို ထောင်ထဲမှာထိုးလာတာတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးက မကြောက်ပါဘူး၊ သူ့အဖေက ဘာပဲ ဖြစ် နေ ဖြစ် နေ ကောင်လေးက သူ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းလေ”

မျက်ရည်စတို့ လိမ့်ကျလာပြန်သည်။ သူ့ဘာမှမပြောတော့ဘဲ မျက်ရည်ကို သုတ်ပေးလိုက်သည်။ ကိုယ်တိုင်က မျက်ရည်မကျမီ အောင်အနိုင်နိုင်ထိန်းထားရသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကောင်လေးက သူ့သူငယ်ချင်းမလေးကို အိမ်လည်ဖို့ ဘယ်တော့မှမဖိတ်ဘူး၊ သူ့အိမ်က လက်ဝှေ့ကလပ်မို့လေ၊ ကောင်မလေးက သူ့သူငယ်ချင်းစကားကို ယုံရှာတယ်”

“ယုံတမ်းစကားလည်း ဖြစ်မှာပေါ့”

နှုတ်က မရည်ရွယ်ဘဲ လွှတ်ခနဲထွက်သွားမိသည်။ သူမက မျက်ရည်ကြားက ဟက်ခနဲတစ်ချက်ရယ်ပြီး...

“ဟင်း...ဟင်း ဟုတ်တာပေါ့၊ ယုံတမ်းစကားပါပဲ၊ ကောင်လေးရဲ့အိမ်က လက်ဝှေ့ကလပ်မဟုတ်ဘူး”

သံစဉ်လွင် နေမီးကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ နေမီးလည်း ကြောင်ငေးပြီး ပြန်ကြည့်နေမိသည်။

“အလှပြင်ဆိုင်”

ထိန်းခနဲ ခေါင်းကို မိုးကြိုးပစ်လိုက်သလားတောင် ထင်လိုက်မိသည်။ လက်ထဲမှ မိတ်ကပ်ဗူးပင် ခလွမ်ခနဲ ပြုတ်ကျသွား

စိုးမိုးစာပေ

၈၆။ မိတ်ကပ်တို့ဖတ်တို့ လွတ်ကျသွားသည်။

အစီအစဉ်မကျစွာဘဲ မိတ်ကပ်ဗူးနှင့်တို့ဖတ်ကို ယောင်ရမ်းလှမ်းကောက်လိုက်သည်။

“ကောင်မလေးက ဘာကြောင့်သိလဲသိလား။”

“မ...မသိ...မသိဘူးလေ”

စကားလုံးတို့ တုန်ယင်ထစ်ငေါ့နေသည်။

“တစ်နေ့မှာ ကောင်မလေးကြောင့် ကောင်လေးရန်ဖြစ်ရ တယ်၊ ကောင်လေးရဲ့အင်္ကျီက သွေးစွန်းသွားတယ်လေ၊ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင်ပဲ အဲဒီညနေမှာ ကောင်မလေးက သူ့အမေခေါ်လို့ ကောင်လေးဝင်ဝင်သွားတဲ့ လမ်းက အလှပြင်ဆိုင်ကို ရောက်တယ်၊ အဲဒီအလှပြင်ဆိုင်မှာ ကောင်လေးရဲ့ သွေးစွန်းနေတဲ့အင်္ကျီ မြင်လိုက် လို့ပဲ”

စိုးမိုးစာပေ

တစ်ကိုယ်လုံး ကတုန်ကယင်ဖြစ်လာသည်။ မိတ်ကပ်ဗူးယူရ မလား၊ နှုတ်ခမ်းနီဗူး ယူရမလားမသိတော့။

“ကောင်မလေးက ဘာကြောင့်ရိပ်မိလဲသိလား၊ အဲဒီသွေး စွန်းနေတဲ့အင်္ကျီကို မြင်လိုက်ရတဲ့အပြင် သူနဲ့ကျောချင်းကပ်လျက်မှာ ကောင်လေးရဲ့နှုတ်သံကို ကြားနေရလို့”

“လွင်”

သတိလက်လွတ် နှုတ်ကခေါ်မိသွားသည်။ ပြီးတော့ ဘာ ဆက်ပြောရမှန်းမသိ။ ရှက်ရွံ့စွာ ခေါင်းကိုငုံ့လိုက်မိသည်။ သူမမှ သာ ဆက်၍...

“ပိုပြီးသေချာစေတဲ့ အချက်ကစ်ခုရှိသေးတယ်”

ပိုပြီးသေချာတာက ဖြစ်နိုင်လျှင် သူ ဒီနားကထွက်ပြေးသွား ချင်နေမိသည်။

“ကောင်လေးပြောင်းသွားတဲ့နေ့မှာ ကောင်မလေးက ကျောင်းဆင်းချိန်မှာ အိမ်ကိုတောင်မပြန်ဘဲ ကောင်လေးရဲ့ လက်ရေ ကလပ်ကို ပြေးသွားကြည့်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ အလှပြင်ဆိုင်လေးမရှိ တော့ဘူး”

မတ်တပ်ရပ်လျက်သာဆိုလျှင် ခန္ဓာကိုယ်က ဝုန်းဆို ပြိုလဲ သွားနိုင်သည်။ ငိုချင်စိတ်ကို မျိုသိပ်နေရသော်လည်း ရင်တစ်ခုလုံး အဆမတန် လှိုက်ဖို့နေသည်။

“ကောင်မလေးက ကောင်လေးကို ဘယ်လောက် သံယောဇဉ်ရှိလဲ သိလား”

စိုးမိုးစာပေ

ဖြစ်နိုင်လျှင် အာဆင်ခြစ်၍ အော်ပစ်လိုက်ချင်နေတော့၏။

“ငယ်စဉ်ကတည်းက ကတိအတိုင်း မင်းသမီးဖြစ်အောင် လုပ်ပြီး သူ့ရဲ့လူစွမ်းကောင်းကို တွေ့အောင်ရှာခဲ့တယ်။ တွေ့ပါတယ်”

သူမ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။ မျက်ရည်များ အတားအဆီးမဲ့

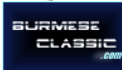
“တစ်နေ့မှာ မင်းသမီးလေး စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုသွားရင်း သူ့လူစွမ်းကောင်းရဲ့ ရန်ပွဲကိုတွေ့လိုက်တယ်လေ။ မင်းသမီးက ချက်ချင်းမှတ်မိတယ်။ ကောင်လေးရဲ့ခန္ဓာကိုယ်က အရပ်ကြောင့်ပေါ့။ ကောင်လေးကတော့ မှတ်မိပုံမပေါ်ပါဘူး။ ထင်ရတာတော့ သူ့ရဲ့ဘဝ ကို မေ့နေပုံရတယ်လေ”

လူက နေရာနေရာပင်မရှိတော့။ စိတ်ထဲမှာလည်း ဘယ်လို မှ တင်းထား၍မရတော့။

“ငိုနေတာလားဟင်”

သံစဉ်လွင်၏အမေး။ သူ့အဖြေမပေးနိုင်တော့။ မျက်ရည် များသာ

စိုးမိုးစာပေ

ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပင့်သုတ်လိုက်သည်။

“ခွင့်ပြုပါဦး”

ပြောနိုင်သောစကားကိုသာပြောပြီး အပြင်သို့ လှည့်ထွက် လိုက်မိသည်။

“နေမီး”

ခြေလှမ်းတို့ တုန်ခနဲ။ ခန္ဓာကိုယ်က တောင့်ခနဲ။ ငယ်စဉ်က ခေါ်သံအတိုင်း။ ဘာမှမပြောင်းလဲ။

“ငယ်ငယ်တုန်းက ငါလေးစားခဲ့တဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်းကို ယောက်ျားပီသစွာ နောက်ဆုံးမြင်ပါရစေ”

ရိုက်သံများ။ မည်သူ့ဆီကမှန်းမသိ။ လောကကြီးကများ ငိုနေသလား။

x x x x

မင်္ဂလာဇဉ်ခံပွဲဖြစ်သည်။

သတို့သားမှာ ပြုံးရွှင်နေသလောက် သတို့သမီး၏မျက်ဝန်း မှာ တစ်စုံတစ်ခုကို ဝေ့ရှာနေသလို။

သိပ်မကြာပါ။ မင်္ဂလာဇဉ်ခံပွဲရှေ့မှ လွန်စွာယောက်ျားပီသ သော လူငယ်လေးတစ်ဦး ဖြတ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

လေးစားစွာကြိုးစားလျက် အကြည်တော်

စိုးမိုးစာပေ